ANIME ANGELS

♦ VAMPIRI ♦

♦ Interviu cu Tzakey

♦ Mică istorie a vampirilor

♦ BoA

♦Jocuri cu vampiri

♦Trinity Blood

♦Blood+

♦Blood the last vampire

♦Millenium Snow

♦Bloody Kiss

♦Model

♦Karin

♦Fan art

CUPRINS

♦FIRE♦
Interviu cu Tzakey
De la suflet la..... suflet

♦AIR♦
Mică istorie a vampirilor
Vampiri în literatură şi film
Metode de protecție împotriva vampirilor
Liliecii vampiri

♦EARTH♦
BoA
Cronicile vampirilor
Jocuri cu vampiri

♦DARK♦
Metode de protecție împotriva spiritelor rele
Legenda pisicii din Nabeshima
Festivalul de la Nikkō Tōshō-gū

♦WATER♦
Trinity Blood
Blood+
Vampire Knight
Tsukihime
Vampire Princess Miyu
Karin
Hitsuji no uta
Legend of Duo
Model
Millennium Snow
Vampire Girl
Bloody Kiss
Midnight Secretary
Blood: The Last Vampire
Blood Hound

♦LIGHT♦
Personalități japoneze în funcție de grupele sangvine
Fan art

Interviu cu Tzakey

Autor: Chibi

Se pare că a venit rândul domnişoarei Tzakey să ia un loc pe scaun şi să fie *"torturată" cu câteva întrebări. Să vedem cu ce ne va încânta.

1. *Cu toţii ştim cât de important este nick-ul cuiva, mai ales când persoana respectivă devine o persoană apropiată de o parte din membrii unui forum, dar şi pentru faptul că, de multe ori, reprezintă ceva pentru persoana respectivă. Aşa că aş dori să începp prin a lămuri cititorii cu privire la numele folosit în prezent pe site-ul Anime Angels, acela de Tzakey, cu toate că lumea te ştie şi te strigă după nick-ul Saky, avut iniţial pe acest site. Poţi să ne spui, în primul rând, cum ţi-ai ales nick-ul de Saky, unde l-ai folosit prima dată şi dacă îl mai foloseşti/păstrezi pe alte forumuri sau site-uri?*

Hmm .. toată chestiunea nu este aşa de dificilă. De fapt, în „viaţa mea internaută" am început cu nick-ul de Sakura. Un prieten bun de-al meu, a venit într-o zi pe acasă pe la mine şi m-a văzut privind absolut captivată la anime-ul Card Captor Sakura (care era difuzat pe TVR, parcă) şi, după ce a analizat îndelung situaţia, a ajuns la concluzia că aduceam cu fetişcana din serie. Şi aşa a şi început să mă strige, "boala" transmiţându-se şi la ceilalţi prieteni. După aceea, a trebuit puţin timp ca din Sakura să se ajungă la Saky (probabil era mai uşor de pronunţat). Vroiau să-mi alinte numele de alint, cum s-ar spune *laughs*. Tzakey a apărut când am ajuns pe Anime Angels. Cred că Vanylla a fost prima persoana care a început să-mi spună aşa. Şi mi-a plăcut cum suna. Un pic mai ... nebuneşte, ca pentru o persoană scrântită la cap ... ceea ce şi sunt (glumesc, desigur).

2. *Când anume ai decis să faci o trecere, hai sa nu spunem permanentă (cine ştie ce gânduri îţi mai vin), ci mai degrabă de lungă durată, de la Saky la Tzakey şi care au fost motivele, dacă se poate?*

O mare parte dintre prieteni mă strigă în continuare Saky, pe cel de-al doilea Îl folosesc mai des în zona „anime" (de fapt cred că sunt strigată pe numele de botez, doar în casă sau când prietenul meu e supărat pe mine). Nu ştiu dacă se poate vorbi despre nişte „motive" serioase. A fost o chestie mai mult de „sentiment". Mi-a plăcut mai mult cum sună Tzakey şi se potrivea cu mediul în care dăinuiesc. Aşa am avut eu impresia. Pot să revin la Saky oricând, dar va fi o schimbare doar de nick. Că aiureala care se află în mintea mea, tot acolo va fi.

3. *Cum ai ajuns să devii membru pe Anime Angels? Când şi cu ce ocazie ai aflat de acest forum, ce anume te-a determinat sau atras să te înscrii? Mai mult, ce anume te-a făcut să rămâi alături de noi, indiferent de perioadele dificile prin care au trecut site-ul şi membrii ei, în interacţiunea lor?*

De acest forum am auzit prima dată de pe un hub rezervat fanilor anime, de pe dc++. Eu mai încercasem să „mă infiltrez" în comunităţi de acest gen, dar nu găsisem ceva pe gustul meu. Aşa că, atunci când am văzut reclama la site-ul acesta, cocoţată acolo sus în main, mi-am zis „Ce &*%$& mea ... hai să vază şi pupila mea cum merge treaba...". Şi m-am înregistrat (asta a fost prin februarie 2006). Cred că primul lucru care m-a făcut să rămân a fost modul în care am fost primită. M-a „lovit" aşa o dorinţă generală de a avea nişte „prospături" printre rândurile îngeraşilor şi toată lumea era deschisă şi receptivă. That I liked. Am rămas alături pentru că am putut să fiu eu! Nu consider că sunt cel mai uşor de înţeles (sau acceptat) gen de fată. Însă pe Anime-Angels ... am putut vorbi despre ce vreau, cum vreau şi cât vreau şi asta m-a făcut să mă „îndrăgostesc", dacă pot spune aşa, de acest loc. Şi mai ales pentru că aveam de-a face cu persoane de un anumit grad de maturitate, sau care deja aveau ceva experienţă la "bord". Şi mai rămân pentru că ştiu că, într-un fel sau altul, sunt dorită acolo (încă ... nu ştiu cât o să mai ţină treaba asta *laughs*), pentru că unele persoane au încredere în mine şi pentru că pot avea cu cine vorbi, relaţiona sau să-mi plâng toate problemele. Este distractiv, este relaxant şi toate problemele care au venit, nu pot demonstra decât faptul că lumea chiar se implică. Certurile se iscă numai între cei cărora le pasă, deci, pe de o parte, este chiar de bine!

4. *Ca orice fan anime care se respectă, am dori să ne spui când a început pasiunea pentru anime-uri? Faci parte din categoria celor care au început "furtunos" şi au încetinit pe drum (sau chiar abandonat) sau, din contră, la tine se remarcă un contact mai accentuat cu această lume a anime-urilor în prezent (independent de posibilităţile actuale de a vedea un anime)?*

Ca orice fan anime de vârsta mea, am început cu Sailor Moon şi canalele nemţeşti, italiene sau franceze. Asta până la TVR (ale căror anime-uri le urmăream cu sfinţenie). Pasiunea a început prin şcoala generală. Vacanţa de vară mi-o petreceam la bunica paternă. Ea avea televizor color şi în zona respectivă se prindea RTL, M6 şi Rai Uno (sau care era, pentru că nu le mai ţin bine minte numele). Prin urmare, eram "călare" pe televizor. Uneori îmi venea să plâng când ma întorceam acasă. Aici aveam un tv alb/negru, mic şi prăpădit, care prindea doar TVR-uri (aşa de bucuroasă am fost când au dat şi ei anime-uri...) Însă, când s-au oprit, a urmat o perioadă destul de neagră pentru mine. Nu prea aveam la ce să mă uit. Cablu' s-a tras la noi când eram eu prin liceu, nu ştiu ce clasă, iar internet am avut de abia prin 2005-2006. Deci, a fost o perioadă caracterizată printr-o lipsă acută de anime. Când mi-am pus internet, am intrat în lumea dc++. Fiind nouă, nu ştiam atunci de torrente şi nici măcar nu aveam habar că există o comunitate de fani anime, aici în România. Până mi-a spus o amică pe care am cunoscut-o prin dc++, de un hub anime. Şi gata ... asta a fost. De acolo, până a ajunge să bântui site-uri de manga online şi să-mi iau serii anime cu zecile, nu a durat mult. Nici că a mai putut cineva să mă scoată din comunitatea anime/manga!

5. *Motto-ul Anime Angels, "**Live your life and forget your age",** nu a fost ales întâmplător, făcând în mod special, între altele, referire la faptul că poţi fi fan anime, fără ruşine, indiferent de vârsta pe care o ai (părerea mea cel puţin). Acum, îndrăznesc să te întreb, dacă ai fost în situaţia de a ţi se face critică pentru faptul că eşti pasionată de anime-uri ("desene animate"), cu atât mai mult cu cât nu mai eşti la vârsta copilăriei? Crezi că ai să continui să te uiţi la anime-uri şi peste mai mulţi ani?*

Mai râde de mine câteodată prietenul meu. El este total pe lângă fenomenul anime şi niciodată nu l-am forţat să se uite (parţial pentru că ştiu că nu ar fi avut vreun efect şi parţial pentru că nu îmi place să oblig pe cineva să facă ceva ce nu-i place). Dar a înţeles de la bun început că e ceva ce îmi place şi acum, când vrea să mă „expedieze" acasă, îmi zice „Hai, du-te şi uită-te la 5-6 anime-uri!". Adevărul este că anime-ul este în strânsă legătură cu o anumită copilărie. Fie că ne place, fie că nu ... faptul că ne uităm la anime-uri, ne face să fim puţin dependenţi de „starea de copil". Nu zic că este ceva rău, dar s-ar putea ca în anumite momente ale vieţii să renunţi chiar pe nesimţite la anime/manga. Ajungi să ai un servici constant, să ai copii şi o casă de întreţinut (nu mai zic de bărbat *laughs*) etc. Nu pot să spun ce se va întampla în viitor. Cel mai sigur

Tzakey

lucru pe care-l pot pronunţa este că cel mai probabil, nu voi mai avea atât de mult timp liber pentru acest hobby. Nu cred că mă voi opri din a fi fan, însă, cu siguranţă, nici nu voi mai avea timpul şi disponibilitatea de acum.

6. *Am întrebat de anime-uri, dar nu şi de manga, pentru care ştim că ai o mare pasiune. Bănuiesc că ai devenit fan manga ceva mai târziu, ţinând cont de accesibilitatea acestora odată cu amploarea internet-ului în România şi a apariţiei mai multor site-uri specializate, fansub-uri etc. Poţi să ne spui când ai început să fii atrasă de manga-uri, din ce motiv şi care a fost prima impresie?*

Am început destul de târziu. Şi a fost destul de greu. Şi totul este din „vina" perversităţii mele. Mă refer la faptul că, gustul pentru manga a început din dorinţa de a citi cât mai mult *yaoi*. Da ... daaa ... îmi plac bărbaţii sexy, unul peste altul *laughs*. Din secunda în care am început să iau manga yaoi cu duzina, am început să mă interesez de întreaga lume manga. Şi, uşor-uşor, am început să citesc şi altele. *Smut, Shoujo, Romance* ... am trecut si pe la manhwa şi manhua. Prima impresie a fost ok. Manga sunt, logic, mai dificile decat anime-ul. Una la mână, trebuie să te uiţi la monitor într-una (oboseşti mai repede), a doua la mână trebuie sa ai răbdare (să îţi imaginezi, să colorezi respectivele imagini), a treia la mână ... trebuie să ai şi o abilitate de „scufundare" în poveste, pentru că altfel, nu te va prinde nimic. E ca şi dezbaterea dintre carte şi film.

Sunt unele manga la care prefer şi anime-ul în aceeaşi măsura. De exemplu Bleach, unde este vorba de multă acţiune şi pot să-mi imaginez eu cât vreau cum arată sabia aceea în timp ce se învârte ... tot mai bine îmi arată scena respectivă anime-ul. Oricum, dacă vreau ceva repede şi uşor de înghiţit, sunt destule manga micuţe ca dimensiune şi uşoare, pe care le citesc repejor. De altfel sunt destule site-uri care îţi oferă această posibilitate.

7. Dacă ar fi să faci o comparaţie între cele două pasiuni, ai putea să spui că te uiţi mai mult la anime-uri, decât citeşti manga sau invers, eşti mai pasionată în prezent de manga decât de anime-uri?

Nu pot face comparaţie. Cred că sunt la egalitate pentru mine. Poate oscilez uneori şi, de exemplu, citesc mai mult manga. Dar, după, fac o cură de anime. Sunt pasionată de amândouă la fel de mult şi îmi trebuie o doză din fiecare la intervale regulate.

8. Care sunt preferinţele tale în materie de anime şi manga, mă refer aici la gen-ul acestora? Ai şi un gen special pentru anime/manga, care să cel mai căutat atunci când te delectezi cu aceste pasiuni?

La anime prefer cel mai mult *slice of life*, iar însoţit de un *romance, shoujo* sau un pic de dramă, e super ok. Mă mai uit cu placere la *mecha* sau *sci-fi*. I like *fantasy* too ... Şi de fapt, cam orice este pe piaţă. Doar să nu conţină prea multă melodramă şi tragedie doar de dragul de a fi. În aceeaşi ordine de idei, nu sunt o „action junkie", deşi pot aprecia nişte scene mai bătăioase destul de bine. Cu toate acestea, unul dintre anime-urile mele preferate este Mushishi, deci nu mă dau neaparat în vânt după săbiuţe, tehnici „bum-bum" şi răgete de luptă. La manga, ori citesc pentru că am văzut anime-ul şi vreau să-l aprofundez, ori sunt cu *yaoi* şi *smut*, ori citesc story-line-ul şi câteva opinii, eventual mai arunc un ochi pe la mijlocul poveştii şi astfel mă decid să îl citesc. Aici genurile s-ar rezuma la *shoujo/romance/slice of life*. Ehhh şi uite uitam de vampiri. Cam orice *story* ce conţine vampiri va trebui să fie citit de mine, cândva ...

9. Fanii anime/manga au păreri diferite când este vorba de genuri mai mult sau mai puţin morale şi normale – dacă este să ne raportăm la realitate, între ele şi gen-urile shoujo-ai/shounen-ai şi yuri/yaoi. Ţi s-a întâmplat să primeşti reacţii negative din partea unor persoane pentru faptul că eşti fan al gen-ului şi prin urmare, te uiţi/citeşti aşa ceva? Dacă da, cum te-ai raportat la aceste reacţii?

Dacă am primit reacţii negative ... nu m-a interesat. Nu trebuie să-mi explic preferinţele nimănui. Respect lipsa de plăcere a altora şi tocmai de aceea, cer şi un respect faţă de plăcerea mea. Dacă nu-ţi convine, nimeni nu te obligă să mă bagi în seamă. Şi până la urmă, ce este moral? Trebuie să recunosc că întotdeauna m-a "gâdilat" acest cuvânt la ureche. De când până când este omul cu adevarat „moral" ... Eh, în general mi-am ales prietenii cu grijă. Toţi cei care mă cunosc mă acceptă cu tot cu această pasiune. Restul, chiar nu mă interesează ... Şi nici nu-mi place să intru în astfel de dezbateri. Mă plictisesc şi ştiu că nu se ajunge nicăieri ...

10. Poţi să ne spui dacă ai "corupt" pe cineva să fie pasionat de shounen/shoujo ai, yaoi sau yuri? Adică dacă sfaturile tale în materie de anime şi manga de acest gen, ca de exemplu "uită-te la/citeşte..." au atras şi alţi fani?

Cred că am „corupt" pe cei care au vrut! Cineva zicea la un moment dat ceva genul „ ... we are all perverts ... some are shy, and will not recognise it, but deep down, we are all perverts". Repet, am respectat lipsa de plăcere a unora, aşa că nu m-am băgat. Dar am dat sfaturi celor care mi-au cerut. Am trimis şi cd-uri cu anime/manga yaoi. Aşa cum am mai spus, nu sunt genul de persoană care să oblige pe cineva să se uite la ceva ce nu-i place.

11. De-a lungul timpului ai văzut sau citit fel de fel de story-uri, unele mai interesante, altele mai puţin. A fost ceva care te-a şocat efectiv, anime şi/sau manga? Ceva care să fi avut un puternic impact asupra ta, asupra credinţelor sau principiilor tale?

Nu! Pot spune că m-am implicat în unele poveşti. „Eram acolo", cum s-ar spune. La unele am plâns, altele mi-au dat de gândit. Dar cred că scopul unui anime/manga, nu este nici pe departe acela de a şoca. S-ar duce tot aerul copilăros ce atrage. Este adevărat, unele poveşti sunt mai serioase şi se învârt în jurul unor chestiuni mai delicate. Apoi, depinde şi de ce fel de persoană eşti. Şi eu sunt uşor impresionabilă, dar nici crescută intr-un cocon nu sunt. Consider că trebuie să fii foarte naiv să rămâi bulversat după un anime. Această industrie este menită pentru relaxare, dar şi pentru o escapadă din faţa realităţii. În schimb, te poţi trezi uneori că preferi orice altă lume în detrimentul realităţii. Cam aici ar fi problema cu anime/manga, jocuri, cărţi, filme. Aceea că îţi crează o lume atât de frumoasă şi atrăgătoare, încât nu o să-ţi mai placă realitatea. Astfel de cazuri există şi sunt reale.

*12. Pentru fiecare dintre noi, anime-urile şi-au pus amprenta într-un mod sau altul asupra noastră. Crezi că anumite anime-uri transmit lecţii de viaţă, poţi extrage din ele valori morale sau pur şi simplu sunt... *desene animate*? Ţi-au influenţat în vreun fel viaţa?*

Poate, când eram mai mică, când, uneori mă comportam ca unele personaje din anime. Pot spune însă, că anime-urile au creat un fel de ideal pentru mine. Acela de a avea mulţi prieteni, de a fi sociabilă, veselă, luptătoare etc. Poate mi-au influenţat viaţa din această perspectivă. Pentru că am ajuns să vreau să fiu aşa. Şi poate, indirect, chiar m-au ajutat, pentru că m-am ambiţionat să fiu mai deschisă. Însă acum, nu cred că se mai pune problema. Deja ştiu ce vreau şi ştiu cine sunt. Încă mai menţin, dragă mie, aceea imagine perfectă pe care am preluat-o din anime-uri. Şi cine ştie, poate într-o zi, o să ajung măcar 50% din acea imagine. Should be fun..

13. Ce alte pasiuni mai ai în afară de manga şi anime? Care ar fi ponderea răsfăţării cu anime şi manga în timpul tău liber, faţă de celelalte pasiuni?

Citesc şi cred că nici un anime/manga nu se compară cu plăcerea cititului pentru mine. Parcă este alt nivel ... o carte te solicită mult mai mult şi, chiar dacă nu plâng la final ca la un anime, uneori mă simt mai împlinită. Mai scriu, uneori ... dar este un detaliu mai singular, mai pentru mine. De jucat, nu mă mai joc. Televizorul mă plictiseşte. La filme sunt destul de pretenţioasă. Aşa că îmi mai rămân doar iubitul şi prietenii, pe care-i turbez cât de mult pot. They are my ultimate hobby.

14. Se pare că în ziua de azi se manifestă o tendinţă crescută a tinerilor de a avea propriul site sau blog, cu atât mai mult cu cât a crescut numărul site-urilor de profil şi a grupurilor de suport. Am observat mai nou şi că a avea un blog reprezintă un avantaj la o angajare. Te-a tentat vreodată sa ai un site sau un blog al tău? Sau..deţii aşa ceva?

o.O ... Avantaj la angajare? Habar n-aveam ... Să am un site, nu prea. Prea mult de muncă, ai nevoie de ceva cunoştinţe în domeniu ... nu e pentru mine. Blogul ... este o idee prea îndepărtată. Ar trebui mai întâi să am ce zice în afară de „Uhh ... am văzut azi o pisicuţă .. şi era aşa drăguţţţţăăăăă....". Mă rog, exagerez, dar cred că prinzi ideea. Deocamdată nu este pentru mine. Mai ales că am citit ceva bloguri până acum şi am avut experienţe numai cu cei care cred că spun ceva "mişto" sau necunoscut, sau se cred foarte inteligenţi şi unici ... şi de fapt, eu una, nu i-am văzut deloc aşa. Chiar şi în mediul virtual se poate sesiza dacă este ceva de capul tău sau nu. Nu zic că nu aş fi în stare să scriu ceva serios, însă trebuie şi să simţi nevoia să-ţi împarţi gândurile cu toţi, ceea ce, nu e neapărat stilul meu. Aşa cum nu simt nevoia să mă explic, nici nu simt nevoia să prezint cum vedeam eu nu ştiu ce lucru. Şi ce cred eu despre X, Y sau Z.

15. Ce ţi-ai dori cel mai mult să găseşti sau să se facă în România din punctul de vedere al promovării anime-urilor şi a manga-urilor? Ce ne-ar lipsi?

Ne lipsesc ... îndeajuns! Am inceput binişor ... cu fest-uri, tabere şi întruniri multiple. Însă, nu ştiu dacă vom ajunge vreodată la nivelul altor ţări (Germania, Italia, SUA) care au comunităţi profitabile. Asta ar însemna, de exemplu, mai multe magazine (online sau nu) care să vândă anime şi manga. Implicit, concurenţa va impune nişte preţuri accesibile unei mai mari mase de fani. Şi eu, cu un salariu stabil, nu-mi permit atâta manga pe cât vreau. Cred că totul depinde şi de numere. În momentul în care vorbim de mii de fani care se duc la un Nijikon (de exemplu), sau de zeci/sute de mii care sunt activi într-o astfel de comunitate, nişte interese se vor ivi, nişte ochi vor sclipi. Asta înseamnă sponsori şi oameni care vor vedea un profit de pe urma copilaşilor înnebuniţi după Naruto (exemplu aleatoriu), ca orice altă economie de piaţă ... *laughs*. Dar consider că mai avem ceva drum de parcurs până acolo. Vorba aceea, "om trăi şi om vedea".

16. Şi acum, că ne apropiem de final, cum te-ai simţit să fii pe "scaunul celălalt", adică în postura de intervievat, a celui care trebuie să răspundă la întrebările puse, deoarece până acum ai experimentat doar poziţia de "inchizitor"? Pentru cei care nu ştiu, să le spunem faptul că tu ai participat la ultimele numere ale revistei Anime Angels cu câte un interviu.

A fost uşor şi rapid şi parcă vroiam mai multe întrebări. Trebuie să recunosc că acest interviu a fost neaşteptat de serios. Mă aşteptam să mă întrebi ... ce culoare au chiloţeii mei *laughs*. Glumesc, dar chiar mă aşteptam la ceva mai condimentat. Acum o să pot spune celorlalte persoane care vor fi intervievate să nu se mai plângă, pentru că am fost şi eu în postura lor şi este foarte uşor.

17. Un cuvânt de încheiere?

Hm.... când vă prind o să vă $#@%$ pe toţi *bwhahaha* ... "pre toţi am să popesc". Eh ... ce pot să zic *cries*. Urăsc finalurile. Uhm, ne întâlnim pe forum, oricum. I am everywere to be found!!! *feels proud*

Mulţumesc mult pentru interviu. Me wuvs ya all (<- has a biiig heart ... e bună de un transplant) şi ne mai citim. *Bai, bai*! *waves*

Îţi mulţumesc pentru timpul acordat şi disponibilitatea de a participa la acest interviu.

De la suflet la..... suflet

Autor: Chibi

Stăteam zilele acestea şi reflectam la un aspect al vieţii noastre. Cum tot vorbim de vampiri în acest număr al revistei, mă gândeam să abordez un fel de "vampirism"(aşa l-am denumit eu) straniu ce afectează capacitatea oamenilor de a mai vedea dincolo de formarea pe care o au, de profesia pe care o desfăşoară. Acest lucru l-am observat cel mai bine la un curs la care am participat zilele acestea şi care a avut ca temă o abordare nouă în lucrul cu persoanele cu *probleme alcool - corelate*.

Acest vampirism este dezvoltat de oameni de-a lungul vieţii lor, de data aceasta neexistând o forţă exterioară care să te soarbă de vreun fluid vital, ci omul însuşi îl alimentează, lăsându-se acaparat şi uitând esenţialul. Pe parcursul vieţii, de când suntem copii şi până ajungem adulţi, încastraţi într-o "cutie" a societăţii, relaţiile noastre cu cei din jur se schimbă mereu, din păcate nu întotdeauna în mai bine. Cât timp încă mai dăinuie inocenţa, ne este uşor să vorbim şi să împărtăşim cu cei asemeni nouă în acel moment, dar, treptat, felul în care discutăm cu ceilalţi se schimbă. Nu din cauză că ne maturizăm, ci pentru că noul „eu" priveşte lucrurile altfel.

De câte ori nu am ascultat un prieten care avea o problemă? De câte ori nu ne-a plâns pe umăr cineva? De câte ori nu ne-am văzut părinţii sau fraţii necăjiţi? De fiecare dată am încercat să le fim alături cum puteam noi mai bine, ascultându-i, îmbrăţişându-i, zâmbindu-le, oferind iubire sau spunând cuvinte simple, dar pline de căldură.

Odată trecuţi prin diverse şcoli, obţinând "nşpe" mii de diplome, oamenii îşi dau "format" la natura lor mai devreme sau mai târziu, voluntar sau involuntar. Nu e rău să fii un specialist în ceva, să evoluezi profesional, să te formezi într-un domeniu pentru a face ceva pe viitor, dar e rău atunci când uiţi cine eşti în esenţa ta....un om..un suflet... Din nefericire mulţi nu reuşesc, nu pot sau nu vor să îmbine umanul cu ceea ce profesează, iar în final adevăratul scop nu prea este atins, decât poate în profitul "vampirizatului". Ca de exemplu, în ochii unui bancher, pe uşa unei bănci nu va intra niciodată un *om,* ci o sursă de bani, indiferent că acel om este bogat sau sărac, vine să depună sau, pur şi simplu, îşi calcă pe inimă şi doreşte să facă un împrumut pentru a rezolva o problemă.

Ceea ce este mai trist, este faptul că tocmai acele formări profesionale prin care ar trebui să ajutăm oamenii să îşi rezolve problemele, ne fac să uităm pe cine avem în faţa noastră. Cu cât cercetăm mai mult despre aceste probleme, cu cât diplomele ne acoperă din cap până în picioare, cu atât ne îndepărtăm de "omul" nativ din noi, care se scurge încet, dar sigur. Prin urmare, o persoană aflată în faţa cuiva de formare psiholog sau psihiatru de exemplu, nu va putea fi ea însăşi, ştiind pe bună dreptate că va fi "dezasamblată" în diverse tipologii, itemi, probleme..problemuţe..etc. Acest lucru se întâmplă pentru că de multe ori nu ne mai putem desprinde de formarea profesională nici în viaţa de zi cu zi şi atunci pe cei din faţa noastră îi trecem prin filtrul noului *eu*, unde am rămas efectiv blocaţi.

Am avut ocazia să văd la acest curs ajutarea persoanelor dependente de alcool şi cu problemele aferente într-un mod pe cât de simplu, pe atât de greu pentru cei care nu mai reuşesc să vadă sufletul. Cel mai mare ajutor pe care îl poţi oferi cuiva este să îl poţi asculta, fiind om înainte de toate, pentru că el, un suflet....vrea să caute alinare la un alt..suflet.. Am avut o surpriză plăcută să văd cum tocmai un *psihiatru* merge pe acest drum, pe care mulţi îl privesc cu neîncredere. Am văzut cum toţi acei specialişti, tineri şi adulţi, erau în mare parte incapabili să nu aducă în discuţie formarea lor, tehnicile învăţate, descompunerea omului care cerea ajutor în altceva. "*Nu poţi...nu ai cum...*" deveniseră exprimări ale îndoielii, dar mai ales al incapacităţii de desprindere de anumite scheme. M-am bucurat să văd persoane care au putut înţelege, chiar dacă le-a fost greu să îşi uite formarea profesională, dacă pot spune aşa.

Am fost cu adevărat mişcată atunci când, participând efectiv la o întâlnire cu persoanele dependente (susţinute de către familie), am auzit poveşti de viaţă cutremurătoare, am simţit durere şi suferinţă, dar, mai presus de orice, am simţit speranţă şi am văzut bucuria în ochii lor. Unei doamne, al cărei soţ era deja de cîţiva ani în abstinenţă, nu i-a mai păsat că o parte din cei prezenţi (noi, cursanţii) erau străini pentru ea şi a povestit cu căldură şi înflăcărare prin ce a trecut şi cât de mult înseamnă pentru ea stadiul în care se află soţul ei în prezent. Cu atât mai mult cu cât în anii de suferinţă nu a avut cui să îi împărtăşească durerea, acum ştie că are cui să spună ce are pe suflet.

M-am întristat să aud însă şi voci de genul..*"cum, când sunt în avânt profesional, să mă întorc de unde am plecat?.."după ce am făcut atâtea şcoli..acum..să le uit?"*

Ca să fii alături de un om, nu ai nevoie de prea multe, dar uneori e mai greu decât orice altă şcoală....

Mică istorie a vampirilor

Autor: Serene

Mitul vampirului este unul dintre cele mai vechi mituri populare, cu nenumărate legături cu alte legende şi superstiţii. În acelaşi timp imaginea este interconectata cu o multitudine de perversiuni. Este vorba despre un mit universal deoarece nu este specific pentru nici o tradiţie culturală. Toate acestea ar indica existenţa unei reprezentări psihice a mitului, necesare proiecţiei şi diseminării, o reprezentare care a existat din cele mai îndepărtate timpuri şi care poate fi considerată ca fiind una din cele mai arhaice imagini pe care le cunoaştem.

O simplă privire aruncată variatelor mitologii, cele din trecut relevează tendinţele vampirice ale multor zeii creaţi de om. Putem găsi toate acestea în legendele şi mitologiile grecilor şi romanilor, ca şi în restul Europei, Asia şi în unele părţi din Africa. Toţi aceşti zei erau dedaţi băutului şi suptului sângelui. Este foarte posibil ca mitul vampirului să fi venit în Europa Occidentală prin India, via Turcia şi Balcani.

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au vorbit despre vampiri, caracterizându-i ca pe nişte fiinţe hidoase care se hrănesc cu sânge şi care sunt nemuritoare. Vampirul nu inspiră doar teroare, ci şi admiraţie şi invidie, deoarece este posesorul unor puteri supranaturale, tinereţe veşnică şi forţă de a domina oamenii, faţă de care exercită un control fizic şi mental. Conform mitologiei însă, fiecare vampir a fost la un moment dat om. În unele legende vampirul devine vampir doar după moarte. În altele, vampirul se naşte vampir. Oamenii devin vampiri de obicei dacă sunt muşcati, dar nu ucişi, de un vampir. Vampirii se hrănesc cu sânge şi vânează numai noaptea. În general, sunt beneficiarii unor incisivi puternici şi ascuţiţi, cu ajutorul cărora îşi muşcă victimele de gât.

Vampirii se pot prezenta sub forma unor fiinţe umane normale, care sunt dotate însă cu o extraordinară putere de seducere, dar şi sub forma unor animale. Unele legende susţin că vampirii pot să se reîncarneze în lilieci sau lupi. Se spune despre vampiri că pot fi distruşi prin expunerea lor la lumina soarelui sau la usturoi, prin ardere sau prin stropirea cu apă sfinţită.

Există trei simptome medicale din cauza cărora oamenii obişnuiţi pot fi confundaţi cu vampirii:

- Anemia duce la o culoare a feţei foarte palidă şi poate da impresia de vampirism.
- Catalepsia poate cauza moartea clinică

pentru o perioadă de câteva zile. O persoană care iese din asemenea stare apare ca o persoana ce învie din morţi.

- Porfiria este o boală genetică rară a sângelui. Duce la o piele palidă, sensibilitate la lumină şi face ca incisivii să arate mai mari. Porfiria a influenţat cel mai mult legenda vampirilor.

Vampirul, unul dintre cele mai revelatoare şi fertile mituri ale timpului nostru, îşi face pentru prima oară intrarea triumfală în literatura europeană într-una din lucrările lui Byron. Însuşi lordul Byron a fost un prototip ideal pentru toţi vampirii care au existat sau vor exista; aristocrat prin naştere, puternic şi seductiv, libertinul cinic şi erudit al Vechiului Regim trăia în el.

Nimeni nu ştie când oamenii au inventat prima dată figurile vampirice, dar legendele datează de cel puţin 4000 de ani la asirieni şi la babilonienii din Mesopotamia.

Mesopotamienii se temeau de Lamastu (se mai scrie şi Lamashtu), o zeiţă demonică care vâna oameni. În legendele asiriene, Lamastu, fiica zeului Anu, se furişa noaptea în casele oamenilor şi fura sau ucidea bebeluşii, fie în leagănele lor sau în pântecele mamei. Cei care credeau aceste legende, atribuiau sindromul morţii subite a copiilor sau avorturile spontane acestui monstru.

Lamastu, care se traduce prin “ea care şterge”, vâna şi adulți, sugea sângele bărbaților tineri şi aducea boli, sterilitate şi coşmaruri. Este deseori descrisă cu aripi şi gheare ca de păsări şi uneori cu cap de leu. Pentru a se proteja de Lamastu, femeile însărcinate purtau amulete cu Pazuzu, alt zeu rău care a înfrânt-o cândva pe Lamastu.

Grecii antici se temeau de nişte creaturi similare, în special de Lamia, o demoniță cu cap şi trunchi de femeie, dar cu partea de jos a corpului de şarpe. Într-o versiune a legendei, Lamia a fost una dintre amantele muritoare ale lui Zeus. Plină de gelozie şi furie, zeița Hera (soția lui Zeus), a făcut-o nebună pe Lamia, asa încât ea şi-a mâncat toți copiii. După ce şi-a dat seama ce-a făcut, Lamia a devenit atât de furioasă, încât s-a transformat într-un monstru nemuritor, care suge sângele copiilor mici, din gelozie față de mamele lor.

Creaturi gen vampiri apar şi în istoria lungă şi în mitologia Asiei. Folclorul indian descrie mai multe personaje de coşmar, inclusiv *rakshasa,* o creatură asemănătoare cu un gargui care îşi poate schimba forma şi mănâncă copii; şi *vetala*, demoni care intrau şi preluau controlul corpurilor celor morți de puțină vreme şi atacau pe cei vii. În folclorul chinez, cadavrele puteau uneori să se ridice din mormant şi să umble din nou. Aceste *k’uei* erau create când *p’o*-ul unei persoane (spiritul) nu ajungea în lumea de dincolo după moarte, de obicei pentru faptele rele comise în timpul vieții. P’o-ul, înfuriat de oribila sa soartă, readucea la viață corpul şi ataca oamenii noaptea. Un fel de k’uei deosebit de periculos, cunoscut şi ca Kuang-shi (sau Chiang-shi), putea zbura şi să ia diferite forme. Kuang-shi era acoperit de păr alb, avea ochi roşii strălucitori şi muşca victimele cu dinții săi ascuțiți.

Triburile nomade şi negustorii au răspândit diferite legende legate de vampiri prin întreaga Asie, Europa şi Orientul Mijlociu. Pe măsură ce aceste poveşti călătoreau, diversele lor elemente se combinau şi creau noi mituri despre vampiri. În ultimii 1000 de ani, legendele despre vampiri s-au dezvoltat foarte bine în partea de est a Europei.

Legenda lui Dracula şi legendele moderne despre vampiri care au derivat din ea, au fost direct inspirate din folclorul Europei de Est. Arhivele istorice conțin zeci de figuri mitice vampirice în această regiune, datând de sute de ani. Aceşti vampiri au diferite obiceiuri şi caracteristici, dar majoritatea se pot clasifica în una din două categorii:

- Demoni (sau supuşii diavolului) care au reanimat cadavre pentru ca acestea să poate umbla printre cei vii.

- Vampirii din Moldova, Valahia şi Transilvania (teritoriile care acum formează țara noastră, România) sunt numiți strigoi. Aceşti strigoi sunt aproape întotdeauna spirite umane care s-au întors din morți.

Dictionarul de limbă spaniolă al Academiei Regale dă trei definiții ale cuvântului vampir; una dintre ele este un termen zoologic, care nu are nici o legătură cu subiectul nostru, aşa că nu le voi detalia decât pe celelalte două:

1. Vampirul, o fantomă sau un leş care, în conformitate cu credința populară din anumite țări, învie noaptea pentru a suge sângele celor vii, încetul cu încetul, până când aceştia mor.

2. Vampirul, o persoană necinstită, imorală, care se îmbogățeşte prin mijloace imorale, sugând sângele vital al oamenilor.

Vampirul tânjeşte în inima sa după odihna eternă, de care în acelaşi timp este terifiat. El exprimă cu claritate dorința de a se odihni veşnic şi gelozia față de muritorii pentru care moartea aduce eterna odihnă. Pe aceştia, vampirul îi distruge, transformându-i în ființe ca el, promițându-le viața veşnică, dar condamnându-i să nu cunoască niciodată dezlegarea unei morți adevărate.

Goethe, Baudelaire şi Le Fanu (Carmilla, 1872) au scris despre vampiri, nu mai vorbim de Bram Stoker - creatorul lui Dracula (1897). Printre cei care au marcat începuturile acestei tradiții a vampirismului literar trebuie să-l includem şi pe Marchizul de Sade. În "Justine", plăcerea obținută de unul dintre personaje la vederea sângelui curgând din venele unei victime, este detaliată explicit.

Există un mare interes din partea unor oameni în a trăi ca un vampir. Rolul din jocul "Vampirul: Mascarada (TM)", după White Wolf, este complex, cu multe trimiteri la romanele lui White Wolf. Alți oameni sunt pasionați de aparițiile vampirice, recurgând la crearea cu bună ştiință a unor similitudini artificiale cu vampirii.

Vampirii sunt subiecte foarte căutate pentru cărți, filme şi spectacole de televiziune. Romanul "Dracula" de Bram Stoker din 1897 a dus la creşterea popularității vampirilor.

Autoarea Anne Rice a scris romane foarte populare despre vampiri. Vampirii sunt şi subiectul unui serial de televiziune., "Buffy spaima vampirilor".

Compararea vampirilor din literatură, film, spectacole de televiziune, ne arată marea diversitate a acestora.

De-a lungul istoriei, au existat mai mulți oameni care aveau un comportament vampiric.

Cel mai faimos ,,vampir” a fost Elizabeta de Bathory, o nobilă din Transilvania care a trăit între anii 1560-1614. Îngrozită de gândul că îmbătrâneşte, Elizabeta era convinsă că îmbăierea (şi poate consumarea) sângelui este secretul unei înfățişări tinere. Pentru acest lucru, a torturat şi ucis sute de oameni, majoritatea tinere fete. La sfârşit, a fost judecată pentru crimele ei şi închisă în propriul castelul, unde a murit.

Se spune despre vampiri că au reprezentat o invenție necesară, deoarece personifică partea întunecată a umanității. Ei reprezintă partea opusă a ceea ce ar trebui să fie oamenii, un punct de reper necesar pentru a putea face distincția dintre bine şi rău. Oricum, vampirii rămân figuri emblematice în istorie, fiind, totodată, un răspuns universal la condiția umană. Ei continuă să fascineze şi să reprezinte subiecții principali ai unor cărți sau filme, chiar dacă, în fapt, sunt doar o închipuire a naturii umane, care s-a temut tot timpul de monştri…

Vampiri în literatură şi film

Autor: Blue Mint

LITERATURĂ

Tema vampirilor a început să fie folosită din secolul XVIII-lea, în poeme precum "Vampirul" de Heinrich August Ossenfelder (1748), "Lenore" de Gottfried August Burger (1773), "Mireasa lui Corinth" de Johann Wolfgang von Goethe (1797), poemul "Giaour" de Lordul Byron (1813).

Prima povestire despre vampiri,atribuită inițial lordului Byron, "Vampirul" şi publicată în 1819 a fost scrisă de John William Polidori, având în centrul acțiunii un personaj misterios care își face brusc apariția în societatea londoneză.

Urmează "Vampirul Varney", de James Malcolm Rymer, apărut în 1845 care prezintă influența unui vampir, Sir Francis Varney, asupra familiei Bannerworth.

Însă una dintre cele mai cunoscute şi controversate scrieri este nuvela "Carmilla" scrisă de Joseph Sheridan Le Fanu. Apărută în 1872, spune povestea unei tinere femei şi legătura acesteia cu o necunoscută, Carmilla, ce se dovedeşte a fi un vampir.

După 25 de ani, în 1897 apare celebrul roman al lui Bram Stoker, "Dracula". Şi ştim cu toții ce efect a avut acesta asupra României în special. Cartea este compusă din mici povestiri cu diferiți naratori, toți intrând în contact într-un fel sau altul cu Contele Dracula, un nobil transilvălean ce deținea un castel în munții Carpați. Dracula studiase magia neagră în tinerețe, având cunoştințe avansate în alchimie şi magie. După ce a luptat cu turcii şi s-a folosit de cunoştințele acumulate pentru a reveni la viață, își duce traiul alături de cele trei soții, în castelul său.

În legătură cu Stoker, se credea că a fost membru al "Ordinul Ermetic al Zorilor Aurii" (care sună mai bine în engleză: "Hermetic Order of the Golden Dawn"), a călătorit în Europa de est şi a efectuat studii avansate referitoare la vampiri. În ciuda acestui fapt, a auzit de Vlad Țepeş de la un coleg al său din Londra, ce a constitui baza personajului principal din romanului său de succes.

Unul dintre primele romane cu tentă ştiințifică asupra vampirilor a apărut în 1954, "Eu sunt legenda" scris de Richard Matheson prezintă povestea ultimului om rămas în viață în Los Angeles. Particular acestei lucrări este ideea vampirismul ca boală.

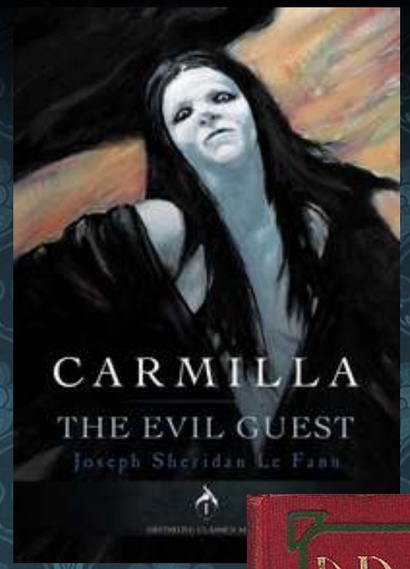

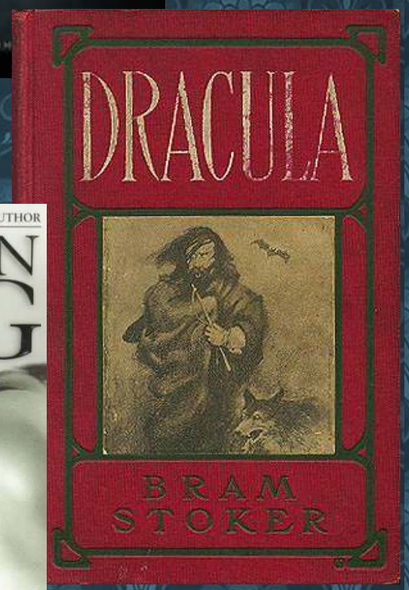

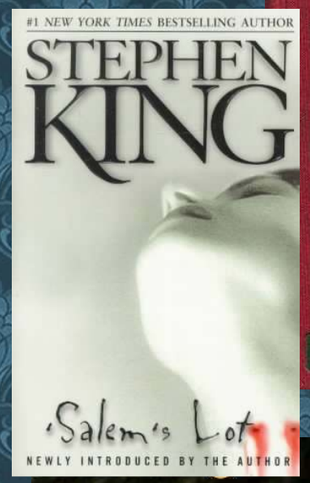

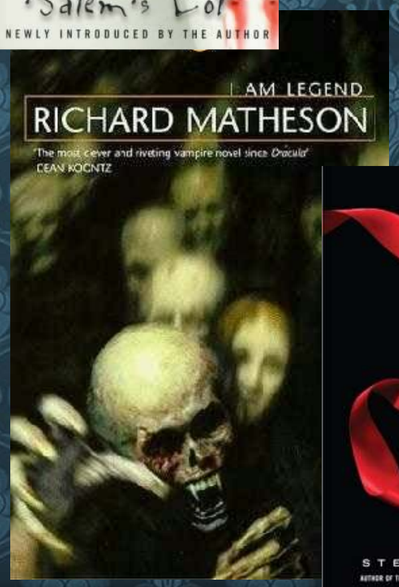

Secolul XX-lea aduce cărți populare printre adolescenți, precum seria scrisă de Stephenie Meyer (care cuprinde deocamdată cinci volume), "Frăția Black Dagger" de J.R.Ward, "Saga lui Darren Shan" de Darren Shan.

Alte opere semnificative sunt seria "Cronicile vampirilor" de Anne Rice, "Lasă-mă sa întru" ("Let me in"/"Let the right one in") de John Ajvide Lindqvist, "Carpe Jugulum" de Terry Pratchett, "Salem's Lot" şi "The Night Flyer" de Stephen King, "Moartea îndrăgostită" de Theophile Gautier.

FILM

Filmele cu vampiri au fost materie primă importantă încă din vremea filmelor mute, atât de mult încât descrierea vampirilor în cultura populară este puternic bazată pe zugravirea lor în filme.

Cea mai faimoasă adaptare cinematografică a ficțiunii cu vampiri a fost "Dracula" a lui Bram Stoker, care are peste 200 de variante. De asemenea populare mai sunt şi Carmilla a lui Sheridan Le Fanu. Legendă Elizabethei Bathory, însă şi "Blood Countess" au avut un mare prestigiu.

În jurul anului 2005, Dracula era subiectul pentru mai multe filme decât oricare alt personaj ficțional.

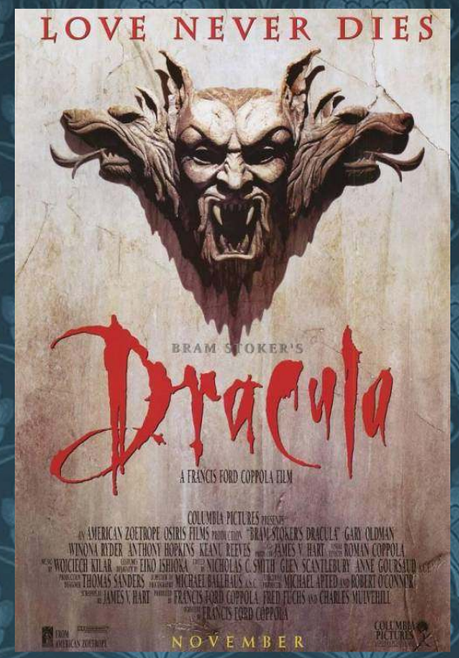

Primul film mut cu vampiri apare în 1909 şi se numeşte "Vampires of the Coast". Printre primii vampiri din cinematografie se număra cei din filme ca "The Vampire"(1913), care erau, de fapt, vampe (femei fatale) inspirate din poemul lui Rudyard Kipling, numit "Vampirul", compus în 1897. Acest poem a fost scris ca un fel de comentariu pe marginea unei picturi ce înfățişează o femeie-vampir apărută în același an, operă a lui Philip Burne-Jones.

Un film care are adevăratele trăsături supranaturale ale vampirilor este "Nosferatu"(1922). Acesta a fost o variantă nelicențiata a lui "Dracula" de Bram Stoker, bazată atât de mult pe nuvelă, încât s-a dat ordin ca toate copiile "Nosferatu" să fie distruse. Însă acesta a fost înapoiat în 1994 de către o echipă de elevi europeni, publicând un exemplar din cele cinci care au reuşit să scape de la distrugere.

O adaptare mai fidelă a nuvelei lui Stoker apare în 1933 cu titlul "Dracula", regizată de Francis Ford Coppola, care identifică Contele Dracula cu domnitorul Vlad Țepeş.

O altă desfăşurare în unele filme cu vampiri a fost schimbarea de la filme horror supranaturale la explicații ştiințifice fantastice a fenomenului de vampirism. Două exemple ar fi filmul "The Last Man on Earth" 1964, regizat de Ubaldo Ragona) şi "The Omega Man" (1971, regizat de Boris Sagal), amândouă bazate pe nuvela lui Richard Matheson numită "Eu sunt legenda". Vampirismul este explicat ca un fel de virus în filmul "David Cronenberg's Rabid" (1976) şi în "Red-Blooded American Girl" (1990).

În "Shadow of the Vampire" (2000, regizat de E. Elias Merhige), Willem Dafoe îl joacă pe Max. Schrek, el însuşi, însă înfățişat ca un vampir adevărat. Personajul lui Dafoe este o creatură urâtă şi dizgrațioasă din originalul Nosferatu.

"Salem's Lot" (1979) a lui Stephen King, descrie vampirii că nişte creaturei înfiorătoare, cu o gândire simplă, fără erotism, a căror singură dorință este de a se hrăni cu sângele celorlalți. Acest tip de vampire apare de asemnea în filmul "30 Days of Night".

Această imagine este schimbată de filmul "Interviu cu un vampir" din 1994, adaptare după cartea cu același nume de Anne Rice. Vampirii sunt prezentați ca având aptitudini şi interese artistice, fiind interesați de istorie şi preocupați de etică.

Un personaj definitoriu în multe filme cu vampiri este vampirul vânător, prototip realizat de Stoker în "Abraham Van Helsing". Totuşi, tradiția de a vâna vampiri s-a modificat. În filme ca "Vampires" (1998, regizat de John Carpenter), şi în "Buffy the Vampire Slayer" (1992, regizat de Fran Rubel Kuzui).

Totuşi, cel mai bine cunoscut şi popular vampir în filme este Contele Dracula. Un număr impresionant de filme au fost create de-a lungul timpului descriindu-l pe malițiosul conte. Dracula are peste 160 de reprezentări în filme , ceea ce îl face cel mai frecvent utilizat personaj în filme horror. Astfel, el se află pe locul doi la capitolul apariții în filme, după Sherlock Holmes.

Metode de protecţie împotriva vampirilor

Autor: Tzakey

Distrugerea vampirilor poate fi un lucru destul de complicat, mai ales pentru că ei ... sunt deja morţi. De-a lungul istoriei, clanurile vampirilor au avut caracteristici diferite. Nu pare să existe o metodă unică de a ucide vampiri. Metoda standard, care pare să funcţioneze cel mai bine, implică decapitarea vampirului, tăierea inimii sale, iar apoi arderea corpului rămas. Iată câteva alte metode utilizate în întreaga lume pentru a distruge demonul cunoscut ca vampir:

Lumina Soarelui: Vampirii sunt creaturi de noapte, care trăiesc şi se hrănesc în întuneric. În epoca medievală se ştia că lumina soarelui nu ucide vampiri. De fapt, vampirii se puteau plimba de jur împrejur ca oricine altcineva.

Chiar şi în romanul Dracula(Bram Stoker), vampirii se puteau deplasa în timpul zilei, fără a se forţa prea mult. Ideea că soarele îi omoară, sau cel puţin slăbeşte pe vampiri, a apărut doar în istoria recentă (acum cincizeci sau şaizeci de ani). Cultura populară, filmele şi romanele au propagat ideea că lumina este cea mea bună armă împotriva acestor creaturi.

Crucifix: Există o diferenţă între un crucifix şi o cruce obişnuită. Prima are imaginea sau o mică sculptură a lui Iisus Hristos pe ea, în timp ce a doua ... este doar o cruce. Puterea crucifixului vine de la religia creştină şi de la abilitatea lui Iisus Hristos de a combate şi elimina răul şi demonii. Vampirii sunt consideraţi a fi agenţi demonici. Dar crucifixul va avea o putere asupra răului doar dacă tu crezi în puterea ei. Dacă nu crezi în puterea credinţei creştine, atunci degeaba vei avea un crucifix.

„A trage în ţeapă”: Străpungerea inimii unui vampir cu un ţăruş este cel mai popular mod de a distruge vampiri. Această metodă de a omorî un vampir este „pe piaţă”, literalmente, de sute de ani. Ţăruşii, de obicei, erau făcuţi din frasin sau plop. Lemnul trebuie să pătrundă adânc în inima vampirului pentru a-l distruge. În epoca medievală astfel de arme erau folosite şi pentru a preveni apariţia vampirilor. Oamenii morţi, despre care se considera că au un risc mai mare de a deveni vampiri, erau la rândul lor străpunşi, chiar în sicriele lor, ca lemnul să-i ţintuiască pe veci acolo.

Usturoi: Usturoiul este o altă metodă veche de a alunga spiritele rele. Usturoiul a fost utilizat în culturile din întreaga lume ca un medicament, pentru a vindeca şi a mai aduce un aport de vitamine corpului uman. Se considera că are o abilitate de a purifica, cam ca aceea a argintului. Oamenii agăţau usturoi, afară la uşă, pentru a împiedica spiritele rele să le intre în gospodărie. Cele mai vechi societăţi au cam „luat-o pe arătură’ cu usturoiul, condamnând pe orice persoană care avea o aversiune la usturoi ca fiind ... vampir.

De asemenea, în timpul ceremoniilor religioase din biserică, usturoiul era pasat de la om la om, astfel încât preotul putea să fie sigur că nu există spirite rele printre ei.

Agheasmă: Un alt element religios, folosit pentru combaterea vampirilor, este agheasma. Agheasma este apă simplă, care a fost binecuvantată de un preot sau de un om sfânt. Acelaşi lucru se poate face cu vinul, acesta simbolizând sângele lui Hristos. Când apa sfântă este aruncată asupra pielii vampirilor, aceasta îi arde ca un acid, lasând arsuri urâte şi cauzând o durere extremă. Datorită credinţei populare în puterea infintă a agheasmei, aceasta era folosită şi contra vrăjitoarelor şi a fantomelor, dar şi în interiorul casei pentru a o purifica şi a apăra familia de incursiunile spiritelor rele.

Focul: Cu siguranţă vampirilor nu le place focul. Arderea corpului unui vampir este o metodă eficientă de a-l distruge. Cu toate acestea, vampirul trebuie să fie ars cu adevărat, până la cenuşă. Altfel, el se poate vindeca şi se va reîntoarce pentru a se răzbuna.

Cea mai bună metodă este aceea de a-i „îndepărta” capul şi inima şi de abia după aceea a-i incedia trupul.

Argint: Când majoritatea oamenilor se gândesc la arme de argint care omoară monştrii, automat au imaginea gloanţelor de argint şi a vârcolacilor. Totuşi, suliţele şi pumnalele de argint, inclusiv ţăruşii, sunt folosite pentru a încetini şi a ucide vampirii. Argintul este considerat a fi un metal pur şi a fost utilizat pentru protecţia împotriva răului aproape peste tot în lume. Argintul poate fi topit pentru a forma amulete, bijuterii, gloanţe, pumnale şi simbolurile religioase, cum ar fi crucifixul. Amuletele din argint şi pumnalele pot fi înfipte în pământul de deasupra mormântului, pentru a preveni evadarea spiritelor rele, iar dacă prinzi coşciugul cu nişte cuie de argint poţi prevenii demonii să se ridice din mormânt.

Decapitare: Desparte capul unui vampir de trup şi l-ai distrus definitiv ... aproape. Multe culte din trecut au combinat metodele. De aici şi ... mai întâi decapitează, după aceea scoate inima şi de abia apoi arde cadavrul până la cenuşă şi îngroapă-l într-un loc sacru. Et voila ...

Desigur, există un milion de alte moduri, ca de exemplu legarea unui vampir cu kilograme bune de TNT. Sigilarea lui în ciment şi apoi aruncarea lui în cele mai adânci părţi ale oceanului. Poţi folosi şi un tanc, dacă vrei. Sunt foarte multe metode de a distruge un vampir. Foloseşte-le pe cele mai bune şi cele mai simple.

Când vorbim de spirite rele la general, treburile devin mai dificile. Pentru că există metode personalizate pentru fiece apariţie, demon, spirit rău. Cele mai utilizate, rămân agheasma, crucea/crucifixul şi chiar argintul. Se spune că şi vrăjitoarele fug de puritatea argintului! Ca să vezi ...

O altă unealtă tare folositoare este amuleta. De diferite forme, ataşate de diferite legende şi diferiţi zei, amuletele au fost folosite încă din clipele romantice de trai în peşteră şi descoperire a focului. Cu timpul şi-au schimbat forma, au căpătat alte culori şi desene, însă motivul pentru care sunt folosite a rămas acelaşi: protecţie! Din păcate, sunt cel mai des asociate cu vrajitori şi capacitatea lor de a conjura demonii.

Istoric vorbind, cele două simboluri universale au fost ochii şi simbolul falic. Ochii se consideră a proteja împotriva spiritelor rele şi se găsesc pe morminte, ziduri, ustensile şi bijuterii. Simbolul falic, reprezentat de coarne şi mâini, este protecţia împotriva deochiului.

Alte amulete cunoscute aparţin diferitelor religii. La evrei există Tetragrammatonul, cu referire la numele lui Dumnezeu (care la ei este Yahweh), o amuletă care este considerată a fi foarte puternică în practicile vrăjitoreşti. Îi apără pe magicieni de spirite negative şi îi ajută în chemarea demonilor. Tot evreii purtau semilune împotriva deochiului.

La egipteni, exista Ochiul Lui Horus. Tot la ei, broasca apăra fertilitatea, simbolul ankh reprezenta viaţa îndelungată şi prosperitatea, udjat-ul sau ochiul, era bun pentru sănătate, confort şi protecţie împotriva răului, iar scarabeul se presupunea ca te învia din morţi şi de apăra de deochi.

Arabii purtau mici săculeţe umplute cu pământ de pe morminte. Sau purtau la ei bucăţele de hârtie pe care erau scrise rugăciuni, vrăji, nume magice sau celelalte denumiri mistice ale lui Allah, cum ar fi „Cel care iartă”.

Apropo, denumirea „fetiş” a apărut de la nativii păgâni africani care purtau amulete pentru a-i proteja. Exploratorii le-au denumit simplu fetişuri. Ca amulete se mai foloseau bucăţele de hârtie din Biblie, Coran sau Torah. Păgânii purtau mici statuete ale zeilor. Rămăşiţele acestui comportament se văd şi la noi, în momentul în care purtăm imaginile sfinţilor, cruciuliţe sau tot felul de reprezentări ale zeilor noştri.

Ar mai fi de folos şi diferitele pietre semipreţioase, care ori te apără ori îţi acordă diferite norocuri. Plus că, dacă ai destulă răbdare, intri în sfera energiilor şi ajungi să foloseşti tot felul de cristale prin casă. De ajutor îţi poate fi, teoretic, şi chiromanţia sau astrologia, pentru a şti să te pregăteşti dacă ţi se va întâmpla ceva. În plus, pe piaţă sunt diferite amulete, rugăciuni, lumânări şi obiecte păgâne despre care se consideră că au vreo protecţie. Mai bine pregătit, decât prins cu garda jos!

De la japonezi a venit şi ideea cu acei clopoţei la uşă sau în jurul casei. Se presupune că spiritelor rele nu le place sunetul cristalin emis de obiectul respectiv. Acelaşi rol l-ar avea şi clopotul bisericii (pe lângă multe altele). Mai poţi arde ierburi (sau să le împrăştii prin casă/curte), sau beţigaşe parfumate. Mai poţi arde o lumânare de culoare violet, deoarece protejează. Şi, normal, agaţă usturoi pe unde poţi. Dacă nu elimină spirtele rele, cu siguranţă va opri nişte oameni răi de a-ţi intra în casă!

Şi când nici una din metodele astea nu funcţionează, roagă-te ... şi roagă-te în continuare. Dacă există vampiri şi spirite rele ... sigur trebuie să fie şi nişte vânători care ar găsi orice motiv să le mai ardă o mamă de bătaie unor demoni.

Liliecii vampiri

Autor: Launico

Există mai multe specii de lilieci vampir: liliacul vampir comun, cel cu aripi albe şi cel cu labele păroase. Lungimea capului şi a corpului oscilează între 7-9 cm şi are o greutate de 15-45 g.

Liliecii vampiri îşi petrec ziua atârnând cu capul în jos în peşteri şi copaci goi pe dinăuntru, în colonii care pot să conţină peste 2000 de indivizi.

Un studiu, efectuat în Costa Rica asupra unei colonii de lilieci vampir, a estimat că o populaţie de 100-150 de indivizi foloseau 1.200 de animale domestice drept pradă.Blamat în întreaga lume pentru obiceiul său de a "suge sânge", liliacul vampir a creat o faimă proastă tuturor liliecilor. În realitate, nu pierderea de sânge pune în pericol viaţa victimelor, ci transmiterea unor boli mortale precum rabia.

Liliacul vampir trăieşte în sudul Americii Centrale şi în nordul Argentiei. El este uşor de recunoscut după urechile sale ascuţite şi după blana moale cu care este acoperit. Faţă de liliecii insectivori, acesta are 20 de dinţi, dintre care, mai dezvoltaţi sunt caninii şi incisivii superiori, adaptaţi pentru tăiere.

"Vampirul" îţi schimbă căminul de la o peşteră la un puţ de mină sau la o clădire abandonată, pentru a fi aproape de o turmă de vite folosită regulat pentru hrănire. El zboară liniştit, la un metru de pământ, de obicei pe albiile râurilor, căutând animale domestice. Rar se întamplă să se hrănească cu sângele oamenilor, iar dacă se întamplă, ţinta lor preferată sunt degetele de la picioare. Pentru a controla numărul liliecilor vampir, vitele sunt injectate cu substanţe anticoagulante care provoacă hemoragie internă oricărui liliac care se hrăneşte cu sângele lor.

Este singurul liliac care poate ţopăi înainte, înapoi sau în lateral – un mijloc util de retragere de la gazdă în cazul în care ea se trezeşte în timpul hrănirii, când liliacul este plin de sânge, fapt care-i face zborul dificil.

De obicei se hrăneşte 40 de minute şi consumă până la 20 ml de sânge, reprezentând 40 % din greutatea corpului său. În timpul hrănirii el pierde o mare parte din apa conţinută în sânge, prin producerea unei urini diluate şi abundete. Astfel, el poate să zboare relativ repede după o masă.

Liliecii vampir au un mecanism al ecolocaţiei mai slab decât alţi lilieci. În schimb, au o vedere mai bună şi un simţ al mirosului mai dezvoltat, ceea ce îl ajută la localizarea prăzii.

BoA

Autor: NephThys

Boa Kwon (născută la data de 5 noiembrie, 1986) este recunoscută după numele de scena, **BoA**, care reprezintă "**Beat Of Angel**" (Ritmuri Angelice). Este o artistă coreană, activă atât în Coreea de Sud, cât şi în Japonia. Născută şi crescută în Gyeonggi-do, Coreea de Sud, BoA este descoperită de către agenţii de la SM Entertainment, în timp ce îşi însoţea fratele mai mare la un concurs de talente. În anul 2000, după 2 ani de antrenament, ea lansează albumul de debut corean **ID; Peace B** sub sigla firmei **SM Entertainment**. Doi ani mai târziu, lansează albumul japonez sub sigla **Avex**, intitulat "**Listen To My Heart**". Pe 14 octombrie 2008, SM Entertainment USA, o subdiviziune a firmei SM Entertainment, o ajută să debuteze în Statele Unite cu single-ul "**Eat You Up**" şi pe 17 martie 2008 lansează primul album în limba engleză, denumit "**BoA**".

Influenţată de Hip-Hop şi R&B, de artişti ca Nelly şi Janet Jackson, multe din melodiile lui BoA se încadrează în acele două genuri. Versurile şi muzica erau create de anumite persoane desemnate, ceea ce a adus destul de multă criticã. Totuşi, BoA a început să compună odată cu albumul japonez, "Listen To My Heart", în care a ajutat la crearea melodiei "**Nothing`s Gonna Change**".

Datoritã multitudinilor de limbi vorbite (vorbeşte japoneză, engleză, bineînţeles limba natală - coreană şi a înregistrat melodii în limba chineză tradiţională), succesul ei în Coreea de Sud şi Japonia a crescut, de asemenea a devenit populară în toată Asia. Se numără printre cele două persoane care nu sunt de origine japoneză, dar care au reuşit vânzări peste 1 milion în Japonia şi de asemenea este una din cele 2 artiste care au reuşit să aibă 6 albume consecutive pe locul 1 în Topurile Oricon.

Carieră

2000-2002

La vârsta de 11 ani, BoA îşi însoţeşte fratele mai mare la un concurs de talente organizat de *SM Entertainment*. Cu toate că fratele ei este cel care participă la concurs, BoA a fost remarcată de agenţii companiei şi i se oferă un contract. Iniţial, părinţii tinerei artiste nu au fost de acord ca ea să părăsească şcoala şi să intre în industria muzicală, dar au ajuns să fie de acord după numeroase rugăminţi ale fratelui acesteia. După 2 ani de antrenament (vocal, artistic, lecţii de japoneză), la vârsta de 13 ani lansează primul album în Coreea de Sud intitulat *ID; Peace B*. Albumul a avut un succes mediu, ajungând în top 10, cu vânzări de 156.000 de copii.

Între timp, SM Entertainment, compania de înregistrări coreană, crează un aranjament cu *Avex Trax* pentru ca BoA să se poată lansa şi în Japonia. În anul 2001 lansează primul mini-album, intitulat "**Don`t Start Now**", care s-a vândut în jur de 90.000 de copii. După lansarea albumului, se decide să facă o pauză în ceea ce priveşte cariera coreană, îndreptându-şi privirile spre piaţa japoneză şi, de asemenea, îmbunătăţindu-şi limba japoneză. Tot în anul 2001 lansează şi primul single japonez, o versiune japoneză a melodiei ***ID; Peace B***. Single-ul a ajuns în top 20 Oricon şi a fost urmat de "***Amazing Kiss***", "***Kimochi wa Tsutawaru***" şi "***Listen To My Heart***"; cel din urmă fiind primul single care a ajuns în top 5 Oricon. După atacurile de la 11 Septembrie, BoA a înregistrat un single, intitulat "***The Meaning Of Peace***", împreună cu **Kumi Koda** în scopul de a strânge fonduri.

Albumul de debut în limba japoneză a fost lansat în martie 2002, ajungând în topul Oricon şi având vânzări de peste 1 milion de copii, devenind astfel primul album japonez lansat de o artistă de origine coreană care a ajuns în top. Single-ul "***Every Heart: Minna no Kimochi***" a fost lansat în aceeaşi zi ca şi albumul.

La o lună după lansarea albumului în limba japoneză, BoA lansează al doilea album corean, numit "***Nr. 1***". Albumul a avut vânzari în jur de 544.000 de copii şi s-a clasat pe locul 4 în lista celor mai bine vândute albume din Coreea de Sud din acel an. O lună mai târziu lansează un mini-album, "***Jumping Into The World***", versiune în japoneză a albumului "***Don`t Start Now***" şi ca bonus ne oferă

un alt single japonez "***Don`t Start Now***".

2003-2005

În anul 2003, BoA lansează cel de-al doilea album japonez, "***Valenti***", care devine cel mai bine vândut album al artistei, ajungând să fie vândut în 1.249.000 de copii. Pentru a-şi susține albumul, artista întreprinde primul său concert japonez, "***BoA 1st Live Tour Valenti***". În acelaşi an lansează două albume coreene, "***Atlantis Princess***" şi "***Shine We Are!***", cel din urmă fiind un mini-album.

În anul 2004 lansează cel de-al treilea album japonez. "***Love and Honesty***", album care din păcate nu a reuşit să-l depăşească pe cel de-al doilea în materie de vânzări. Susține un nou concert şi în acest an, "***Live Concert Tour 2004: Love & Honesty***".

Reuşeşte să-şi modifice imaginea odată cu apariția albumului corean "***My Name***", din anul 2004. Renunță la stilul drăgălaş şi tineresc pe care îl avea până în acel moment şi abordează un stil mai sexy şi pasional.

În anul 2005 apare primul album compilativ, intitulat "***Best of Soul***", care a avut vânzări de peste 1 milion de copii, BoA devenind astfel prima cântăreață coreană cu vânzări de peste 2 milioane de copii în Japonia. Tot în acelaşi an scoate pe piață al cincilea album corean, "***Girls on Top***", care continuă acea schimbare de imagine începută în anul 2004.

2006-2009

În februarie 2006 apare cel de-al patrulea album japonez, "***Outgrow***", care ajunge pe primul loc în topul Oricon, în prima săptămână de la lansare. Pentru a susține albumul, BoA lansează şi de această dată un concert live intitulat "***BoA The Live***", în luna septembrie. Turneul a ținut până pe 29 octombrie, cu un total de 12 spectacole.

În anul 2007 apare cel de-al cincilea album japonez, "***Made In Twenty***", care continuă trecerea de la adolescență la o imagine mult mai maturã.

În anul 2008 apare cel de-al şaselea album japonez, "***The Face***", în care BoA decide să preia controlul. În acest album decide să se axeze mai mult pe "dragoste". Tot în acest an, sub emblema companiei SM Entertainment USA, BoA scoate primul single american în luna octombrie, "***Eat You Up***".

În martie 2009, BoA lansează primul album american care, de altfel, îi poartă şi numele.

Autor: Blue Mint

Cronicile vampirilor

Despre autor

Născută în 1941, Anne Rice este creatoarea unor celebre serii de romane, aparținând genului horror şi ficțiune, cum ar fi "Cronicile vampirilor", "Noile cronici ale vampirilor", "Vrăjitoarele din Mayfair", nuvele şi mai recente scrieri cu caracter creştin.

Despre serie

"Cronicile vampirilor" este o serie de 10 cărți, având în prim plan pe Lestat de Lincourt, tânăr nobil francez din secolul XVII transformat în vampir. Cărțile prezintă întâmplări semnificative din ... existența (ar fi greşit spus "viața") unui grup restrâns de nemuritori. Interesant la acestea este universul creat de Anne Rice. "Cronicile vampirilor" cuprind următoarele cărți: "Interviu cu un vampir", "Vampirul Lestat", "Regina Damnaților", "Povestea hoțului de trupuri", "Diavolul Memnoch", "Vampirul Armand", "Merrick", "Blood and Gold", "Blackwood Farm", "Blood Canticle", iar "Noile cronici ale vampirilor" cuprind doar volumele: "Pandora" şi "Vampirul Vittorio". Personajele acestor serii se întâmplă să se mai intersecteze şi cu cele din seria "Vrăjitoarelor din Mayfair".

Elemente specifice acestor vampiri

Transformările fizice care le suferă, sunt mai mult accentuări ale trăsăturilor deja existente, pielea devine mai albă şi mai netedă, unghiile capată un aspect sticlos, ochii vor deveni mai luminoşi, în timp ce părul sau unghiile dacă sunt tăiate, se vor regenera foarte rapid.

Deşi nu sunt afectați de usturoi, cruci sau țăruşi din lemn şi cu atât mai puțin de apa sfințită, vampirii sunt afectați în mod direct de timp. Un tânăr, care a primit recent "Darul Întunecat", va cunoaşte o mai mare sensibilitate la lumina şi foc, o nevoie mai acută de sânge, şi va avea nevoie de timp să-şi stăpânească noile puteri. Cu cât înaintezi în vârstă, nevoia de hrană poate fi oarecum controlată, iar abilitățile psihice, precum cititul gândurilor sau localizarea celor care le-ai dat darul, vor fi îmbunătățite, la fel şi stăpânirea simțurilor foarte acute. În afara unei puteri fizice impresionante – aceea de a se mişca foarte rapid şi a abilității celor mai vechi vampiri – aceea de a zbura, aceştia nu prezintă alte puteri „magice".

Dacă este atins pragul de o mie de ani, se poate vorbi de anumite daruri, precum telepatia şi telekinezia, puterea de a controla mintea umană, cea de a da foc unui lucru cu mintea, regenerare rapidă, având astfel potențialul de a trăi etern.

Originile vampirilor

În cea de a treia carte, Rice ne trimite înapoi în timp, până la apariția primilor vampiri, în urmă cu mii de ani. Cea care avea să devină mama tuturor vampirilor, Akasha, era în acele vremuri regina Egiptului, care conducea alături de soțul ei, Enkil. În acelaşi timp sunt menționate două vrăjitoare, două gemene, Maharet şi Mekare, care trăiau undeva în munți, având darul de a vorbi cu spiritele şi de a lucra cu acestea. Cele două fete fac '"cunoştință" cu un spirit deosebit, numit Amel, neastâmpărat şi activ, care se oferea mereu să le vină în ajutor gemenelor, dar acestea îl refuzau de fiecare dată.

Satul gemenelor este distrus de armatele egiptene, iar cele două fete sunt aduse în fața regelui şi reginei pentru a le destăinui acestora cunoştintele şi puterea lor. Simțindu-se ofensată, Akasha le condamnă pe tinere, care vor trece prin experiențe crude şi inumane, la care ia parte şi spiritul Amel. Văzând prin ce trec ele şi în ciuda faptului că nu l-au rugat să intervină, Amel începe să se răzbune pe cei prezenți, care le-au făcut rău gemenelor. Întâmplarea face ca regele şi regina să se afle în pragul morții, ocazie cu care Amel îşi combină esența sa cu trupul şi sângele reginei, trăgând-o înapoi din morți. Enkil va bea sângele acesteia, salvându-se şi, astfel, cei doi devin primii vampiri, Tatăl şi Mama sau "Cei ce trebuie păziți", aşa cum mai sunt ei cunoscuți de celelalte personaje.

Dintre toate teoriile, pe care presupun că fiecare dintre noi le-a auzit, referitoare la apariţia vampirilor (persoane decedate în zile fatidice, procedeu funerar necorespunzător, întrupări ale diavolului ş.a.m.d.), mie personal, teoria construită de Rice mi se pare cea mai plauzibilă şi deopotrivă interesantă.

Ordinul Talamasca

Trebuia menţionat şi acesta aici, deoarece este o societate secretă, al cărei scop este de a urmări şi a documenta forme ale paranormalului, precum vrăjitoria, spiritele, vârcolaci şi vampirii. Termenul de "talamasca" poate face referire la o vrăjitoare sau la un shaman. Au sedii în marile oraşe ale lumii: Londra, New Orleans, Roma etc şi se crede că există dinainte de secolul al XI-lea. Sediul lor central se află în Londra, unde sunt păstrate un număr impresionant din obiectele ce au aparţinut cândva unor vampiri, precum picturile lui Marius, jurnalul Claudiei etc. Şeful acestei organizaţii este David Talbot.

Personajele principale

Lestat de Lincourt: *"Sunt vampirul Lestat, Vă amintiţi de mine? Cel cu păr blond închis şi ochii gri, şi cu dorinţa nestăpânită de faimă? Vă amintiţi.."*

Lestat de Lincourt, tânăr nobil francez, cu părul blond, ochi gri, trădează o personalitate puternică, un spirit îndrăzneţ şi liber. Născut în 1760, fiul cel mai mare al marchizului d'Auvergne, este obligat să aibă grijă de bunăstarea casei, neputând să-şi urmeze visurile. Fuge de câteva ori, regăsindu-şi liniştea întâi la o mânăstire, apoi într-o trupă de actori, întorcându-se în final acasă şi devenind pasionat de vânătoare. Va fugi la Paris alături de prietenul şi iubitul Nicolas. Acolo va lucra ca actor şi va atrage atenţia unui vampir numit Magnus, care îl răpeşte şi îi dă darul întunecat, toată averea sa şi câteva sfaturi, după care se sinucide. Lestat este într-adevăr esenţa seriei, iscând mereu noi aventuri şi căutând reguli pe care să le încalce, însă se constată şi o evoluţie în personajul său.

Louis de Point du Lac*: "Doar când am devenit vampir am respectat pentru prima dată viaţa."*

Născut în 1766, Louis de Point du Lac a avut o soră şi un frate, iar moartea celui din urmă l-a distrus psihic pe Louis, care se considera vinovat. Încearcă să se autodistrugă, devine disperat şi cinic şi, deşi dorea să moară, nu îndrăznea să se sinucidă, umblând în schimb prin locuri unde ar putea găsi doritori să-i ia viaţa. Într-o seară este observat de vampirul Lestat care îi oferă o alternativă la viaţa sa fără sens şi va rămâne alături de acesta aproape un secol. Considerat de unii cel mai uman vampir, este nevoit să îşi accepte noua viaţă, cât şi să încerce să o înţeleagă pe cea veche.

Claudia *"Claudia [...] copilul vampir a cărui minte şi suflet au devenit de aceeaşi măsură ca cele ale unei femei nemuritoare, în timp ce trupul ei a rămas acela al unei păpuşi franceze perfect pictate "[Armand]*

În New Orleans-ul chinuit de moarte, vampirul Louis se plimbă disperat şi înfometat, într-una din obişnuitele sale crize de conştiinţă. De această dată dă peste o fetiţă de şase ani care încerca să-şi trezească mama moartă de mult şi care nu avea tată. Înduioşat de aceasta, intenţionează să o ducă la un orfelinat, dar datorită stării sale, nehrănindu-se de mult, bea sângele fetei şi crede că o omoară. Lestat află de acest fapt şi găseşte fetiţa încă vie şi o transformă în vampir. Claudia a trăit împreună cu "taţii" săi timp de 65 de ani, perioadă în care s-a maturizat psihic, dar nu şi fizic, fapt ce a afectat complet acţiunile sale.

Marius de Romanus *"A fost întotdeauna un gentlemen, chiar înainte ca acest cuvânt să existe."[Armand]*

Cel mai interesant personaj din serie, după părerea mea, este Marius de Romanus. Născut în 30 I.Hr. în Roma, în tinereţe a străbătut Imperiul Roman şi a fost făcut vampir când avea 40 de ani de către druizi. I-a transformat în vampiri pe Pandora, alături de care a trăit 200 de ani şi pe Armand, în secolul al XV-lea. A luat asupra sa grija de a-i proteja pe Akasha şi Enkil, ale căror trupuri se transformaseră în piatră. Este personajul cel mai pasionat de artă dintre toţi şi chiar l-a cunoscut şi pe Michelangelo. Ca muritor şi mai apoi ca nemuritor, a fost interesat de pictură , iar

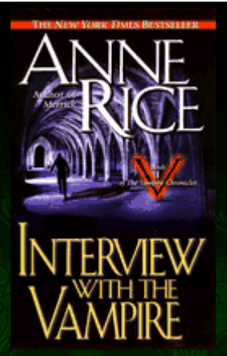

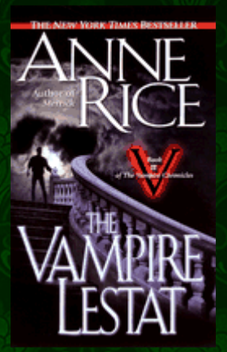

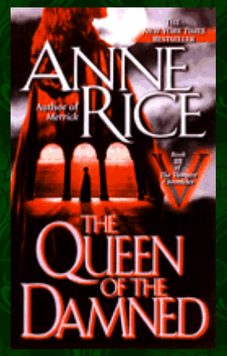

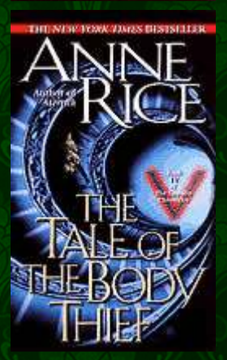

stilurile sale s-au schimbat treptat. După apariţia lui Armand, acesta a fost prezent în majoritatea picturilor sale.

Armand /Amadeo/Andrei *"Îngerul lui Botticelli"[Marius]*

În vârstă de 500 de ani, a fost făcut vampir de către Marius, în Veneţia secolului al XV-lea. Născut în Rusia sub numele de Andrei, avea un mare talent la pictat icoane, însă a fost despărţit de familie, devenind sclav la vârsta de 17 ani. Toate aceste experienţe îl fac să sufere de amnezie. Este găsit de Marius şi îngrijit sub acoperişul său, unde va trăi o perioadă de timp până ce va deveni vampir. Existenţa sa devine interesantă după ce începe să-şi recapete memoria şi se vede nevoit să lupte, printre altele, cu fantomele trecutului.

David Talbot

Şeful ordinului Talamasca refuză oferta lui Lestat de a deveni vampir, probabil datorită înţelepciunii acumulate până la vârsta sa nobilă de 74 de ani. În urma unor întâmplări ... neprevăzute, Lestat îl transformă în vampir. Având acum o nouă viaţă la care nici nu se aştepta, David rămâne la fel de potolit, dar păstrându-şi curiozitatea nativă.

Gemenele

Maharet şi Mekare fac parte dintr-o familie de vrăjitoare care au abilitatea de a vorbi cu spiritele. Când cele două împlinesc 16 ani, atrag atenţia reginei Akasha, care dorea să deţină cunoştinţele lor. Printre altele, ele fac parte dintre puţinii care cunsosc adevărata creaţie a vampirilor, luând parte la aceasta. Particular lor este părul roşcat şi vârsta de aproximativ ... 6000 de ani.

"Cei ce trebuie păziţi"

Regele Enkil şi regina Akasha, primii vampiri, sunt numiţi "Cei ce trebuie păziţi", iniţial de Marius. Acesta se referă la legătura lor cu ceilalţi vampiri, aparent dacă părinţii sunt răniţi, aşa sunt şi ceilalţi, dacă ei mor, la fel moare şi toată populaţia de vampiri. Akasha crede că poate compensa cu personaltatea sa, faţă de Enkil. Ea vine cu idei revoluţionare şi, ce-i drept, nebune, însă rămâne adepta lor în orice situaţie, în timp ce Enkil pare oarecum mai uman.

Seria este foarte interesantă şi păcat că nu a apărut la noi toată încă. Pe lângă personaje şi poveştile lor, cel mai uimitor mi se pare că poţi să te plimbi alături de ei pe străzile Veneţiei, prin casele vechi ale New Orleans-ului, sau pur şi simplu să te detaşezi de tot, datorită detaliilor şi descrierilor care sunt exact cât trebuie şi când trebuie ca să te facă să uiţi că stai în fotoliu şi citeşti, când tu de fapt vizitezi catedralele Italiei.

Aşa cum Anne Rice afirmă într-un interviu, "personajele supernaturale sunt un mod de a vorbi despre viaţă şi realitate, vampirii sunt metafora perfectă pentru sufletul pierdut", personajele seriei se confruntă cu aceleaşi dileme ca oamenii, punându-şi problema divinităţii, suferă şi iubesc şi poate un lucru ar trebui învăţat de la aceştia: nu se grăbesc să trăiască, totul vine la ... timpul său. Din păcate, fiecare poartă în ei caracteristicile epocilor în care au fost făcuţi, lucru care îi împiedică deseori să se schimbe, să evolueze.

Închei cu un citat din "Regina Damnaţilor", dintr-un monolog al lui Maharet:

"Adevărul e că numai sufletul omenesc este în stare să tindă spre perfecţiune peste secole, doar oamenii învaţă din faptele trecutului."

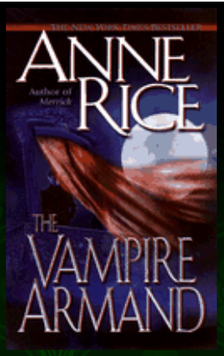

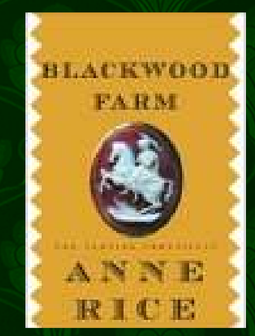

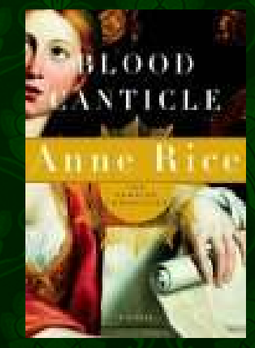

Jocuri cu vampiri

Autor: Kagaroth

Hello again little Angels!

Continuăm pe tema vampiri cu vampirii găsiți pe ici, pe colo, prin jocurile de PC. Da știu, după cum am mai zis, fârtații noștri de peste mări și țări nu prea dovedesc mărinimie când este vorba de vampiri, așa că la capitolul jocuri de PC, Playstation, Wii, Nitendo etc. cam *subțire* cu titluri de la ei. Deoarece am primit temă pentru acasă - articol legat de *games with vampires,* trebuie să vă dezamăgesc și să vorbesc despre jocuri făcute peste alte mări și alte țări. Acest lucru nu înseamnă că nu s-a găsit un mic japonez prin echipa de dezvoltare, însă nu e problemă. Măcar avem ceva de citit sau un articol în plus de sărit.

Vorbind de vampiri și de industria de, pardon de expresie, "belit" ochii și cumpărat bicicletă, cam 2 titluri imi sar acum în cap sau în ochi, depinde de perspectivă. Cele 2 titluri destul de cunoscute și destul de apreciate sunt Blood Rayne, 2 jocuri pentru mărețul x86 (computerul) și Vampire - aici am dubii, știu că sunt cel puțin 2 titluri în serie, însă numărul exact este undeva în cețurile cafelei și a unei sticle răsuflate de "pecsi", la fel de răsuflat ca și sticla. Cele două titluri de Vampire sunt *Vampire: The Masquerade* și *Vampire: Bloodlines*. Blood Rayne e mai "deștept" la capitolul denumiri, avem 1 și 2, adică totuși așa am învățat la școală când eram mici că după 1 vine 2 nu 3 sau mai știu eu... -4 poate. Din cele 2 serii cunoscute de mine, pot zice că am jucat Blood Rayne 1, ceva ceva, și cam 1 - 2 minute de Vampire: The Masquarade, nu că nu ar fi fost interesant, însă la cum trăgea să își dea duhul sistemul pe care îl rulam, am abandonat ideea de a mă da vampir.

Ce să zic, păi să începem cu Blood Rayne, măcar l-am jucat. Știți cred deja povestea, poate ați avut inspirația să vedeți filmul Blood Rayne al lui Uwe Bol....

Avem o tanti, Blood Rayne pe numele dumneaei, ce își face veacul prin *America* capitalistă a anilor '30, 1930, vampir din tată în fiică și om din mamă în fată și care lucrează pentru niște "dubioși", adică capitaliștii aceia sunt cam suspecți din fire cu agențiile lor secrete cu tot și tanti lucra tocmai pentru o astfel de "agentură". Blood Rayne se ocupă cu rezolvarea diverselor cazuri particulare, unde avem de a face cu "chestii", adică diverse arătări imaginate de producătorii jocului. După ceva vreme de joc, adică un act cam de 30 - 60 minute pe post de tutorial la capătul căruia Rayne se *păruiește* cu un oarece *boss* de final de act, trecem la povestea de spate - povestea jocului, cea reală.

Se face că prin Anul Domnului 1940, vara sau toamna, oricând, nenea Hitler, sictirit el de treburile casnice, a hotărât să își tragă fermă de viteji prin Argentina și și-a trimis hamali, scuze, divizia R & D, Reseach and Development (Gegengheist Gruppe [Counter-Ghost Group, abreviat G.G.G.]), condusă de un tataie, să amenajeze locul și să facă și R & D. Ca o mica paranteză, tema e rasuflată ca pecsiu din fața mea, adică se găsesc destule povești de genul pe piață, nazi și căutarea lor pentru iluminare, bla bla bla.

Aici începe jocul, care este un shooter, nu FPS, ci este 3rd Person Shooter, camera se află undeva peste umărul lu' tanti de mai sus, juma de vampir de meserie, astfel încât jucătorul să poată privi locurile lejer, să își bucure ochiul cu mișcările lui Rayne și să își clătească același ochi sau pe vecinul cu formele ei.

Adăugați la ingrediente și mișcările acrobatice executate de domnișoara, eviscerările pe care le produce cu cele 2 jucărele din dotare, niște lame retractabile bune la tocat zarzavat în bucătarie sau nemți prin Argentina, cu garanție pe viață, plus niște arătări din negurile timpurilor, puse de prăsilă prin nu știu ce mină și care nu au nici o jenă în a trece neamțu' pe linie moartă și pe Rayne la fel, plus moșulică de care am zis mai sus și care e "tătâne-su'" a lui Rayne bineînțeles, ce credeați. Jocul a fost okay, grafica okay, numărul 1 a apărut undeva în 2002, iar numărul 2 a apărut doi ani mai târziu maxim,

deci revenind la grafică este okay.

Personajele arată bine, mișcările destul de fluide, nivelele arată și ele bine, mă rog, ajunși în Argentina, vom petrece timpul fie prin buncărul nazi, fie prin mină și alte caverne și tunele produse de mintea creată a unui level designer.

Sunetul, parcă și acela era în regulă, am jucat jocul acum mulți ani și nu mai îmi aduc aminte exact detaliile, deci nu dați cu bâta după mine. A fost primit bine, atât de redactori de la reviste de specialitate (nu domle', nu reviste cu / despre vampiri / conspirații naziste, ci specializate în jocuri), cât și de jucători, acum nu știu dacă datorită *gameplay*-ului, *designe*-ului de nivel sau doar al lui Rayne, o Lara Croft cu un decolteu mai bogat. Personal mi-a plăcut, ideea de a te vindeca, sugând sângele băieților cu păr blond și ochi albaștri e interesantă, de asemenea, mișcările acrobatice cu care Rayne își elimină inamicii satisfac micul sadic ascuns în fiecare dintre noi, așa că dacă doriți, puteți căuta cele 2 CD-uri ale jocului, să îl instalați și să îl jucați. Nu l-am terminat, deoarece am dat de alte jocuri care m-au prins și care m-au făcut să uit de el.

Blood Rayne 2 nu l-am jucat, am tot amânat instalarea și jucarea până am aruncat CD-urile când am făcut curățenie în birou, însă pot spune că are ceva îmbunătățiri la grafică, Rayne este mai arătoasă ca niciodată, povestea a fost mutată mai în zilele noastre și ocupația aceiași. Prin urmare, ce am zis mai sus rămâne valabil.

Legat de Vampire, jocul pe care l-am butonat 2 minute este Vampire: The Masquarade, cred că RPG de naționalitate, oricum a fost și el aclamat de specialiști și fani atât ca poveste, cât și

ca gameplay, grafică şi sunet, cred. Păcat că nu am reuşit să îl joc, este unul dintre acele jocuri care merită să îl joci, povestea nu o mai ştiu exact, ceva prin anii 1600 – 1800, printr-un sătuc oarecare cu nişte morţi ciudate şi ceva căutari de indicii şi alte cele, jocul oricum e vechi, cred că '99 - '00, însă nu sunt foarte sigur. Oricum îl recomand pentru oricine doreşte. La fel şi Bloodlines, care este mai nou cu povestea, tot în zilele noastre şi unde jucăm un vampir sau o vampiriţă, dacă am interpretat exact filmuleţul de pe gametrailers.com sau youtube pe care l-am vazut.

Multe ar fi de vorbit despre Bloodlines, jocul apărut în 2004 pe engine-ul Source de la Valve. Din ce am citit despre el, pare destul de interesant şi asta deoarece universul Vampire este destul de bine conturat. Se vede că seria este longevivă şi că la bază are un *pen & paper role playing game* şi nu este ceva nou pe piaţă.

Pe tema vampiri ar mai fi de zis şi altele, însă problema ar fi că nu sunt jocuri cu vampiri în rol principal, dar au diverse roluri secundare şi, de obicei, *on the other side*. Aş mai menţiona The Elder Scrolls IV: Oblivion, la un moment dat în joc ai ocazia să devii vampir cu efectele şi puterile asociate, dar nu am ales această cale. Din ce am citit este o experienţă interesantă.

Ca final... jucaţi şi vă distraţi... Aş fi vrut să fie un joc făcut în Japonia şi de către japonezi pe această temă, dar asta e, din păcate nu se poate sau nu am căutat destul de atent.

BloodRayne
Developer(s) Terminal Reality
Publisher(s) Majesco
Engine Infernal Engine, Open Dynamics Engine
Platform(s) PlayStation 2, Xbox, Nintendo GameCube, Microsoft Windows, Mac OS
Release date(s) October 15, 2002

BloodRayne 2
Developer(s) Terminal Reality
Publisher(s) Majesco, THQ (Europe)
Engine Infernal Engine (Proprietary) with Open Dynamics Physics
Platform(s) PlayStation 2, Xbox, Microsoft Windows
Release date(s) October 12, 2004 (PlayStation 2, Xbox), August 2, 2005 (Microsoft Windows)

Vampire: The Masquerade – Bloodlines
Developer(s) Troika Games
Publisher(s) Activision
Designer(s) Jason Anderson, Leonard Boyarsky, Tim Cain
Engine Source engine
Platform(s) Microsoft Windows
Release date(s) NA November 16, 2004, EU November 19, 2004

Metode de protecţie împotriva spiritelor rele

Autor: Serene

Creaturi hidoase, cu puteri supranaturale, gata oricând să distrugă omenirea, au întunecat mintea pământenilor încă de la începuturi. Spiritele răului, de multe ori născocite ca efect al fricii sau al unor stări de nelinişte, au provocat războaie, au distrus vieţi sau i-au făcut pe oameni mai puternici.

Cultura japoneză este întotdeauna bogată şi arată ce creaturi interesante fac parte din istoria niponă. Japonezii evocă fiinţe pentru a explica tot ceea ce se întâmplă în jurul lor.

Arta şi cultura japoneză au fost puternic influenţate de credinţa în fantome, demoni şi spirite supranaturale. Rădăcinile mitologiei japoneze se regăsesc deopotriva în religia Shinto, în Taoism şi în Budismul Zen.

Japonezii cred că spiritele îi înconjoară tot timpul de-a lungul vieţii. În conformitate cu credinţa Shinto, un om după moarte devine un spirit, uneori chiar o divinitate. Japonezii mai cred că după moarte spiritul lor este supărat şi imoral. Din acest motiv timp de şapte ani sunt efectuate multe ritualuri pentru purificarea şi uşurarea sufletului şi sunt făcute rugăciuni pentru a asigura trecerea lui în tărâmul morţilor. În cazul în care sufletul morţilor nu este purificat, poate reveni în lumea celor vii în veşminte de fantomă.

În doctrina japoneză, demonii umblă între condiţiile de viaţă şi de moarte. Uneori, aceşti demoni fac fapte bune în lume, însă alteori se răzbună, provocând pagubă. Demonii au puteri supranaturale dar au şi capacitatea de a afecta prin magie fenomenele naturale. Potrivit convingerilor japoneze, unii demoni sunt rădăcina tuturor dezastrelor.

Daruma este fondatorul Budismului Zen din Japonia (552 AD). Daruma - original un preot pe nume indian Bodhidharma - a traversat China şi a introdus budismul în Japonia. Legenda spune că el a trecut pe mare din China în Japonia în picioare pe un bambus. Daruma este desenat de cele mai multe ori într-o poziţie de meditaţie. Despre el s-ar fi spus că şi-ar fi pierdut capacitatea de a-şi utiliza braţele şi picioarele din cauză că ar fi stat într-o stare de meditaţie timp de nouă ani într-o peşteră. De aceea, el este de multe ori prezentat ca *Daruma păpuşă,* fără picioare şi braţe. Daruma de păpuşi, sau pur şi simplu azi numit *Daruma,* sunt un simbol de noroc în Japonia. Studenţii care au examene sau companii care încep un nou proiect, cumpără un Daruma pentru noroc.

În Japonia culoarea roşie este culoarea pentru "expulzarea demonilor şi a bolii. O mulţime de ritualuri au fost întreprinse de către cultul Yamato, centrate pe focul lui Dumnezeu. Aceste ritualuri au fost practicate pentru a purifica pământul de spiritele rele.

În japoneză cuvântul maimuţă este un omonim. Cel de-al doilea înţeles al cuvântului este de a "împrăştia, împinge, bate departe", iar din cumularea celor două înţelesuri a rezultat o superstiţie, astfel se crede că maimuţele ar fi capabile să alunge spiritele rele. Ele sunt folosite şi astăzi pentru a îndepărta demoni, spirite rele şi boala, în temple sub forma unor sculpturi. Aceste maimuţe pilon reflectă de asemenea, la începutul lui Simian, rolul de protector împotriva răului. Mai mult decât atât, maimuţele venerate în multe din templele moderne din Japonia sunt considerate patronii de fertilitate, oferind siguranţă naşterii şi căsătoriei.

Setsubun este un eveniment anual tradiţional care are loc în Japonia, de obicei în jur de 3 februarie.

În casele japoneze, de sărbătoarea Setsubun oamenii aruncă soia prăjită în interiorul şi în afara caselor, rostind incantaţia "Oni- WA-Soto, Fuku-WA-uchi! (Căpcăuni afară, noroc înăuntru) ". Acest ritual este bun pentru a arunca răul afară, pentru a ţine departe de casă dezastrele şi de a invita norocul în case. De asemenea, se obişnuieşte să se mănânce fasole, după ce a fost aruncată la ceremonie, din moment ce se crede că aşa oamenii ar putea fi binecuvântaţi cu sănătate în acel an .

Japonezii sunt de parere că dacă pun capete de sardine prăjite, împreună cu crenguţe de liliac la intrarea casei, acestea sunt un foarte bun talisman împotriva spiritelor rele care-i înconjoară.

Anul Nou japonez, Oshogatsu, este o dată importantă pentru a sărbători în familie. Toate magazinele, fabricile şi birourile sunt închise. Japonezii sărbătoresc Anul Nou pe 1 ianuarie şi, pentru a înlătura spiritele rele, atârnă o frânghie în faţa caselor. La miezul nopţii, ei încep să râdă, ceea ce presupune că le va aduce noroc în noul an.

Legenda pisicii din Nabeshima

Autor: Deceitful Angel

Tocmai când vă gândeaţi că sunteţi în siguranţă atunci când mângâiaţi pisica!

Iată o poveste clasică japoneză, datând din epoca Sengoku (1568-1615), de pe timpul lordului (daimyo) Hizen.

Se prezintă o perspectivă Shintoistă a dimensiunii spirituale a naturii în sine, aici înfăţişată sub forma unei pisici de dimensiuni neobişnuite, care nu numai că devorează oameni, dar apoi, în mod supranatural, îşi schimbă înfăţişarea de felină într-una umană, interacţionând şi păcălind foarte uşor oamenii pe care-i întâlneşte. Până când, desigur, un preot înţelept îşi face apariţia.

.....

Următoarea legendă este culeasă de Algernon Bertram Freeman-Mitford şi inclusă în „Tales of Old Japan”, 1910 (Povestiri din Japonia Veche).

Se spune că în familia Nabéshima (a lordului „daimyo” Hizen), acum mulţi mulţi ani, Prinţul de Hizen a fost vrăjit şi blestemat de o pisică, aparţinând unuia dintre slujitorii casei. În casa Prinţului locuia o femeie de o frumuseţe rară, nemaiîntâlnită, pe nume O Toyo: dintre toate concubinele sale, ea era favorita sa şi nu exista femeie care să-i poată egala puterea de atracţie şi rafinamentul.

Într-o zi, Prinţul se plimba prin grădină cu O Toyo, rămânând acolo şi bucurându-se de mireasma florilor până la asfinţit, când, întorcându-se la palat, n-au observat că sunt urmăriţi de o pisică. Revenită în camera ei, O Toyo se pregăti de culcare. S-a trezit însă speriată în miez de noapte, observând imensa felină care o urmărea; a încercat să strige după ajutor, dar monstrul a sărit asupra ei şi, străpungându-i pielea fină a gâtului cu colţii, a ucis-o. Ce final sfâşietor pentru o aşa frumoasă damă, să moară pe neaşteptate, ucisă de o pisică! Apoi, pisica, îngropând corpul bietei O Toyo sub verandă, îi luă înfăţişarea şi începu să-l vrăjească pe Prinţ.

Dar Prinţul nu ştia nimic din cele întâmplate şi nu se aştepta ca acea fiinţă frumoasă, care-l dezmierda zi de zi, să fie un monstru diavolesc care a răpus-o pe concubina sa şi, luându-i înfăţişarea, să soarbă fiecare picătură de viaţă din el.

Timpul se scurgea, iar zi de zi Prinţul devenea tot mai firav, mai palid, suferind vizibil de o boală necruţătoare. Văzând aceasta, consilierii lui şi sotia sa au devenit foarte îngrijoraţi şi au chemat medici care i-au recomandat numeroase leacuri. Dar cu cât se trata mai mult, cu atât se agrava boala, astfel că nici un tratament nu l-a putut vindeca.

Mai mult ca toate, suferinţa sa culmina în timpul nopţii, când somnul îi era tulburat de coşmare înfiorătoare. În consecinţă, consilierii săi au numit slugi în număr de o sută, să stea de pază şi să vegheze asupra sa, în timpul nopţii. Însă, în mod bizar, aproape de ora 10, chiar din prima noapte, toate slugile au fost cuprinse din senin de o moleşeală pe care nu o puteau stăpâni şi rând pe rând, fiecare dintre ei, a căzut într-un somn adânc. După care, pisica-monstru îşi făcu apariţia, sub forma lui O Toyo, chinuindu-l pe Prinţ până dimineaţa. Noaptea următoare, se întâmplă la fel, Prinţul fiind din nou victima tiraniei monstrului, în timp ce slugile sale dormeau neputincioase în jurul său. Noapte de noapte acest lucru se repetă, până când, în final, trei dintre consilierii prinţului s-au hotărât să stea ei înşişi de pază, încercând totodată să reziste misterioasei somnolenţe; dar se dovediră a fi la fel ca ceilalţi, iar la ora 10 deja adormiră. În ziua următoare cei trei consilieri au ţinut o întrunire secretă, iar şeful lor, Isahaya Buzen, a spus:

„- Este un lucru nemaiîntâlnit, ca o sută de paznici să fie doborâţi de somn. În mod cert, farmecul care-l afectează pe stăpânul meu şi gărzile sale este legat de vrăjitorie. Aşadar, eforturile voastre nefiind de folos, trebuie să-l căutam pe Ruiten, preotul şef al templului numit Miyô In şi să-l implorăm a rosti rugăciuni pentru însănătoşirea stăpânului meu.”

Ceilalţi consilieri, aprobând cele spuse de Isahaya Buzen, au mers la preotul Ruiten şi l-au rugat să recite litanii pentru sănătatea Prinţului.

Astfel, Ruiten, preotul-şef al templului Miyô In, a rostit în fiecare noapte rugăciuni pentru Prinţ.

Într-o noapte, în al nouălea ceas (miezul nopţii), când şi-a terminat rugăciunile şi se pregătea să se întindă să doarmă, i s-a părut că aude zgomot în grădină, ca şi cum cineva se spăla în izvor.

Considerând acest lucru ca fiind ciudat, s-a uitat pe fereastră, iar în lumina lunii, a văzut un tânăr soldat, pe la vreo douăzeci şi patru de ani, spălându-se în apa izvorului. Dupa ce a terminat, s-a îmbrăcat şi s-a închinat în faţa statuii lui Buddha, rugându-se pentru însănătoşirea Prinţului. Ruiten îl privea cu admiraţie, iar când tânărul a dat să plece, preotul l-a oprit, strigându-l:

„-Domnule, rogu-te mai stai puţin, am ceva să-ţi spun.”

„- La dispoziţia ta, onorabile. De ce anume ai nevoie?”

„- Rogu-te să vii înauntru, ca să putem sta de vorbă.”

„- Cu permisiunea ta, stimabile.” Şi cu aceasta, a urcat la etaj.

Apoi, Ruiten a spus:

„- Domnule, nu-mi pot ascunde admiraţia faţă de supunerea ta, fiind încă aşa tânăr. Eu sunt Ruiten, preotul şef al acestui templu şi în fiecare seară rostesc rugăciuni pentru vindecarea Prinţului. Care este numele tău?”

„- Numele meu, domnule, este Itô Sôda şi fac parte din infanteria din Nabéshima. De când Prinţul este bolnav, dorinţa mea a fost să-l îngrijesc, dar fiind un simplu soldat, nu am rangul necesar pentru a putea fi în prezenţa sa, drept pentru care nu am altă soluţie decât să mă rog zeilor şi lui Buddha spre vindecarea Prinţului.”

Auzind acestea, Ruiten a vărsat lacrimi de admiraţie faţă de fidelitatea lui Itô Sôda, spunând:

„- Scopul tău este într-adevăr unul bun; dar ce boală stranie s-a abătut asupra stăpânului! În fiecare noapte el suferă de coşmare, iar slugile care-l veghează sunt toate răpuse de un somn misterios, astfel că nimeni nu poate rămâne treaz. E foarte neobişnuit.”

„- Da”, a răspuns Sôda, după o clipă de gândire, „cu siguranţă este vorba de vrăjitorie. Dacă ar fi cu putinţă să obţin permisiunea de a veghea o noapte asupra Prinţului şi a vedea dacă rezist somnolenţei şi descopăr demonul...”

În final, preotul spuse: „Sunt în relaţii favorabile cu Isahaya Buzen, consilierul-şef al Prinţului. Îi voi povesti despre tine şi despre devotamentul tău şi voi discuta cu el spre împlinirea dorinţei tale.”

„- Vă sunt sincer recunoscător, domnule. Nu sunt condus de gânduri orgolioase de proprie avansare, în cazul în care reuşesc, tot ce-mi doresc este însănătoşirea Prinţului.”

„- Ei bine, atunci mâine noapte te voi duce la casa consilierului.”

„- Vă mulţumesc domnule, şi la revedere.” Şi astfel, a plecat.

În următoarea seară, Itô Sôda s-a întors la templul Miyô In şi, găsindu-l pe Ruiten, l-a însoţit la casa lui Isahaya Buzen. Apoi preotul, lăsându-l pe Soda să aştepte afară, a mers să discute cu consilierul şi să întrebe de sănătatea Prinţului.

„- Şi, mă rog, cum se simte lordul? Starea lui s-a îmbunătăţit de când am rostit rugăciuni pentru el?”

„- Din păcate, nu; boala este foarte severă. Suntem siguri că este victima unei vrăjitorii; dar pentru că nu există mijloace de a menţine un gardian treaz după ora zece, nu putem captura demonul, suntem aşadar într-un mare impas.”

„- Îmi pare sincer rău, cred că este foarte chinuitor. În orice caz, am ceva să vă spun. Cred că am găsit un bărbat care va captura demonul şi l-am adus cu mine aici.”

„- Şi, mă rog, cine este acest bărbat? „

„- Este un infanterist al armatei lordului, pe numele Itô Sôda, un individ credincios şi sunt sigur că îi veţi împlini dorinţa şi îi veţi permite să stea de veghe noaptea, asupra lordului.”

„- Cu siguranţă, este ceva rar să întâlneşti atâta supunere şi entuziasm la un soldat obişnuit”, a răspuns Isahaya Buzen, după o clipă de reflectare; „totuşi, este imposibil să-i îngădui unui soldat de rang mic să vegheze asupra lordului.”

„- E adevărat că este doar un soldat obişnuit, dar nu îi puteţi ridica rangul, în semn de apreciere pentru loialitatea sa şi apoi să-l lăsaţi să stea de pază?”

„- Vom avea destul timp de promovare după însănătoşirea lordului.

„-Dar haide, arată-mi-l pe acest Itô Sôda, pentru a-mi da seama ce fel de om este. Dacă sunt încântat, mă voi consulta cu ceilalți consilieri şi poate îi vom împlini dorința.”

„- Îl voi aduce imediat aici”, a răspuns Ruiten, ieşind pentru a-l aduce pe soldat.

La întoarcere, preotul l-a prezentat pe Itô Sôda consilierului, care, uitându-se atent la el şi fiind mulțumit de figura lui amabilă, a rostit:

„- Am auzit că eşti nerăbdător să veghezi noaptea asupra Prințului. Va trebui să mă consult cu ceilalți consilieri şi vom hotărî ce putem face în privința ta.”

Auzind acestea, tânărul soldat s-a bucurat enorm şi a plecat, mulțumindu-i lui Ruiten pentru ajutorul care i l-a acordat. A doua zi, consilierii au ținut şedință şi, trimițând după Itô Sôda, i-au spus că va putea veghea împreună cu ceilalți slujitori chiar în acea seară. După lăsarea serii, încheind toate pregătirile necesare, s-a alăturat celor o sută de slujitori care vegheau asupra lordului, în dormitorul său.

Acum, Prințul dormea în mijlocul camerei, iar cei o sută de paznici stăteau în jurul său, încercând să rămână treji prin tot felul de conversații interesante.

Dar odată cu apropierea orei 10, începură să ațipească şi, în ciuda tuturor eforturilor de a se menține treji unul pe altul, încetul cu încetul adormiră cu toții.

În tot acest timp, Itô Sôda simți o incredibilă dorință de a dormi şi, deşi a încercat tot felul de metode pentru a nu adormi, şi-a dat seama că nu sunt de nici un folos şi a apelat în final la o metodă extremă, pentru care s-a pregătit din timp.

Scoase o bucățică de hârtie îmbibată cu ulei, o întinse pe podea şi se aşeză pe ea.

Apoi scoase un cuțit, pe care îl păstra în teaca sabiei şi-l înfipse în propriul picior.

Pentru un timp, durerea îl ținuse treaz, dar fiindcă somnul era o lucrătură a vrăjitoriei, moleşeala îl cuprinse din nou. Astfel, întoarse cuțitul în rană, ca durerea violentă să alunge toropeala. Hârtia îmbibată cu ulei i-a folosit pentru a nu păta podeaua cu sângele scurs din rană.

.....

Continuarea acestei legende, în numărul viitor!
Lectură plăcută în continuare!

Traducător: Deceitful Angel

Festivalul de la Nikkō Tōshō-gū

Autor: Launico

Perioada: 17 mai şi 18 mai
Locul: Nikko Toshogu Shrine
Oraş: Sannai, Nikko City, Prefectura Tochigi

Acest festival este dedicat lui Tokugawa Ieyasu (1542-1616), care a fondat Tokugawa Shogunate în Edo (Tokyo). 1000 de bărbați îmbrăcați în haine de samurai războinici pornesc dintr-un altar numit Otabisho, situat la sud de Futarasan-jinja Shrine. Aceştia sunt conduşi de trei „shirines” care transportă spiritele celor trei shoguni,

inclusiv pe cel al lui Tokugawa Shogunate şi de trei preoți „shinto” călare. Nu există atracții speciale, dar acest lucru sporeşte grandiozitate şi eleganța.

De asemenea, este util pentru a asculta muzică şi pentru a viziona spectacolele de dans, care sunt efectuate la sosirea de la Shrines Toshogu Shrine. Arcaşii, îmbrăcați ca samuraii, trag în obiective în timp ce călăresc. O procesiune similară a avut loc în octombrie, dar la circa o jumătate de scară de procesiunea din primăvară.

Nikkō

Nikkō (=soare) este un oraş situat în munții din Prefectura Tochigi, Japonia.

Aflat la aproximativ 140 km nord de Tokio şi la aproximativ 35 km vest de Utsunomiya, capitala Tochigi, este o destinație populară pentru japonezi şi internațională pentru turişti. Aici pot fi vizitate Mausoleul Shogun Tokugawa Ieyasu (Nikko Tōshō-gu), Futarasan Shrine şi în Nikko National Park - cea mai spectaculoasă cascadă.

Altarul Nikko Tōshō-gu a fost finalizat în 1617 şi a devenit un important loc de vizitat în timpul perioadei Edo.

O serie de drumuri noi au fost construite în acest timp pentru a oferi un acces mai uşor în Nikko din jurul regiunilor.

Această constructie, alături de multe altele din lume, cum ar fi piramidele din Egipt, Pantheonul din Athena şi multe altele, sunt considerate ca fiind “moşteniri ale omenirii”.

Poate că mai puțin cunoscut în Europa - Altarul Toshogu este şi el cuprins în aceeaşi categorie. Acest Mausoleu a fost închinat celui mai faimos dintre shogunii Japoniei .

Muntele Nikko (nord-est de Tokyo), pe lângă faptul că este cea mai faimoasă zonă din Japonia în privința peisajelor naturale, încă din timpuri străvechi a fost un important centru religios. Aceşti munți au fost dintotdeauna veneraţi şi temuți, deoarece se credea că aici era casa zeilor şi a demonilor, fapt pentru care câteva dintre cele mai importante altare şi temple din Japonia au fost construite aici. Printre acestea se numără şi Altarul Toshogu, magnificul mausoleu ridicat în cinstea celui mai faimos dintre shoguni - Tokugawa Ieyasu (1542-1616).

Tokugawa Ieyasu a fost un general şi un diplomat briliant, care a trăit în perioada războaielor interne (perioada Momoyama), când Japonia nu avea o conducere centralizată şi era măcinată de razboaie între conducătorii locali. După îndelungate bătălii şi tactici politice a reuşit să unească şi să aducă pace Japoniei. Shogunatul Edo - stabilit de acesta în Edo (vechea denumire a oraşului Tokyo), a deținut puterea absolută timp de 260 de ani, o perioadă de neegalat de pace şi stabilitate în istoria Japoniei.

În testamentul său, Tokugawa Ieyasu a scris că, după moartea, sa va deveni zeu şi va veghea asupra casei Tokugawa şi că doreşte să-i fie făcut un altar pe muntele Nikko, la un an după moartea sa. Acesta a fost semnalul pentru a începe masiva construcție: Toshogu Shrine - locul unde a si fost înmormântat

Construcţia altarului Toshogu a început la 2 ani după moartea sa, de către fiul acestuia şi până în ziua de astăzi a fost supus la 12 reconstrucţii şi renovări.

Forma cunoscută în ziua de azi a fost dată de Tokugawa Iemitsu - nepotul lui Tokugawa Ieyasu, persoana căreia i se atribuie şi construirea acestui mausoleu.

Toshogu Shrine este alcătuit din 23 de clădiri distincte, situate la o altitudine de 640m şi acoperind o suprafaţă de 80.000 metrii pătraţi. Se estimează că construcţia acestui edificiu a fost posibilă cu participarea a 4.541.230 de muncitori, o durată de 17 luni, cheltuielile totale ridicându-se la o valoare actuală de 40.000 milioane yeni.

Trinity Blood

Autor: Kagaroth

Boon, se pare că trebuie să vorbim un pic despre **Trinity Blood**. Din moment ce numărul prezent al revistei are ca temă vampirii şi rudele lor de peste mări şi ţări, adică vampirii cu ochii oblici şi un pic mai galbeni de la cât sânge cu gust de orez au băut, atunci înseamnă că vorbim, după cum ziceam, de **Trinity Blood**. Are vampiri, are oameni, are violenţă, ce mai.... are cam de toate, însă în primul şi primul rând vinovaţi de apariţie sunt vecinii noştri dragi din Japan-land.

Acum că am trecut de prima parte - o aşa zisă introducere şi dacă nu aţi renunţat încă la a citi articolul, să trecem mai departe şi să vedem despre ce şi cu ce se mănâncă această serie. Păi ca pentru început pot zice că seria TV plus manga au fost scoase după o serie de 12 nuvele (sper să nu mă înşel) scrise de Sunao Yoshida, serie publicată începând cu martie a lui 2001 şi până în 2005, prin luna lui ianuarie. Cu toate că autorul a murit pe 15.07.2004, volumele rămase au fost terminate de către Kentaro Yasui, prieten bun al lui Yoshida. În timp, cele 12 volume au fost transformate în manga, 11 volume până în prezent, cu data de începere 17.03.2004 şi încă ongoing, şi anime, 24 de episoade de aproximativ 25 de minute episodul, seria animată fiind difuzată în Japonia între 28 aprilie – 6 octombrie 2005.

Deşi se discută despre vampiri şi chiar dacă avem de a face cu elemente clasice (vampirii sug sângele oamenilor, nu pot trăi în lumina soarelui, deoarece ard şi atunci bye bye domn' vampir), această rasă a colţoşilor din **Trinity Blood** nu sunt acei vampiri prezentaţi cu surle şi trâmbiţe în cultura europeană şi nord americană. Mai pe scurt, treaba stă cam aşa: odată, în viitorul apropiat-o-îndepărtat, când oamenii s-au înmulţit ca “iepurii” şi nu mai aveau loc pe Pământ, s-au gândit să îşi “tragă” casă de vacanţă pe Marte. Zis şi făcut, s-au luat de mână şi au plecat cu mic cu mare. Mă rog, aşa bănuiesc - aici problema cu seria TV este că nu prea zice mare lucru despre perioada premergătoare. Doar câteva hinturi, asta dacă imi aduc eu aminte, deoarece cam au trecut cel puţin 2 ani de când am văzut seria şi nu am apucat să o mai văd din nou. Pentru detalii, fie google them, fie, dacă aveţi noroc, puneţi mâna chiar pe cele 12 volume scrise şi le citiţi (cel puţin asta am înţeles din ce am google-it eu, că nuvelele dau mai multe detalii). Back to our story now. Pe planeta roşie ca sângele de european amator de fotbal, mici şi bere (nu, nu vorbim de nemţi, ci de români) oamenii au găsit ceva tehnologie lăsată în urmă sau poate pierdută de către vecinii lor de galaxie / univers, omuleţii verzi sau chiar dungaţi.

Respectiva tehnologie era împărţită în 2 ramuri: *Bacillus* (nanotehnologie ce stă la baza rasei bamhpirilor băutori de sânge, rasă numită şi Methuselah) şi *Crusnik* (doar 4 subiecţi au avut parte de infuzie cu nanotmasinile Crusnik). Cum oameni *nu sunt cu ţiglele pe casă* nici în realitate, de ce ar fi într-un anime, aşa că au folosit nanotehnologia Bacillus pentru a ajuta populaţia umană să supravieţuiască pe Marte.

Însă, spre ghinionul lor şi norocul nostru, cei care au luat parte la procesul respectiv au devenit vampiri, deci obligaţi să stea la taclale ziua în beci şi să pună umăr de la umăr să muncească noaptea la non-stop. Acum serios, nanomaşinile Bacillus, fiind deja infectate cu un anumit virus, au transformat oamenii în ceva ce aceştia nu îşi doreau, dar nu au avut ce face.

Titlu Oficial:
Trinity Blood
(Toriniti Buraddo)

Numar Episoade:
24

Difuzat: Intre 2005, Aprilie 28 si 2005, Octombrie 6

Gen(uri):
Conspiracy, Post-apocalyptic, SciFi, Seinen, Super Power, Vampires

Producator(i):
GONZO

Nota: 7.33 AniDB, 7.59 MAL

La un moment dat coloniştii de pe Marte se întorc acasă, printre ei şi cei patru subiecţi care au fost trataţi cu Crusnik/Krusnik (încă nu sunt lămurit de modul de scriere): fraţii Nightroad - Cain, Abel şi Seth - şi Lilith, privită ca sora lor mai mare. Însă, ca să nu lungim prea mult povestea, pot spune că oamenii şi Methuselah s-au războit ceva vreme, perioada respectivă venind după Armageddon, un mare *război* pe care cei rămaşi pe Terra l-au putat timp de ceva vreme, lăsând planeta devastată şi formându-se astfel şi cele două puteri: Vaticanul şi Imperiul.

Seria animată începe la 900 de ani după sfârşitul războiului şi prezintă în prim plan pe Părintele Abel Nightroad, membru AX şi dedicat Vaticanului şi apărării oamenilor. Deşi Abel este personaj principal, nu este singurul din serie şi, de asemenea, seria nu îl prezintă doar pe el în centrul atenţiei. Cei care au avut la dispoziţie nuvelele / manga / anime spun că seria animată urmăreşte povestea din nuvele. Ce pot spune eu despre anime, este că mi-a plăcut, mi-au plăcut personajele şi mi-a plăcut lumea în care se desfăşoară evenimentele. Să le luăm pe rând.

Personajele sunt interesante, fiecare în felul lui specific. Abel este genul de personaj clasic, cu ochelari pe ochi şi cu o privire tâmpă, afişată de genul... ce caut eu aici şi ce mă fac acum. Tres este droidul fără emoţii, care îşi face treaba pentru care a fost creat şi de care te ataşezi din prima. De asemenea, ca personaje interesante ar fi Seth Nightroad, Astharoshe Asran, Ion Fortuna. Fiecare are o poveste în spate, fiecare are un motiv pentru ceea ce fac, iar aceste motive şi deciziile luate de personaje, plus modul în care se dezvoltă, te fac să le îndrăgeşti încă din prima clipă.

Adevărul este că anime-ul este favorizat şi de alegerea culorilor folosite - combinaţia de culori crează atmosfera: în cazul scenelor de acţiune unde avem de a face cu vampiri, avem scene mai întunecate, ceea ce este bine; în loc de contraste foarte mari sau de folosirea unor culori prea puternice, prea evidente, s-au ales exact culorile care merg cel mai bine cu acţiunea. În lumea gamer-ilor există un termen ce descrie o grafică foarte colorată şi foarte încărcată, acel termen folosit este cartoonish, exemplu Warcraft 3, World of Warcraft.

U.E. sau în U.S.A. şi aliaţii lor. De asemenea, starea de tensiune, conflictul dintre Vatican şi Imperiu este destul de asemănător cu ceea ce se / s-a întâmplă(a)(t) pe perioada războiului rece. Motivele sunt diferite, Seth nu intră în razboi cu Vaticanul deoarece Abel, fratele ei, lucrează pentru Vatican şi doreşte binele oamenilor (diferit faţă de războiul rece, însă asemănător în acelaşi timp).

O astfel de grafică, folosirea prostească de culori, tonuri şi gradiente deschise, sau combinarea mai multor culori strică aspectul, strică imaginea şi mai ales strică toată atmosfera. Ei bine, **Trinity Blood** scapă de acest blestem şi grafica este în regulă, se potriveşte de minune şi nu ştiu dacă ar fi ceva de schimbat la ea. Poate doar o adaptare CGI (Computer-Generated Imagery), poate doar mai mult *gore*, mai multe eviscerări şi unul sau două tonuri de negru în plus pe o scădere a luminozităţii ar fi de îmbunătăţit, deşi eu zic că seria este bună aşa cum e ea acum.

Pe parte de *voice acting*, *surround sounds, music theme,* hmmm... Temele de început şi sfârşit de episod sunt bune. Însă pe parte de sunet nu prea am multe de zis, cel mai bine pentru mine este să mă abţin de la comentarii până data viitoare când o să mai scriu despre **Trinity Blood** şi poate atunci voi fi vazut anime-ul mai de curand şi voi avea viu în minte soundtrack-ul.

Povestea este interesantă, la fel şi lumea, deşi este destul de asemănătoare cu ce exista prin '89 – '91. Adica avem New Human Empire, are capitala la Bizantium, însă ca poziţionare pe glob şi dimensiune teritorială, arată ca şi URSS-u' sau mai bine zis ca blocul comunist. În schimb statul a cărui capitală este Vaticanul, îşi găseşte în realitate o reprezentare destul de bine definită în

Din ce am văzut eu, seria primeşte ca medie nota 7.50, dar eu i-am dat un 9, fiindcă mi-a plăcut foarte mult (gusturile nu se discută). Cu toate că am cam fost lăsat în aer cu anumite detalii pe care, după cum ziceam, seria animată nu le prezintă. Plus că diferenţele dintre nuvele, manga şi anime te cam împiedică să îţi faci o idee despre universul **Trinity Blood** şi cel mai indicat este să consulţi şi celelalte adaptări. Sunt 12 volume scrise, din păcate nu ştiu cât din cele 12 volume se prezintă în anime, de asemenea sunt 11 volume manga şi aceasta din urmă este ongoing, deci unde se va opri nu se ştie încă. Totuşi eu zic că s-ar putea continua seria cu al doilea sezon, mai ales că finalul primului sezon clar lasă o portiţă deschisă pentru un al doilea sezon mult mai plin de acţiune şi mai sângeros ca primul.

Avantajul la această serie, ei bine, deşi sunt grupuri de oameni care mor, din cauze diferite, oameni care nu au poveste, pe care privitorul nu îi cunoaşte, în concluzie nu simte nimic pentru ei, personajele mai cunoscute sunt prezentate cât de cât şi deja privitorul începe să îşi facă o idee şi să se identifice cu acele personaje, iar atunci când un personaj este trecut pe linie moartă, privitorul resimte pierderea. Ce pot zice, bine măcar că nu sunt multe pierderi printre personajele importante, hint: vizionati Blasritter, adică până şi aici **Trinity Blood** este gândit în profunzime. Acum bănuiesc că toate aceste detalii care fac diferenţa între ceva

mediocru şi ceva cu o treaptă sau chiar mai multe peste sunt / există tocmai pentru că se bazează pe o serie de nuvele.

Pentru a trage linie şi a termina de aberat, plus că simt nevoia de sânge, nu de *terran* ci de *locust*, şi nu să beu ci doar să îl vărs, Delta it's on a move, voi termina în următoarele 5 minute de scris.

Avem vampiri, avem o lume care a ajuns în pragul distrugerii, dar în cei 900 de ani de la acele evenimente şi-a revenit, nu chiar la nivelul anilor 2000, însă pe acolo pe undeva. Avem vânători de vampiri, până la urmă agenţii AX cam asta şi sunt, nişte domni şi doamne care vânează vampiri, deşi nu ar fi singura lor sursă de venit pe lume. Avem ce trebuie pentru a ne ţine în faţa monitoarelor timp de X ore până se termină episodul 24, moment în care răsufli şi realizezi că buza umflată îţi şopteşte că doreşti să vezi şi o continuare, dar continuare de care nu se ştie nimic.

Blood+

Autor: Launico

Producţie

Produs de Production IG şi Aniplex şi regizat de Junichi Fujisaku, Blood + a fost inspirat de filmul Blood: The Last Vampire. Cu toate acestea, există doar câteva elemente de bază din film. Acţiunea se petrece în diferite oraşe reale: Okinawa - Japonia, Hanoi - Vietnam, Ekaterinburg - Rusia, Paris - Franţa, Londra - Anglia, New York – S.U.A.

Saya este o elevă obişnuită de liceu, care suferă de amnezie şi nu îşi aminteşte nimic din ultimii ani. Viaţa ei este perturbată atunci când este atacată de Chiropteran şi află că ea este singura care îi poate înfrânge cu ajutorul lui Haji. Organizaţia "Scutul Roşu" desfăşoară o campanie de eliminare a Chiropteranilor. Saya, având o katana - sabie tradiţională japoneză, porneşte la drum, sprijinită de familie şi cavalerul ei - Haji, pentru a scăpa omenirea de Chiropterani şi pentru a-şi afla destinul.

Părerea mea despre acest anime: în afară de faptul că are o grafică foarte bună, are şi o acţiune bine dezvoltată şi personaje complexe; în anime îţi sunt relatate întâmplările din trecutul personajelor, astfel se ştie de unde provine cineva şi care este povestea lui. Cred că din orice anime putem învăţa cîte ceva, iar din acesta am învăţat că dacă vrei să treci peste anumite momente ale vieţii, anumite greutăţi, ai nevoie de sprijinul familiei şi al prietenilor adevăraţi şi, de asemenea, că niciodată nu e prea târziu să-ţi faci noi prieteni sau duşmani noi, chiar dacă, aparent, aceştia nu reprezentau nici un pericol pentru tine.

saya = teacă în care se ţine sabia specific samurailor (katana)

Atenţie – conţine spoiler!!!

Calităţi

- Muzica: cu nume ca Hans Zimmer şi Mark Mancina, soundtrack-ul este superb.
- Sfârşitul: modul în care a fost realizat, ultimele acţiuni din această serie anime sunt cu adevărat mişcătoare.

La un moment dat anime-ul tinde să devină banal, iar atunci are loc un salt de un an.

Defecte

- Faptul că o poveste din trecut intervine uneori, face să se piardă din firul poveştii.
- Poveştile de dragoste cu sfârşit tragic (moarte).

Chiropteran

Chiropteranii sunt creaturi care trăiesc hrănindu-se cu sângele uman. În general, aceste creaturi posedă extraordinare abilităţi: viteză, forţă şi vindecare rapidă. Ele sunt, de asemenea, capabile de a-şi controla şi de a-şi transforma diferite părţi ale corpului cu scopul de a zbura.

Gloanţele, explozibilul sau orice altă armă este neletală pentru acestea. Singura modalitate de a le opri este de a le închide sau de a le îngropa sub o piatră. Chiropteranii sunt creaţi cu sângele unei regine şi, în mod ironic, este singurul mod de a fi omorâţi - cu sângele celeilalte regine. În cazul în care sângele unei alte regine este introdus într-un chiropteran, acesta începe să se cristalizeze, astfel fiind distrus.

Chiropteranii creaţi din sângele Divei, pot fi uciţi de sângele Sayei şi vice-versa.

Titlu Oficial:
Blood+

Numar Episoade:
50

Difuzat: Intre 2005, Noiembrie 8 si 2006, Septembrie 23

Gen(uri):
Drama, Action, Fantasy, Vampires, Gunfights

Producator(i):
Aniplex, Production I.G.

Nota: 7.84AniDB

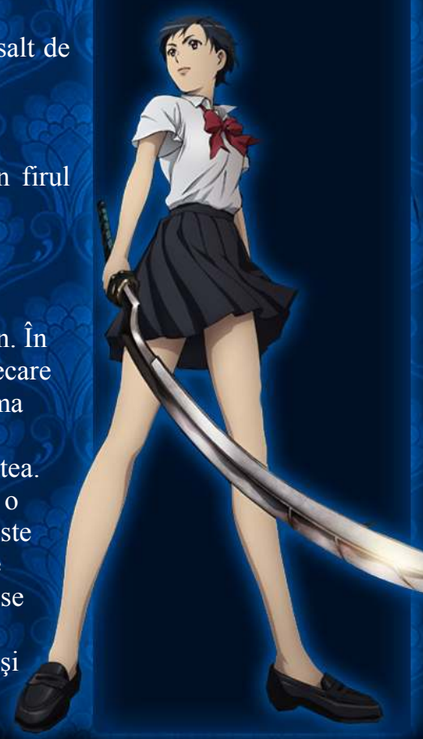

Chevalier – Cavaler

Cavalerii sunt asemănători cu chiropteran, dar sunt mai puternici, mai rapizi şi pot lua chip omenesc. Aceştia sunt creaţi atunci când un om a băut sânge de la o regină. O puternică legătură există între fiecare cavaler şi regina lui: ei au datoria de a-şi proteja şi de a-şi servi regina.

Cavalerii se pot transforma în forme similare cu chiropteran, fie în întregime sau limitate la o anumită parte din organism. Ei se vindecă instantaneu de la orice rană, deşi vor simţi nevoia de a bea sânge. Cavalerii pot fi omorâţi cu sângele celeilalte regine. Cu toate acestea, cristalizarea durează mai mult şi este posibil pentru a preveni moartea prin eliminarea părţii cristalizate din corp. De asemena, un cavaler poate fi ucis prin decapitare sau prin arderea în întregime.

Reginele

Reginele sunt primele chiropteran. Saya şi Diva sunt reginele speciilor. Ele au fost descoperite de Joel Goldschmidt în secolul al 19-lea în interiorul unei creaturi misterioase găsită în Islanda. El a adoptat-o pe Saya ca fiică, dar o păstrează şi pe Diva, blocată într-un turn, departe de oameni, fără sa-i dea vreun nume. Toate celelalte creaturi chiropteran sunt născute din sângele lor.

Reginele îşi petrec activitatea doar câţiva ani, după care trec într-o stare de zeci de ani de hibernare într-un cocon. Viteza, forţa şi rezistenţa acestora depăşesc abilităţile cavalerilor.

Puterea unei regine depinde de hrănirea ei regulată cu sânge omenesc. În cazul în care o regină rămâne însărcinată cu următoarea generaţie de regine, sângele ei îşi va pierde periculoasele calităţi. O regină poate rămâne însărcinată doar cu cavalerul creat de sora ei.

Scutul Roşu

Scutul Rosu este o organizaţie dedicată uciderii Divei şi chiropteranilor. Organizaţia a fost făcută de Joel Goldschmidt, care le-a găsit pe Saya şi Diva în 1833. Joel a avut grijă de Saya, în timp ce asistentul său Amshel îi asigura Divei nevoile de bază pentru supravieţuire. El a fost ucis de Diva în 1883, la şaptezeci de secunde după ce Saya a eliberat-o din turnul pentru a cânta de ziua lui Joel. Conducerea Scutului Roşu se transmite de la tată la fiu. Mulţi membri au avut parte de întâlniri cu chiropteran, astfel că fiecare deţine câte o bucată cristalizată din corpul unui chiropteran distrus.

Cinq Flèches

Cinq Flèches este o companie farmaceutică deţinută de Goldsmiths. Este, de asemenea, activă în alte industrii, inclusiv producţia de alimente, de înaltă tehnologie si industria militară. Compus din sute de corporaţii sub diferite nume, grupul are contacte cu guvernul Statelor Unite.

Schiff

Prin eforturile de cercetare ale dr. Boris şi Amshel, chiropteranii artificiali au fost creaţi de Delta 67. Aceştia sunt colectiv numiţi Schiff şi, spre deosebire de ceilalţi chiropterani, schiff au inteligenţă şi emoţii.

Ei sunt agresivi din cauza modului lor de formare şi de supunere la experimente. Supuşi la alt mod de trai, după evadarea din laborator, învaţă să se adapteze. Schiff sunt unici printre chiropterani, deoarece ei mor când sunt expuşi la lumina directă a soarelui.

De asemenea, schiff suferă de o boală numită Thorn, care le cristalizează încet sângele şi îi omoară.

Saya Otonashi

Saya este una dintre regine – cea care omoară creaturile Divei. Aceasta are o sabie specială cu o adâncitură pe lamă prin care să curgă sângele ei.

După ce prima ei sabie este ruptă, David îi oferă alta, care are un cristal roşu la bază, simbol al oricărui membru al Scutului Roşu. Cristalul este o bucată din tatăl ei adoptiv, care a fost omorât de ea pentru a-i cruţa soarta. După ce moare Riku, Saya dispare cu Hagi timp de un an, iar când se întoarce, este schimbată. Are părul mai lung, este mai puţin veselă şi mai puţin comunicativă. După ce o învinge pe Diva, o lună mai târziu, înapoi in Okinawa, Saya în sfârşit trece într-o hibernare de 30 de ani. La cererea ei, Kai o pune înapoi în cripta familiei Miyagusuku pentru a dormi.

Hagi

În 1870, la vârsta doisprezece ani, băiatul este cumpărat de Joel şi Amshel de la părinţii lui pentru a fi o companie pentru Saya, cu speranţa că cei doi s-ar putea căsători şi ar putea crea mai multe specimene pentru viitor. Hagi locuieşte împreună cu ea în conacul lui Joel. În timp, acesta creşte, dar Saya nu. În 1883, el cade de pe o stâncă, încercând să ia o floare pe care Saya vrea să i-o dea cadou lui Joel de ziua lui de naştere. Ea îşi aminteşte de o conversaţie dintre Hagi şi Joel despre puterea sângelui ei şi, dorind să îl salveze, îi dă să bea din sângele ei, fără să ştie că se va transforma într-un cavaler.

Hagi cântă la violoncel, o deprindere învăţată de la Saya. De obicei, el poartă violoncelul într-o husă neagră pe care o foloseşte şi ca scut şi pentru a-i ţine sabia Sayei. Ca şi ceilalţi cavaleri, Hagi nu are nevoie de mâncare sau de somn - el stă treaz, în timp ce Saya mănâncă, doarme, sau se duce în perioadele lungi de hibernare. După ce moare Diva, Hagi o convinge pe Saya să nu se sinucidă şi să nu omoare nici copiii Divei şi îi spune că a iubit-o de când a văzut-o prima dată. Aparent, el moare atunci când Opera este bombardată, dar mulţi ani mai târziu, când Kai vine la cripta Sayei împreună cu copiii Divei, în faţa acesteia este un trandafir roz legat cu panglica lui, semn că trăieşte.

Kai Miyagusuku

Kai Miyagusuku este „fratele” Sayei. După moartea tatalui, el încearcă să țină familia unită. Deoarece Kai rămâne ultimul membru al familiei care supraviețuiește, depune jurământ că o va proteja pe Saya şi că se va întoarce cu ea acasă în Okinawa.

După ce Scutul Roşu este distrus, el se duce cu David la un orfelinat din Londra, unde David cade într-o depresie. Kai preia responsabilitatea de a vâna chiropteranii. După moartea fratelui său, Kai păstrează o bucată cristalizată din corpul lui, pe care o poartă mereu la gât.

David

David a fost singurul supraviețuitor al atacului unui chiropteran, înainte de a adera la „Red Shield”.

Când sediul este distrus, David se scufundă într-o profundă depresie şi devine un alcoolic. Kai îl ajută să se întoarcă pe picioarele sale. Spre sfârşitul seriei, Dr. Collins încearcă să o omoare pe Julia, dar David sare în fața ei, pentru a o proteja şi este rănit. Julia îl veghează cât timp este în spital şi, după ce se recuperează, ei încep o relație romantică. În ultimul episod Julia apare însărcinată.

Diva

Diva este sora Sayei şi este cea mai mare inamică a Scutului Roşu. În 1833 ea este găsită într-un cocon, alături de sora ei, dar este exilată într-un turn. În 1863 Saya o aude cântând din turn şi o numeşte Diva. După 20 de ani, Saya o eliberează pentru a cânta la ziua de nastere a lui Joel, dar aceasta în scurt timp îl ucide pe Joel şi îi ucide şi pe invitații acestuia. Diva devine din ce în ce mai interesată de Riku şi în cele din urmă se infiltreaza în Scutul Roşu ca să îl găsească. Ea îl violează, după care îl ucide cu sângele ei. După un an, Diva îşi schimbă aspectul, pentru a semăna cu Riku şi devine o cântăreață renumită de operă, în New York. Diva are propriile ei ajutoare: Amshel, Solomon, Karl, James şi Nathan.

Amshel Goldsmith

Amshel Goldsmith a fost asistentul lui Joel Goldshmidt şi a fost responsabil de hrănirea Divei. În 1883, după ce Diva este eliberată din turn, Amshel devine cavalerul ei. Amshel este considerat a fi liderul de la Cinq Flèches. După ce se trezeşte Saya, el încearcă să o aducă de partea lor. În Rusia, el îi dezvăluie Sayei adevărata ei natură – de chiropteran. După ce se luptă cu Hagi în New York, el este blocat în vârful unei clădiri şi lovit de un fulger, dar nu moare. Reapare, încercând să o omoare pe Saya, dar Hagi îl înjunghie cu sabia acoperită de sângele Sayei, înainte de a se prăbuşi Opera.

Solomon Goldsmith

Solomon Goldsmith a fost un medic care a devenit cavaler în 1917, în timpul Revoluției Ruse. Deoarece, atunci când a întalnit-o pe Diva, era îmbrăcat în alb, el a decis că aceasta va fi culoarea pe care o va purta mereu. El spera că viața ca un chiropteran nu va fi plină de războaie, aşa cum e viața ca om, dar s-a înşelat. Deşi el este conştient de faptul că Saya este o amenințare pentru el şi partenerii săi, el capată sentimente puternice pentru ea, încă de când o întâlneşte la şcoala din Vietnam, unde dansează cu ea, deoarece era singura fată care nu se mira de frumusețea lui. De multe ori Solomon o protejează pe Saya. La un moment dat o răpeşte şi-i mărturiseşte dragostea care i-o poartă, dar aceasta îl respinge. El încearcă să o omoare pe Diva, dar este învins de ea şi este închis. Amshel îl pune pe Nathan să îl omoare, dar acesta îl eliberează. Solomon încearcă să o salveze pe Saya de atacul lui James şi este tăiat accidental de sabia plină cu sângele Sayei. El îi cere încă o dată să devină cavalerul ei, apoi pleacă pe o alee unde începe să i se cristalizeze sângele şi moare.

Karl FEI-ong

Karl FEI-ong a cunoscut-o pe Diva în 1917 şi i-a cerut să devină un cavaler. Mai târziu, Amshel a spus că l-a ales pe Karl pentru a-l folosi drept cobai pentru noile proiecte cu Delta 67. Corpul lui este modificat foarte mult, brațul tăiat de Saya în războiul din Vietnam îi este înlocuit cu un braț ghimpat. Din cauza brațului pierdut, Karl devine obsedat de gândul de a se lupta cu Saya. Diva nu-i acordă atâta importanță şi el începe să creadă că trăieşte degeaba, deşi Solomon întotdeauna i-a păzit spatele. La ultima lupta a lui cu Saya, îi propune să moară împreună.

James Ironside

James Ironside a devenit unul dintre cavalerii Divei în 1945 în Berlin, în timpul celui de-al doilea război mondial. El este extrem de devotat în a o îngriji şi a o proteja pe Diva. Aceasta este pentru el mamă şi poartă în permanență o poză cu ea într-un medalion. Când se duce să o elimine pe Saya, James este lovit de sabia ei şi cade într-o capcană adâncă, de unde este salvat. Pentru a nu muri cristalizat, multe părți din corpul lui sunt înlocuite cu părți din corpul Schiff-ilor.

Nathan Mahler

Nathan Mahler pare a fi cel mai vechi cavaler al Divei. El îi spune mai târziu Sayei că singurul lucru pe care îl vroia Diva era să aibă o familie. După ce moare Diva, Nathan îi cere Sayei să-l omoare, ştiind că nu mai are de ce să trăiască.

George Miyagusuku

George Miyagusuku este un veteran de război din Vietnam, care îi adoptă pe Saya, Kai şi Riku. Soția şi copiii i-au fost uciși în războiul din Vietnam. În timp ce o proteja pe Saya, el este atacat de un chiropteran, este rănit şi dus la spital.

De aici este răpit şi ținut sub observație militară, în cazul în care, din cauza atacului, se va transforma într-un chiropteran. Reuşeşte să evadeze şi este rănit de un chiropteran, încercând să o protejeze, din nou, pe Saya. George începe să se transforme, aşa că îi cere fiicei lui să-şi lase sângele să curgă peste rănile lui, dar aceasta nu vrea să-şi piardă tatăl. În timp ce ei vorbesc, George o ține de mâini, iar sângele ei se scurge şi el moare.

Riku Miyagusuku

Riku Miyagusuku este fratele lui Kai şi al Sayei. Hagi îl învață cum să cânte la violoncel şi începe să îl protejeze. După ce cade din tren, Saya este nevoită să-i dea să bea din sângele ei pentru a-l readuce la viață, dar îl transformă în cavaler. După ce Diva îl violează, el este ucis de sângele ei.

Julia Silverstein

Părinții Juliei au murit atunci când aceasta avea 3 ani, în Războiul din Vietnam. De atunci, o organizație secretă, numită Red Shield, a luat-o şi a antrenat-o. Julia Silverstein este medic şi se ocupă de supraviețuirea Sayei cu ajutorul perfuziilor cu sânge. Ea se angajează ca să cerceteze şi să distrugă chiropteranii.

Akihiro Okamura

Akihiro Okamura este un reporter. Acesta găseşte câteva fotografii care ilustrează războiul din Vietnam şi pe Saya. El pleacă în căutarea adevărului, dar este prins de David. Astfel, rămâne şi lucrează alături de Scutul Roşu.

Joel Goldschmidt VI

Joel Goldschmidt VI este actualul şef al Scutului Roşu şi un descendent al lui Joel – cel care le-a găsit pe Saya şi pe Diva. Fiecare bărbat din familia sa, care poartă numele Joel, trebuie să trăiască şi să lupte împotriva chiropteranilor pe tot parcursul vieții, până când aceştia nu mai sunt o amenințare. Are un jurnal în care ține evidența tuturor de la Scutul Rosu, precum şi toate informațiile cunoscute despre Saya, Diva, cavaler şi chiropteran.

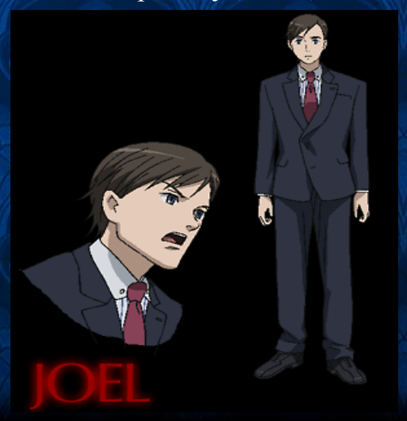

Mose

Mose este liderul Schiff şi foloseşte o coasă drept armă. El a fost cel care i-a incurajat pe ceilalți să iasă din laborator, sperând că va fi mai bine. S-a sinucis împreună cu Karman, care era pe moarte.

Karman

Karman este un băiat înalt şi subțire, care devine uşor agresiv, în special față de oameni. El are mare grijă de colegii lui. După ce Karman este infectat cu Thorn, el se sinucide alături de Mose sub razele soarelui.

Lulu

Lulu este o tânără fată care devine prietenă cu Saya, după decesul lui Irene. Lulu începe să se bucure de unele elemente ale vieții umane, cum ar fi televizorul. După ce Karaman şi Mose se sinucid, ea rămâne să trăiască alături de „Scutul Rosu" şi luptă alături de ei împotriva Divei. După ce Diva este ucisă, Julia este capabilă de a-şi utiliza cunoştințele acumulate în timp ce ea lucra cu Cinq Flèches, pentru a-i prelungi viața lui Lulu.

Irene

Irene are capacitatea de a o localiza pe Saya de la distanțe mari. Uciderea oamenilor pentru a le bea sângele o deranjează, astfel ea nu mai continuă să facă acest lucru. După ce Kai o salvează din fața unor huligani din Paris, Irene îi povesteşte despre trecutul lor şi despre dorința de supraviețuire. Îi spune, de asemenea, că ei cred că sângele Sayei este singurul care i-ar putea salva de Thron. Încetul cu încetul, corpul ei începe procesul de cristalizare din cauza lipsei hrănirii cu sângele omenesc. Fără tragere de inimă, Saya îi dă să bea din sângele ei, dar acest lucru îi grăbeşte moartea. Concluzia trasă este că singurul lucru care i-ar putea salva este sângele Divei. Astfel, se aliază şi pornesc în căutarea ei.

Vampire Knight

Autor: Tzakey

Anime-ul se bazează pe manga cu acelaşi nume, creată de către Hino Matsuri, care este încă ongoing (în momentul acesta a ajuns la 11 volume - 49 de capitole).

Povestea din această serie se desfăşoară între zidurile Academiei Cross, care este împărţită în două grupe de elevi: Clasa de Zi şi Clasa de Noapte. Seara, când apune soarele, Clasa de Zi se întâlneşte pentru scurt timp cu Clasa de Noapte. Yuki Cross şi Zero Kiryu sunt gardienii Clasei de Zi, încercând să îi apere pe elevi de secretul Clasei de Noapte: elevii de acolo sunt, de fapt, vampiri. Yuki este o fată care nu îşi mai aduce aminte nimic legat de copilăria ei, în afară de faptul că a fost atacată de un vampir şi salvată de altul. Ea ajunge fiica adoptivă a directorului Academiei şi încearcă să apere atât elevii, cât şi vampirii pentru nu a fi descoperiţi. Mai ales că, salvatorul ei, Kaname, este un vampir foarte important printre cei din Clasa de Noapte. Faţă de ea, Zero este mult mai serios şi mai frământat de probleme. Toată familia lui a fost ucisă la un moment dat de către vampiri şi, prin urmare, a dezvoltat o ură imensă pentru această rasă. Poate de aceea, el este intrigat de sentimentele profunde pe care Yuki le afişează în faţa lui Kaname. Care este relaţia dintre cei doi? Ce poate face Zero pentru a împiedica un sfârşit sângeros? Cum va fi viaţa lor între zidurile acelei academii, printre vampiri şi secretele lor? Sezonul doi va continua povestea tumultoasă a eroilor noştri, dezvăluind pe parcurs mai multe detalii şi ajungându-se la un adevăr ... hai să-i zicem ... şocant.

Trebuie să menţionez faptul că anime-ul cuprinde povestea din manga, doar până pe la volumul 10. Îndeajuns, după mine, dar luând în considerare faptul că manga încă merge, încet dar sigur, recomand şi o lectură suplimentară .

Animaţia din Vampire Knight nu mi s-a părut foarte sofisticată. Este destul de potrivită seriei prin utilizarea de culori simple şi destul de închise. Ocazionalele „stropiri” cu sânge sunt destul de ok, nici foarte dezgustătoare, dar nici idealizate. Ochii lui Yuki, mari şi spălăciţi nu se schimbă nici în al doilea sezon, iar băieţii rămân la fel de frumoşi şi sexy ...

Muzica este şi ea în aceeaşi măsură absolut ok. Mi-a plăcut destul de mult melodia de început a primului sezon, la fel şi cea de sfîrşit. Melodiile celui de-al doilea sezon nu prea sunt memorabile. Soundtrack-ul în sine are tonalităţi întunecate, mai serioase. Probabil ar fi ieşit prea mult în evidenţă dacă era altfel. Seiyuu sunt şi ei „pe cai”. De fapt, cam nimic nu iese în evidenţă atât din punct de vedere al muzicii, cât şi al animaţiei. Totul se potriveşte atmosferei şi povestii.

Intriga în sine are cam două-trei direcţii. O dată ar fi triunghiul amoros Yuki-Kaname-Zero, a doua este relaţia „interzisă” dintre Yuki şi Kaname şi secretul pe care-l ascunde vampirul, iar al treilea punct de maximă atenţie ar fi însăşi vampirii şi existenţa unei academii care permite o asemenea clasă. Povestea este învăluită de mister şi în acelaşi timp se bazează pe acesta pentru a menţine interesul activ. Anime-ul, ca şi fir epic, nu se desparte de manga. Nu am observat diferenţe notabile. Nici nu ştiu dacă s-ar fi putut, deoarece povestea se dezvoltă încet, dar se îndreaptă către un drum sigur.

Nu prea există multă acţiune până pe la sfârşitul celui de-al doilea sezon. În mare parte, nu se întâmplă mare lucru. Se acordă mai mult timp prezentării personajelor şi încetei lor evoluţii. Personajele vor fi ... neliniştite. Povestea se defineşte printr-o anxietate generală, probabil determinată şi de taina ce atârnă în aer. Yuki nu ştie încotro să se îndrepte,

Vampire Knight
Serie TV – 13 episoade
An: 08.04.2008 - 01.07.2008
Producător: Studio DEEN
Gen: Angst, Bishounen, Romance, Shoujo, Vampires
Melodie început: "Futatsu no Kodou to Akai Tsumi” de ON/OFF
Melodie sfârşit: "Still Doll" de Kanon Wakeshima

Vampire Knight Guilty
Serie TV – 13 episoade
An: 07.10.2008 - 30.12.2008
Producător: Studio DEEN
Gen: Bishounen, Love Polygon, Romance, Shoujo, Vampires
Melodie început: "Rondo" de ON/OFF
Melodie sfârşit: "Suna no Oshiro" de Kanon Wakeshima

Zero este bulversat întruna de contactele cu vampiri, iar Kaname este suspicios şi are o aură mult prea întunecată. Ceilalţi vampiri au şi ei secretele lor sau sunt afectaţi de cursul evenimentelor.

Yuki este un personaj feminin tipic genului shoujo. Atractivă majorităţii sexului opus, sociabilă, deschisă, împiedicată şi agitată, dar în acelaşi timp naivă şi prea uşor luată de valul evenimentelor. Indecisă crunt între Kaname şi Zero, înclină deseori când către unul, când către altul. Cu toate acestea trebuie să-i acordăm mai multe puncte, tocmai pentru faptul că ea luptă ca relaţiile ei cu cei doi să nu se deterioreze.

Deşi acest lucru iscă multe din problemele triunghiului amoros.

Zero ... este depăşit de anxietate. Problemele copilăriei sale nu l-au lăsat în pace. Ura lui pentru vampiri este îndeajuns de mare încât să-i cauzeze nişte probleme. Iar faptul că Yuki continuă să se apropie de el, chiar dacă devine el însuşi un monstru, nu-l linişteşte foarte mult. Când trecutul îl ajunge din nou, tot ce-l mai ţine calm este însăşi Yuki cu a ei candoare. Sfârşitul vine însă cu o lovitură mult prea puternică pentru el, cel care deja era prea bătut de soartă, în sensul cel mai serios.

Despre Kaname nu se află prea mult decât către final. Rămâne cam pe tot parcursul sezoanelor o figură misterioasă, retrasă, suspicioasă, care dă ideea că profită de naiva Yuki. Rangul său printre vampiri nu poate fi negat, dar nici capabilitatea lui de a face orice pentru a-şi atinge scopurile. Însă nu consider că poate fi descris ca fiind o fiinţă rece şi inabordabilă. O apară pe Yuki şi, atunci când greul îi ajunge, nu cere ca prietenii lui să-l urmeze, ştiind că îi pune în pericol. Şi poate, chiar îl respectă pe Zero din perspectiva senimentelor lui Yuki pentru el. Cu siguranţă rămâne un personaj enigmatic.

Celelalte personaje vin fiecare cu plusurile sale. În mare lor majoritate au un rol destul de important, fiind ca nişte piese de puzzle pentru formarea întregii imagini. Fie că este vorba despre ameţitul de tată vitreg al lui Yuki, sau de fermecătorul Hanabusa, toţi sunt importanţi pentru intrigă şi desfăşurarea poveştii.

Problema majoră la această serie este aceea că, într-un fel sau altul, nu este la fel de atractivă ca manga-ul. Nu-mi pot explica de ce, tocmai în ideea că nu se separă de firul poveştii din manga. Poate este vorba despre construirea personajelor, care mi s-a părut destul de slăbuţă. Chiar dacă s-a vrut mai multă atenţie asupra lor, par tot traşi la xerox, comuni şi cu nimic nou. Uneori singurul care merită urmărit este Zero.

Tumultul lui este câte o dată mai interesant decât relaţia dificilă Yuki-Kaname. Şi Hanabusa Aido îşi merită fanii, pentru că iniţial pare un fluşturatic şi, de fapt, se dovedeşte a fi destul de implicat şi determinat.

În rest, totul se dezumflă. Acţiune mai deloc, o dezvoltare notabilă a personajelor, nici atât, iar sfârşitul rămâne oricum în pom, pentru că nici în manga nu s-a finalizat lupta. Multă lume a terminat primul sezon, dorind mai multe de la cel de-al doilea şi ajungând să fie destul de nemulţumiţi.

Anime-ul este drăguţ, simplu, are personaje pe care le poţi place în orice circumstanţă, are vampiri ... totuşi, nu este complet definit, este mult prea simplu şi se termină cu mult prea multe întrebări. Ceva îi lipseşte, ceva se pierde pe drum. Tocmai de aceea recomand şi manga. Însă, cu toate defectele, Vampire Knight rămâne un anime plăcut şi uşor de urmărit. Avem dragoste interzisă, avem vampiri, avem *bishies* şi multe ... multe secrete ...

Vizionare Plăcută!

Tsukihime

Autor: Kîsmet

În centrul poveştii se află liceanul **Shiki Tohno** care, după opt ani petrecuţi departe de familia sa, este chemat de sora lui, **Akiha**, să locuiască împreună. Ca urmare a morţii tatălui lor, Akiha preia rolul de cap al familiei şi prima ei decizie este aceea de a reîntregi familia.

Datorită incursiunilor în trecut, aflăm de accidentul avut de Shiki, în urma căruia acesta începe să vadă "liniile morţii" /"death lines" din obiecte şi oameni. Dacă Shiki trasează aceste linii cu un obiect ascuţit, obiectul sau persoana ale carei linii au fost trasate încetează să existe.

Această putere îl aduce pe micul Shiki Tohno aproape de nebunie. Shiki ar fi ajuns să sucombe, dacă în viaţa lui nu şi-ar fi făcut apariţia o persoană misterioasă. Aceasta îi oferă o pereche de ochelari ce acţionează ca un fel de sigiliu pentru puterile sale, permiţându-i lui Shiki să aibă o percepţie normală a oamenilor şi obiectelor (vă amintiţi de Clark Kent, nu?).

Anii au trecut, iar acum Shiki este adolescent, dar accidentul suferit în copilărie încă îl împiedică să ducă o existenţă normală, acesta având frecvent leşinuri şi pierderi de memorie.

După o primă zi relativ liniştită, petrecută în casa părintească, lucrurile scapă de sub control, iar Shiki este prins în centrul acţiunii. În scenă vor intra personaje noi, cel mai important şi misterios dintre ele fiind Arcueid, iar personajele deja introduse în poveste vor lăsa măştile să cadă…

Deşi anime-ul nu pleacă de la nişte premise foarte originale, lucrurile încep să se schimbe o dată cu intrarea în scenă a lui Arcueid, ce produce o schimbare a tempoului acţiunii. Se îndesesc incursiunile în trecut, care aduc o serie de clarificări, iar povestea devine mai intensă şi mai complexă.

Povestea romantică dintre cele două personaje principale (Shiki şi Arcueid) începe cam abrupt, părând a fi mai degrabă o *umplutură*, decât parte efectivă din poveste, a cărei evoluţie pare să o întrerupă temporar.

Cu toate că atmosfera creată este excepţională, cursul imprimat evenimentelor şi slaba evoluţie a persoanajelor o fac să pălească, iar anime-ul sfârşeşte prin a fi sub ceea ce promitea în primele episoade.

Titlu:
Shingetsutan Tsukihime / Lunar Legend Tsukihime

Serial TV:
12 episoade
10.10.2003 - 26.12.2003

Gen:
Drama, Romance
Vampires
Super Power

Producători:
TYPE-MOON, Geneon Entertainment, J.C.STAFF, MOVIC, TBS

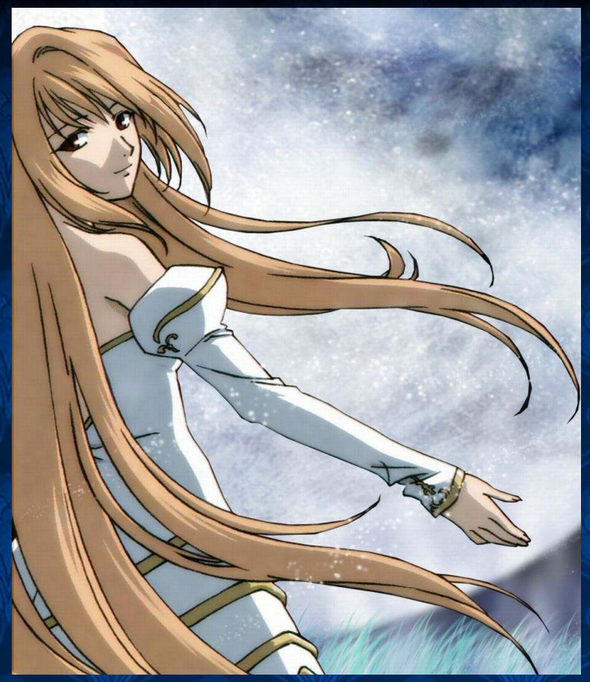

După cum spuneam mai sus, acţiunea îşi schimbă tempoul odată cu intrarea în scenă a lui **Arcueid Brunestud.** Ea este una dintre *true ancestors* (vampiri care nu sunt mistuiţi de pofta de sânge şi care pot trăi nu doar fără a consuma sânge, ci se pot şi plimba nestingheriţi la lumina zilei). Arcueid a fost creată pentru a ucide acei *true ancestors* decăzuţi, care încep să consume sânge, motiv pentru care nu a fost învăţată decât lucruri care i-ar fi putut fi de folos pentru a-i vâna pe aceştia şi nimic mai mult, iar la sfârşitul fiecărei misiuni memoria ei era ştearsă.

Lucrurile se schimbă pentru ea atunci când **Roa** o păcăleşte făcând-o să bea sange. Din acel moment ea începe să lupte cu natura sa vampirică. Va trebui să îşi consume o parte din energie pentru a-şi înfrâna impulsurile vampirice, iar restul de energie pentru a-l căuta şi ucide pe Roa la fiecare reîncarnare a acestuia.

Michael Roa Valdamjong a fost preotul unei biserici ale cărei activităţi aveau drept scop descopeirea unei modalităţi de a ajunge nemuritor.

În urma acestor studii el ajunge să stăpânească un procedeu de *reîncarnare* (este mai mult o tehnică de posedare).

Corpul său original a fost distrus cu mult timp în urmă de echipa formată prin coaliţia dintre *Burial Agency* şi *Arcueid*. La momentul invocat în anime, Roa se afla la cea de a 17 *reîncarnare*, în fiecare dintre reîncarnarile precedente fiind distrus de Arcueid. În penultima sa reîncarnare a folosit drept *gazdă* corpul unei femei ce poseda puteri magice - *Ciel*. Aceasta a supravieţuit misterios uciderii lui Roa. Corpul ei a rămas în viaţă, deşi Roa îşi încetează posesia asupra lui. Aparent, atâta timp cât Roa trăieşte, nici Ciel nu poate fi ucisă. Corpul ei este recuperat de membrii unei secte bisericeşti care încearcă să descopere metode de a-l ucide pe Roa. După foarte multe eşecuri şi din lipsa unei posibilităţi de a o ucide, ea este cooptată de *Burial Agency* ca asasin şi folosită pentru uciderea *ereticilor*.

Character designul personajelor este foarte variat, aducând un plus seriei. Personajele nu sunt simple *variaţii*, ci chiar sunt foarte diferite ca stil şi colorit, iar numele acestora sunt un alt semn de originalitate (deşi riscăm să ne scrântim limba în încercarea de a le pronunţa, deoarece se dă o "luptă feroce" între vocale şi consoane). Nu am să intru în detalii şi nu am să prezint toate personajele seriei, pentru că nu aş putea evita *spoilerele*. Mi-ar fi imposibil să explic de ce sunt două personaje cu numele de **Shiki Tohno şi** să vă spun care dintre ei este cel adevărat, fără să stric plăcerea vizionarii celor care nu au apucat să vadă **Tsukihime**.

Dacă la *character design* anime-ul stă bine, din păcate nu se poate spune acelaşi lucru şi despre *character development*.

Evoluția personajelor este insesizabilă, o parte din mistere sunt elucidate, dar ele nu aduc o evoluție a personajelor, ci o mai bună conturare a unor aspecte din poveste. Oarecum această slabă evoluție poate fi scuzată de numărul redus de episoade şi de numărul deloc neglijabil de personaje.

Grafica

Atât character design-ul, cât şi decorul sunt bine realizate. Personajele sunt caracterizate prin diversitate (originea fiind un joc eroge, nu ne miră), iar decorul se remarcă prin atenția pentru detaliu. Scenele de acțiune sunt fluide, dar la partea de *horror* mai era de lucrat. Atmosfera creată este însă destul de potrivită, lipsa unor culori puternice şi înclinația spre nuanțe mai pale (dar nu spălăcite), serveşte bine atmosfera apăsătoare, de mister, ce caracterizează cea mai mare parte a anime-ului. Un rol important în crearea acestei atmosfere o are şi modul excepțional în care sunt folosite lumina şi contrastele create cu ajutorul acesteia, care dau anime-ului un aer gotic.

Muzica

Efectele sonore sunt un plus pentru serie – foşnetul perdelei care flutură în bătaia vântului, scârțâitul unei uşi care se deschide, ticăitul ceasului în liniştea nopții sunt sunete care, de regulă, trec neobservate, care se pierd în fundal sau sunt acoperite de muzică, dar în Tsukihime sunetele devin *unelte* care creează sau potențează o stare de spirit.

Stilul muzical pentru care s-a optat la *încropirea* sound-track-ului a fost o alegere inspirată, potrivindu-se perfect cu aerul gotic degajat de animație. Muzica din Tsukihime este menită să sublinieze momentele dramatice sau emoționale, nu să le creeze.

Nici melodia de la început - "The Sacred Moon" – nici cea de la sfârşit "The End Of The Cycle Of Reincarnation" – interpretată de *Orikasa Fumiko* nu mi s-au părut a fi memorabile (dovadă faptul că a trebuit să le reascult înainte de a-mi formula o opinie), dar se potrivesc cu atmosfera creată în anime.

Una peste alta, adunat şi scăzut, rezultatul e cu plus, aşa că eu zic că dacă vă plac vampirii, să îi dați o şansă. **Vizionare plăcută!**

Vampire Princess Miyu

Autor: Blue Mint

Vampire Princess Miyu este o manga de Narumi Kakinouchi şi Toshiki Hirano, fiind adaptată în 4 episoade OVA în 1988 şi o serie TV de 26 episoade în 1997.

Shinma este un gen aparte de demoni, care se folosesc de sufletele umane după placul lor. Se spune că acestea sunt închise în lumea întunericului, dar există şi în lumea reală, sub înfățişare omenească.

Personajele principale sunt vampirul Miyu şi Larva, un shinma care o însoțeşte mereu. Fiind gardian al oamenilor, slujba ei este aceea de a vâna shinma care se ascund sub înfățişare umană şi de a le trimite înapoi în întuneric.

Miyu e înfățişată că o fată de 13 ani în OVA, numele ei însemnând 'frumusetea serii". În OVA are un tată om şi mama vampir, iar acțiunea se petrece după al doilea război mondial, în timp ce în seria TV, mama ei e om şi tatăl e un gardian, acțiunea având loc înainte de al doilea război mondial. În ambele cazuri, Miyu îşi pierde părinții şi devine gardian.

Personalitatea ei variază, în OVA este mai copilăroasă şi manipulativă, iar în seria TV are un caracter mai rezervat şi hotărât.

Deşi nu e afectată de lumina soarelui, de apa sfiintita sau de cruci şi are reflexie în oglindă, tot are nevoie de sânge pentru a supraviețui. Îşi alege victimele cu atenție, mai ales dintre persoanele care au trecut printr-o dramă, şi le oferă acestora ocazia de a fi alături de cei dragi morți, în vise, în schimbul sângelui lor. Aceşti oameni vor rămâne într-o stare de vis eternă, asemănătoare fericirii.

Miyu se poate teleporta şi foloseşte focul în atac cât şi pentru a trimite shinma în întuneric.

Larva (sau Rava) este o shinma din lumea din vest. Numele său este preluat din mitologia romană, inspirat din 'lemuri', spirite neliniştite ale morților. Dacă luăm în considerare şi aspectul sau, este posibil ca numele său să vină de la tipul măştii care o poartă, Larva sau Volto.

În OVA încearcă să o ajute pe Miyu să nu devină vampir, însă acest lucru tot se întâmplă iar ea îi bea sângele lui. Şi ca urmare a acestui fapt, Larva are mereu față acoperită şi nu vorbeşte niciodată. În seria TV, el o întâlneşte pe Miyu după ce aceasta a devenit gardian, şi din nou, ea îi bea sângele. El poate vorbi şi ocazional îşi poate da jos masca. În orice caz, el devine aliatul lui Miyu.

Ca puteri, îşi poate folosi unghiile să taie lucruri, deținând şi o seceră. Pare să fie foarte puternic, luptându-se cu orice shinma fără să fie grav rănit.

Personaje secundare din seria TV

Shiina arată ca un iepuraş roz, în ciuda faptului că numele său înseamnă "undead". Urechea sa dreaptă acoperă un ochi galben rănit care îi permite să vadă la mari distanțe, şi obişnuieşte să îi însoțească pe Larva şi Miyu.

Reiha este întruchiparea spiritului zăpezii, având o înfățişare de copil. Poartă pe frunte primul kanji al numelui său, care înseamnă "rece". Poate pluti, se poate teleporta şi controlează vântul şi zăpada.

Matsukaze este păpuşa vorbitoare a Reihei, al cărei nume înseamnă "vântul pinilor", într-un fel ține locul tatălui Reihei, fiind mereu alături de ea şi sacrificându-se când ea are nevoie.

Titlu:
Kyuuketsuki Miyu
Vampire Princess Miyu

Serial TV:
25 episoade
07.10.1999 - 31.03.1998

OVA:
4 episoade
21.07.1988 - 21.04.1989

Gen:
Supernatural, Fantasy, Action, Vampires, Horror

Producători:
AIC, Pony Canyon

Chisato Inoue este una dintre cele trei şcolărite care se împrietenesc cu Miyu, numele ei inseamnand "prieten apropiat".

Yukari Kashima şi Hisae Aoki sunt celelalte colege ale lui Miyu, prima având un caracter mai baietos, iar cea de a doua fiind un şoarece de bibliotecă.

În OVA, personajele secundare care apar sunt Himiko Se, o spiritualistă convinsă ca Miyu este un monstru, Miyahito, a cărei iubită a fost ucisă de un vampir în faţă sa, Ranka, o shinma care pune esenţa victimelor sale în păpuşi şi Lemures, un vechi prieten al lui Larva care vrea să-l elibereze de Miyu.

Mă uitam că pe ANIBD, nota dată e 6.69, şi cred că i-aş da mai mult, poate 7 chiar 7.50. Deşi muzica îşi face simţită prezenţa exact când trebuie, grafica probabil, mai ales în cazul OVA-urilor face diferenţa. Mie personal îmi place aceasta, mai simplă, cu mai multă atenţie spre detalii şi mai clasică doar. Evoluţia personajelor se vede cel mai bine în seria TV, şi nu doar a celor principale. Fiecare e antrenat în propria să luptă spre a-şi găsi locul său, fie alături de cei dragi, fie alături de adevărul căutat sau doar liniştea.

Anime-ul este uşor de digerat, şi dacă nu reuşeşte să impresioneze prin altceva, atunci cel puţin ideile prezentate vor rămâne vii în mintea celor care l-au urmărit. Daţi-i o şansa, merită. Vizionare plăcută.

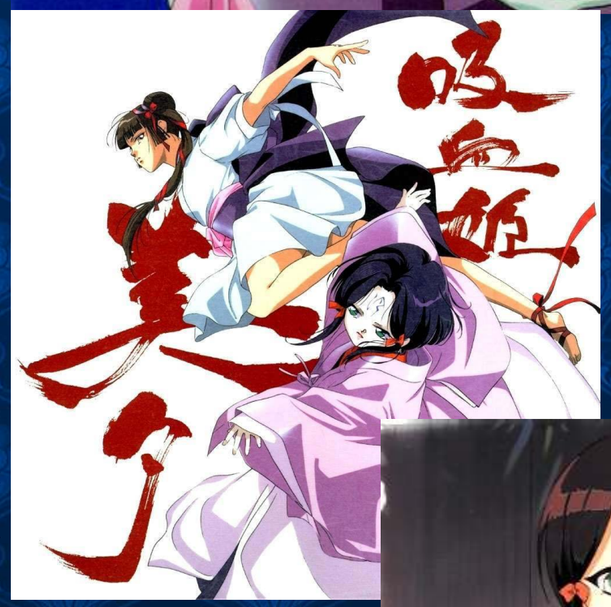

Karin

În secolul 21, o familie de vampiri se stabileşte pe pământurile Japoniei, ducând o viaţă modestă, în timp ce se hrăneşte discret cu sângele locuitorilor. Totuşi, cea mai mare fiică a familiei, Karin Maaka, are un secret destul de stânjenitor. Cu toate că este vampir, ea nu are nevoie de sânge ca restul membrilor. În schimb, Karin produce sânge şi victimele ei primesc acest exces de sânge. Dacă aşteaptă prea mult şi nu oferă surplusul de sînge unei persoane, acesta va ieşi cu sau fără acordul ei, provocând o situaţie destul de supărătoare. Cu toate că întâmpină această problemă, Karin merge la şcoală ca orice altă persoană, iar soarele nu are nici un efect asupra ei. Totuşi, se produce o schimbare odată cu apariţia lui Usui Kenta în viaţa ei.

În mare acesta este subiectul anime-ului *Karin*. O avem în prim plan pe această tânără domnişoară care, cu toate că este vampir, defilează în plină zi fără nici o problemă. Nu putem ignora romanţa dintre cei doi, Karin şi Kenta, care la un moment dat devine puţin deranjantă. Karin este evident fata tatei, are o surioară mai mică, introvertită şi cu o evidentă infatuare îndreptată către Karin, avem de asemenea un frate mai mare care, dacă este studiat cu atenţie, se poate observa faptul că este de cele mai multe ori înconjurat de sexul opus.

Am avea tupeu să ne plângem de “fanservice”, în fond, creatorii domnişoarei Karin au fost foarte generoşi, în special în ultimele episoade, unde au simţit nevoia de a mări, cu câţiva centimetri, dacă nu mă înşel, bustul protagonistei.

Usui Kenta este proaspăt venit în oraş, locuieşte cu mama sa şi întâmplarea face că ajunge să fie în aceeaşi clasă cu domnişoara Karin. Este tipul de persoană pe care te poţi baza şi află la un moment dat secretul lui Karin. Decide să o ajute, deoarece, la cât de neîndemânatică era Karin, păstrarea secretul ar fi ajuns o problemă. Usui se descurcă destul de bine la şcoală, în schimb viaţa lui în afara şcolii nu este tocmai încântătoare. Problemele de zi cu zi ajung să îl streseze şi chiar să îl deprime. Tocmai ocazionalele momente de tristeţe vor crea legătura dintre cei doi.

Orice vampir are o anumită preferinţă când vine vorba de sânge. Mama lui Karin, de exemplu, este atrasă de cei care mint şi înşeală. În mod normal, o persoană care îşi petrece majoritatea vieţii minţind sau înşelând este candidata perfectă. Presupun că v-aţi dat seama cât de cât spre ce bat apropo-ul. Într-adevăr, Karin este atrasă de persoanele triste sau exagerat de stresate.

Relaţia dintre cei doi este cât se poate de normală şi evident, ca în orice

orice romanţă, trebuie să apară la un moment dat şi un rival. Din păcate, în acest anime, rivalul nu este cine ştie ce. Este chiar exagerat de enervant. Acest clovn, dacă îl pot numi aşa, are şi un nume, **Winner Sinclair**, şi aparent individul ar trebui vânător de vampiri, care surprinzător se îndrăgosteşte de Karin la prima vedere.

Povestea este.... nu cred că aş dori să folosesc cuvântul “interesantă”. Pot spune doar că se putea şi mai rău. Soundtrack-ul nu mi-a inspirat mare lucru şi, de asemenea, arta nu m-a impresionat. În final este posibil să fiu eu prea pretenţioasă după atâta timp. O să urez vizionare plăcută celor care intenţionează să-l vadă şi aştept cu cea mai mare plăcere păreri diverse, poate mai mult pro decât contra referitor la acest anime.

Autor: Nephthys

Titlu:
Karin

Serial TV:
24 episoade
04.11.2005 -
12.05.2006

Gen:
Romance
Comedy
Vampires
School Life

Producători:
Kimura
Shin`ichirou,
Yamada
Yasunori,
Nakayama Yumi,
Nishida Masara,
J.C.Staff

Hitsuji no uta

Autor: Kîsmet

Titlu:
Hitsuji no uta/ Lament of the Lamb

OVA:
4 episoade
25.05.2003 - 25.02.2004

Gen:
Drama, Vampires

Producători:
Intercommunications, Ken Media, Group TAC, MADHOUSE

Hitsuji no uta / Lament of the lambs îşi are originea în manga-ul cu acelaşi titlu. Anime-ul este varianta condensată a manga-ului ce numără şapte volume. Între anime şi manga există câteva diferenţe majore, începând cu faptul că anime-ul omite cu desăvârşire anumite personaje (dar cum povestea din anime este centrată pe Kazuna şi Chizuna, lipsa acestor personaje pare chiar firească) şi sfârşind cu deznodământul (care în anime diferă de cel din manga).

Hitsuji no uta relatează o poveste netradiţională cu vampiri. **Kazuna** şi **Chizuna** (cele două personaje principale) sunt vampiri, dar vampirismul lor este mai mult o boală. Niciunul dintre personajele anime-ului nu are superputeri. Este pur şi simplu povestea a doi fraţi care suferă de o boală incurabilă (mentală): *pofta de sânge*. Povestea urmăreşte încercarea lor de a *supravieţui* cu această boală, dar nu se limitează la dilemele înfruntate de cei doi, ci şi de cei (puţini ce e drept) preocupaţi de soarta lor.

Anime-ul nu are un fir epic, nu există o intrigă care să te ţină legat de scaun, este mai mult un fragment din viaţa celor doi fraţi, dar conţine o doză suficientă de mister pentru a prezenta interes. Este destul de uşor să ajungi să *urăşti* anime-ul, pentru că cei însărcinaţi cu animaţia nu au facut o treabă excepţională, repetă anumite imagini, pe alocuri *delăsarea* lor atinge punctul în care buzele personajelor par a nu se mişca când personajele vorbesc, dar scenariul compensează o parte din aceste neajunsuri.

Anime-ul, care pare a fi o altă poveste cu vampiri, rezervă destul de multe surprize. La o primă vedere poate părea static şi de vină este faptul că bună parte din acţiune se petrece în mintea personajelor sub forma incursiunilor în trecut, a vocilor ce încă le rezonează în minte, povestind lucruri ce ar fi trebuit uitate.

Povestea

Anime-ul este centrat pe tânărul Kazuna, a cărui viaţă se întoarce cu susul în jos în momentul în care descoperă cu stupoare că tânjeşte după sânge. Lucrurile devin din ce în ce mai tensionate când în scenă intră şi Chizuna care, departe de a rezolva tensiunea de până atunci, adaugă propria-i dramă şi propriile mistere...

Dacă ne rezumăm strict la poveste, trebuie să admit că producătorii au făcut o treabă destul de bună. Pentru un ova de numai patru episoade povestea este suficient de bine redată, răspunzând destul de bine la întrebările ce ar putea apărea în mintea celui care vizionează anime-ul.

Dacă povestea dă chix la recreerea unei atomosfere horror (ca şi Tsukihime de altfel), reuşeşte îndeajuns de bine să redea tensiunea şi atmosfera apăsătoare, plină de suferinţă şi revelaţii.

Relatarea evoluţiei relaţiei dintre Chizuna şi Kazuna poate oripila o anumită audienţă, relaţia acestora înclinând destul de periculos spre incest.

Producătorii au folosit ca procedeu de relatare *rememorarea* unor discuţii si situatii. Iar în crearea unei atmosfere coplesitoare, un rol important îl au momentele de tăcere prelungite, inserate în conversaţii.

Animaţia

Hitsuji no Uta are un stil de animaţie care se potriveşte ca o mănuşă poveştii expuse. Predomină griul, scenele în alb şi negru sau nuanţe de maro cu galben. Sunt folosite foarte puţine culori *vii*, în afara roşului aprins pentru sânge şi, ocazional, coloritul hainelor. Schema culorilor folosite aminteşte de anime-uri precum Gilgamesh şi Boogiepop Phantom.

Deşi stilul de animaţie este foarte potrivit, anime-ul pierde la capitolul animaţie ca urmare a multitudinii de scene refolosite. Acest lucru poate fi explicat prin faptul că bugetul pentru aceste ova-uri a fost redus, dar nu explică şi de ce imaginile *de aproape* au o calitate net superioară imaginilor de ansamblu.

Folosirea exclusivă a culorilor alb şi negru în momentele pe care eroii şi le amintesc, poate părea extrem de potrivită unora (ca mine), dar poate fi deranjantă pentru alţii.

Amintind de minusuri, când vine vorba de animaţie să nu uităm ceea ce am scris deja în deschiderea articolului – adeseori gura personajului care vorbeşte nu se mişcă.

Sunet

Melodia de deschidere şi cea de închidere reprezintă – în mare - soundtrack-ul acestui anime şi – trebuie să recunosc că – oricât de reuşite ar fi fost, la cât de des sunt repetate nu ai cum să nu te saturi de ele. Ca atmosferă se potrivesc însă foarte bine.

Seyuu / vocile personajelor mi s-au părut foarte bine alese, însă sunt persoane care sunt de părere că Megumi Hayashibara, *vocea* Chizunei, a sunat un pic cam copilăros în raport cu înfăţişarea, dar până şi cei care spun acest lucru adaugă – de fiecare dată – că în ciuda acestui fapt, artista a făcut o treabă bună. Pentru că în revistă apare şi un articol despre Tsukihime, am să menţionez că o parte dintre fanii seriei ar fi vrut ca seyuu-ul care a *realizat* vocea surorii lui Shiki în Tsukihime să fi fost vocea Chizunei în Hitsuji no Uta.

Personajele

Cum vorbim de un ova de patru episoade, evoluţia personajelor nu poate fi una ieşită din comun, dar ea există. Este uimitor câte reuşim să aflăm despre personaje, ţinând cont că majoritatea sunt introvertite şi nu lasă să transpire în exterior ceea ce gândesc cu adevărat. Cel mai criptic personaj este, cu siguranţă, Chizuna.

Când vine vorba de Kazuna lucrurile stau altfel. El poate fi caracterizat mult mai uşor, este un nehotărât care jumătate din anime nu ştie ce vrea, iar cealaltă jumătate nu are habar ce se întâmplă în jurul lui…

Focusul nu este pe personaje, ci pe relaţiile dintre acestea. Evident că cea mai interesantă relaţie este cea dintre Chizuna şi Kazuna, dar mai sunt şi alte relaţii care se fac remarcate şi din a căror evoluţie deducem ceea ce a rămas nespus despre personaje - cum ar fi cea dintre Kazuna şi colega lui, Yaegashi, sau cea dintre doctorul Minase şi Chizuna şi nu în ultimul rând, cea dintre Kazuna şi părinţii lui adoptivi.

În final eu zic că Hitsuji no Uta abordează într-o manieră destul de originală tematica vampirilor, reuşind să se detaşeze de duzina de anime-uri care au aceeaşi temă. Nu este un anime pentru cei care vor acţiune, aşa că dacă asta este ceea ce vă motivează să urmăriţi un anime cu vampiri, v-aţi pierde timpul cu acesta (sunt alte alegeri mai bune gen seria şi filmul Blood sau Vampire Hunter D – Blood Lust sau Hellsing). Nu este un anime care să vă binedispună, astfel că dacă sunteţi în căutarea unui final roz, mă văd iar nevoită să spun să mai căutaţi (Karin ar fi o alegere bună în acest caz). Dar dacă vreţi să vedeţi altceva şi dacă slice of life se numără printre genurile voastre preferate, cred că Hitsuji no Uta este o alegere potrivită (în ciuda minusurilor care ţin de animaţie).

Nu am să închei articolul înainte de a recomanda şi manga care a stat la baza acestei serii de animaţie. Am spus deja că are şapte volume, dar nu am menţionat încă faptul că anime-ul acoperă doar primul volum din serie. Manga a fost licenţiată în S.U.A., fiind publicată la editura Tokyopop (cred că mulţi vor fi mulţumiţi să audă că manga nu doar că a fost în întregime tradusă în limba engleză şi publicată, ci a fost şi integral scanată şi se găseşte pe majoritatea site-urilor cu dowloaduri gratuite de manga).

Cu speranţa că articolul v-a trezit interesul şi că printre cei care citesc se găsesc amatori să vizioneze anime-ul am să închei urându-vă „Vizionare plăcută!”.

Legend of Duo

Autor: Kîsmet

Titlu:
Legend of Duo

Serie TV:
12 episoade

27.10.2004

Gen:
Drama,
Vampires
Shounen Ai
Action

Producători:
RADIX

Anime-ul **Legend of Duo** a fost produs în anul 2007 şi numără 12 mini episoade (un episod are cinci minute).

Povestea pe scurt ar suna cam aşa – omenirea se confruntă cu o boală care provoacă moartea. Oamenii, indiferent de vârstă, după contactarea acestei boli, se *mumificau* şi mureau.

Nu se cunoştea originea sau modalitatea de răspândire a acestei boli, dar propagarea ei era la fel de rapidă precum focul într-o pădure plină de uscături. Din acest motiv omenirea era cuprinsă de panică şi oamenii, lipsiţi de discernământ, ar fi făcut orice să-şi salveze pielea. Cred că este uşor de imaginat isteria care i-a cuprins pe oameni în momentul aflării remediului.

Singura modalitate de salvare pentru oameni era consumul de sânge, dar nu orice sânge, ci sânge de vampiri. Din acest moment vampirii se transformă din urmăritori în urmăriţi, din călăi în victime. Oamenii, în loc să se teamă de vampiri, încep să îi atace, încercând cu orice preţ să le bea sângele.

Cel care a lăsat să transpire adevărul despre existenţa unui remediu, trădându-şi astfel semenii, este vampirul Duo.

Anime-ul se învârte în jurul acestuia şi face ample incursiuni în trecut pentru a-l determina pe privitor să înţeleagă natura relaţiilor existente între el şi vampirul Zieg, care pare hotărât să îl facă pe Duo să plătească.

Dorinţa de răzbunare a lui Zieg îşi are sorgintea mai mult în faptul că îl consideră pe Duo vinovat de dezumanizarea oamenilor şi mai puţin în faptul că acesta a trădat neamul vampiresc.

Cele 12 episoade sunt centrate pe confruntarea dintre Duo şi Zieg, pe dialogul dintre aceştia, dialog ce este întrerupt de incursiuni în trecut în cadrul cărora aflăm cine este Duo şi cum ajung cei doi să se cunoască, povestea având o uşoară tentă shounen-ai.

Există multe scene dramatice în acest anime, cu precădere în cadrul flashback-urilor pe care le au personajele, dar efectiv scenele par a nu se lega, ceea ce face ca efectul acestora sa fie aproape nul (cum de altfel este şi satisfacţia celor care aşteptau cu sufletul la gură să *soarbă* un pic de shounen-ai).

Povestea nu are o temelie prea solidă, vampirii ar fi putut accepta să îi lase pe oameni să le guste sângele, pentru că aceştia aveau nevoie de o cantitate infimă de sânge de vampir pentru a înfrânge boala şi astfel şi-ar fi asigurat şi *hrana (*cu siguranţă oamenii nu ar fi obiectat să întoarcă favorul, nu?), dar atunci Zieg nu ar mai avea motive să fie furios şi evident întregul anime nu ar mai avea sens.

Ne aflăm în punctul în care ar trebui să vedem cum Zieg îşi duce la îndeplinire răzbunarea, dar – din păcate – este mai mult momentul în care povestea devine fragmentată şi *împrăştiată* ca urmare a situaţiilor

rememorate de cele două personaje, unele dintre aceste amintiri neavând nici măcar legătură cu dialogul dintre cei doi – care este întrerupt abrupt.

ANIMAŢIA

La capitolul animaţie nu pot să spun decât că este mare păcat că acest anime a avut un buget ridicol de mic. Spun asta pentru că la capitolul artă, anime-ul are o bilă albă pentru modul în care sunt desenate personajele şi pentru decoruri, care sunt cu adevărat bine realizate (frumoase şi detaliate). Din păcate însă animaţia este sub orice critică.

Dacă ar fi să menţionez minusurile animaţiei nici nu aş şti de unde să încep. De la faptul că personajele par a nu se mişca şi atunci când o fac ţi-ai dori să nu o fi făcut, de la modalităţile jalnice folosite pentru a reda mişcarea, cum ar fi încețoşarea imaginii sau prin alunecarea imaginii sau poate ar trebui să încep cu faptul că sunt refolosite prea multe cadre?

SUNETUL

Daca sunt persoane care încă mai speră că din această direcţie vine salvarea, se înşeală. Imaginaţi-vă două melodii, ambele folosite în fiecare din cele 12 episoade, una pentru pasajele dramatice şi una pentru cele cu *acţiune*. Seyuu au făcut treabă bună.

PERSONAJE

Ca urmare a flashbackurilor care au loc cu viteza luminii, de nu mai ai habar dacă e trecutul sau prezentul şi nici nu mai ştii cu cine are legătură *chestia* cu pricina, a episoadelor ce durează doar cinci minute şi a unui anime ce per total nu depăşeşte o oră, nu putem vorbi despre nişte personaje complexe sau despre evoluţia acestora.

Ca urmare a incursiunilor în trecut corelate cu comportamentul actual, ne putem face o idee despre majoritatea personajelor, dar cred că este imposibil să ajungi să te legi emoţional de vreunul dintre ele.

La capitolul personaje, una dintre *scăpările* amuzante este legată de unul dintre personajele secundare, care este muşcat de Zeig pentru a fi salvat de la moarte (suferea de boala menţionată la început), dar nu este transformat în vampir şi totuşi Stefan (acesta este numele personajului), spre finele seriei, atacă oameni şi înfăţişarea sa se schimbă - el având ochii roşii ca şi restul vampirilor şi colţii de rigoare.

Nu am să prezint personajele pentru că dacă aş face acets lucru, chiar nu ar mai exista nimic de descoperit în urma vizionării anime-ului.

Dacă vă întrebaţi de ce nu au făcut un film în loc de o serie cu episoade cu o durată atât de redusă (recomandabilă în cazul comediilor gen Azumanga Daioh sau Today in class 5-2), motivul este clar – inconsecvenţa acţiunii ar fi fost mult mai evidentă şi nu ar mai exista nici o scuză.

Ce trebuie să ştiţi în final: arta e frumoasă, animaţia însă lasă mult de dorit, personajele nu sunt foarte complexe şi ca urmare a duratei extrem de reduse a unui episod, acţiunea este dezlânată pe alocuri. Muzica nu este nici ea un punct forte pentru anime, iar partea de shounen-ai e doar o momeală, dar e suficient de scurt şi fiind şi împărţit în episoade va fi uşor de reluat în cazul în care simţiţi că nu mai rezistaţi. Personajele sunt frumos desenate, backgroundul este şi frumos şi detaliat, deci aveţi *la ce* să vă uitaţi, dar dacă aşteptaţi ceva peste asta veţi fi cu siguranţă dezamăgiţi.

Dacă decideţi să îl încercaţi sau nu, rămâne în întregime la latitudinea voastră…

Model

Autor: Tzakey

Titlu:
Model

Artist/Autor:
Lee So Young

An:
2004

Povestea noastră începe cu Jae, care este o studentă din Korea, venită în Europa pentru a studia artele. Lucrurile nu prea merg bine, însă ea este decisă să aibă succes în această meserie. Într-o zi, prietena ei îi aduce în apartament un bărbat aflat sub influența băuturilor alcoolice și o roagă dacă poate să-l "țină" pentru o noapte. Jae nu este neaparat fericită cu această bruscă apariție, dar acceptă. În noaptea aceea ea visează că bărbatul îi suge sângele și cum, ghinioanele vin mereu împreună, se dovedește că visul era de fapt foarte real. Michael, vampirul care a dormit în apartamentul ei, pare a fi o persoană foarte atractivă fizic. Astfel Jae consideră că și-a găsit modelul perfect și, nefiindu-i frică de ce i se poate întâmpla, face un pact cu el prin care, în schimbul pictării unui portret al lui Michael, acesta se poate hrăni cu sângele ei oricând are nevoie. Alura lui supernaturală și îndărătnicia lui Jae, vor face o pereche cât se poate de ciudată, relația celor doi prinzând noi contururi.

Model este primul manwa pe care am îndrăznit să-l citesc. Nu mă consider neapărat o manwa fan (probabil prefer manga tocmai datorită naivității lor). Însă, în aceeași ordine de idei, aceste prime volume cu siguranță m-au determinat să fiu mai receptivă la manwa. Model este o serie, sau mai bine spus, poate fi o serie destul de dificilă. Se încearcă a se menține un mister până la sfârșitul poveștii. Iar finalul, se dovedește a fi năucitor, cauzând multe dezbateri printre cei care au citit acest manwa. Dar hai sa începem cu începutul ...

Arta este foarte frumoasă, deși nu am înțeles de ce buzele personajelor trebuie să fie atât de...colorate. Poate pentru a contrasta cu fețele fine, sau cu feminismul general al lor. Adevărul este că unii cititori pot găsi puțin deranjant faptul că bărbații sunt cam efeminați, cu păr lung, buze pronunțate si o întreagă alură silfidă, elegantă, uneori ca de pisică.

Amuzant este că, dacă la bărbați te întrebi prima data „Este cumva femeie?" la Jae, unii cititori s-au întrebat prima dată „Este băiat cumva?". În aceeași ordine de idei, casa lui Michael arată superb. Realitatea este că, unui personaj excentric, i se potrivește o casă ca din basme, iar detaliile nu vor lipsi. Chit că e vorba despre niște petale care intră prin ferestra întredeschisă, sau o perdea ce se zbate neputincioasă, orice lucru va fi important.

Povestea se vrea a fi puțin complicată și misterioasă. Tocmai de aceea nu-mi permit să aprofundez, deoarece, invariabil voi da detalii care pot dezvălui prea multe. În altă ordine de idei, o altă nelămurire a fanilor este însăși categorisirea acestei manwa ca fiind și shoujo. Eu, ca și alții de altfel, aș zice mai mult că intră la genul josei.

Intriga este destul de neclară. Avem 4 personaje de bază: Jae, Michael, Ken și Eva. Cei din urmă sunt introduși un pic cam brusc și de abia de la jumătatea poveștii începem să dibuim ce-i cu ei, ce rol au și, de fapt, care este relația dintre ei.

Jae nu va face parte din categoria normală a tipelor din shoujo manga. Este încăpățânată, decisă și nu evită să se certe, chiar dacă o face cu un „prădător". Iubirea ei pentru Michael vine subit. Cititorul va fi un pic confuz, întrebându-se ce anume din comportamentul ciudat al vampirului o face pe „biata" pictoriță să se îndrăgostească de el. Consider că Jae se descurcă onorabil în casa lui Michael. Trezită într-o lume ciudată, stranie și plină de secrete, ea va pendula, cumva, între atracția pentru Michael și curiozitatea în legătura cu Ken. Să nu uităm și de curiozitatea pe care o are față de Eva și relația ei cu Ken.

Michael rămâne un mister cam până pe la sfârșit. Cu toate acestea este evident că Jae are de la bun început un efect asupra lui, probabil iscat și de curajul pe care îl are fata în fața lui. De la acest efect, până la o atracție nu este mult. Trebuie să menționez că între cei doi vor fi niște scene de dragoste. Prin urmare avem și puțin smut printre genurile acestui manwa. Revenind la straniul vampir, faptul că ni se dezvăluie ușor detalii legate de el și personalitatea lui, mi se pare că îi dă cu atât mai mult farmec. Este un personaj complicat, bântuit de un trecut tulbure și de faptul că este un nemuritor, într-o lume în care toate sunt efemere. Și pe deasupra, se îndrăgostește de o muritoare.

Ken este în același timp enervant, cât și interesant. Pare un om care, trăind în această lume specială a lui Michael, a devenit ușor dezechilibrat. Își declară dragostea pentru Jae, însă nici finalul nu ne lămurește dacă el chiar este îndrăgostit de ea, sau o face doar pentru că simte nevoia unei apropieri, a unei persoane care să-l mângâie. În plus, ba ține la Michael, ba îl urăște. Este derutat, agitat și dorește foarte mult să plece de acolo, ca pentru a se pune la punct cu cine este. Este frustrat de faptul că nu știe cu adevărat cine îi este mamă, sau cine îi este tată. Și faptul că Michael și Eva țin totul închis cu cheia, nu-l ajută enorm.

Referitor la Eva, recunosc faptul că nu am înțeles-o. Sau, să reformulez, am înțeles iubirea ei pentru Adrian și sacrificiul pe care l-a făcut ... să zicem. Însă, nu apreciez faptul că l-a ținut pe Ken în umbră în legătură cu cine este și a preferat „să comploteze" asupra viitorului său. Felul în care s-a comportat cu Ken, l-a afectat enorm pe acesta. Până la urmă, tot ce căuta Ken era o simplă iubire. Este un personaj pe care nu l-am plăcut neapărat. Totuși e o parte importantă din poveste, iar acțiunile ei sunt ușor de înțeles.

Nu voi vorbi de Adrian. El apare la sfârșitul poveștii și dispersează ceața ce dăinuie deasupra intrigii. Este un personaj cheie, pe care va trebui să-l descoperiți voi singuri.

În concluzie, dacă vă plac vampirii, poveștile de dragoste complexe și intrigile misterioase, *Model* ar fi o lectură plăcută. Nu prea există dezvoltare a personajelor, pentru că atenția este pusă pe povestea în sine și lămurirea ei. Uneori, acest manwa poate deveni foarte încâlcit și tocmai de aceea vă recomand să-l citiți cu atenție. Din când în când, timpul se întoarce brusc înapoi, pentru a ni se prezenta frânturi din trecuturile personajelor, astfel ajungând să îi înțelegem mai bine. Dar poți rămâne cam nelămurit când ești „aruncat" înapoi, pentru că nu îți dai seama neaparat că e vorba despre prezent. Iar finalul este interpretabil. Fiecare vine cu o părere proprie.

Oricum, ideea de bază este că avem de-a face cu o iubire dificilă, nici naivă, nici „pufoasă", avem de-a face cu personaje interesante, dar și cu o lectură un picuț greoaie. Iar, în general, părerile sunt destul de bune legate de acest manwa.

Prin urmare ... vă urez o ... Lectură Placută!

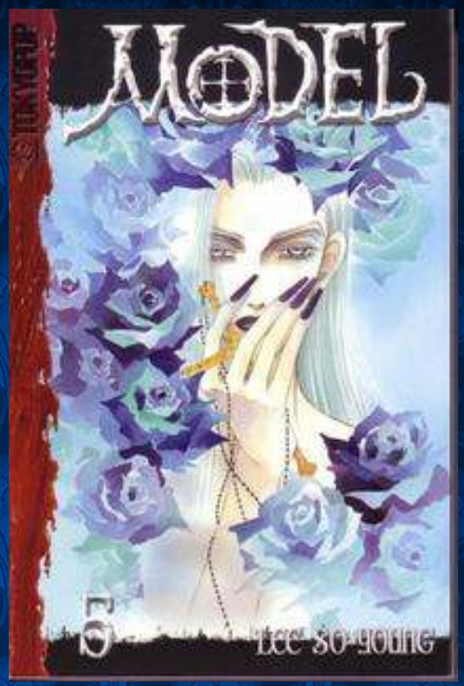

Manwa ce conține 7 volume
Autor+Artist: Lee So Young
Anul: 2004
Genuri: Fantasy, Horror, Mature, Mystery, Romance, Shoujo, Supernatural, Tragedy
Complet scanlat

Millennium Snow

Autor: Kîsmet

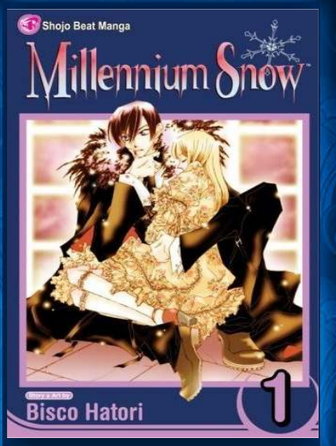

Titlu:
Millennium Snow / Thousand Years of snow / Sennen no Yuki/ A Romance of One Moment

Autor/Artist:
Bisco Hatori

An:
2003

Bisco Hatori s-a lansat în lumea manga cu *Isshun kan no Romance / A Moment of Romance,* dar adevăratul succes l-a înregistrat cu manga-ul *Ouran High School Host Club.*

Printre proiectele începute, dar nefinalizate de Bisco Hatori, se numără *Millennium Snow*, o manga de două volume, care acum este abandonată pe termen nelimitat. Cele două volume au văzut lumina tiparului la editura VIZ, primul volum incluzând și one-shotul de debut al autoarei (*A Moment of Romance)*.

Millennium Snow este un amestec ce nu ar promite nimic. Avem o poveste melodramatică - o relație între un om și un vampir, ambii adolescenți; ea suferă de o boală incurabilă și nu mai are mult de trăit. Totuși rezultatul este o manga pe care o citești cu plăcere (dacă nu mă credeți, puteți să încercați).

Acum să detaliem un pic. Eroina poveștii este Chiyuki, numele ei traducându-se prin expresia "1000 de zăpezi". Chiyuki este o adolescentă în vârstă de 17 ani ce suferă de o boală de inimă. Aparent nu se cunoaște un tratament pentru această boală, iar fata trăiește cu teama că oricând poate avea o criză, care poate fi și ultima… Suferind de această boală încă din copilarie, ea își stabilește ca țel în viață să mai vadă "încă o dată zăpada", însă posibilitatea ca ea să apuce să vadă zăpada în anul în care aniversează 17 ani este extrem de scăzută.

Vampire Girl

Autor: Tzakey

Titlu:
Vampire Girl

Autor/Artist:
Fujiwara Kaoru

An:
1999

Toya este un vampir în vârstă de 18 ani, care are puterea de a prelungi durata vieții celui muşcat până la 800-1000 de ani, persoana muşcată devenindu-i partener. Toya nu vrea să folosească această putere şi refuză să bea sângele unui om, trăind cu teama că omul muşcat se va plictisi în cele din urmă şi îl va blama pentru longevitatea astfel obținută. Ca urmare a faptului ca Toya se obstinează să nu bea sânge, el are dese *căderi* cauzate de lipsa de energie. În aceste momente intră în scena Yami-maru.

Yami-maru/Yamimaru este însărcinat cu partea de comedie. Atunci când situația riscă să devină prea dramatică, îşi face apariția, fie cărând mâncare pentru Toya care zace extenuat în decor, fie salvând o altfel de situație. Yami-maru este unul dintre personajele care rezervă o surpriză plăcută *cititoarelor* în volumul doi.

Distracția începe în momentul în care pe scenă îşi face apariția Satsuki, care se îndrăgosteşte de Chiyuki. Pentru ca povestea să fie mai picantă, Satsuki este un vârcolac…

În poveste mai apare un personaj cu un rol destul de important, dar am să îi las pe cei care vor să citească să îl descopere singuri şi să afle rolul acestuia în poveste.

Eu încadrez Millennium Snow în lista cu manga-uri citite cu plăcere, în ciuda micilor defecte, cum ar fi aşezarea haotică a textului în primele 10 pagini din volumul I sau liniile mai stângace pe alocuri ale desenului, dar este vorba de una dintre primele maga-uri ale artistei şi – aşa cum ea recunoaşte – se simte lipsa ei de experiență. Dar cred însă că povestea compensează aceste mici neajunsuri sau altele de genul.

Deşi practic manga se află în *hiatus*, povestea nu *rămâne în pom*, deoarece manga-ul este structurat pe mici poveşti ce par a fi concretizate la finele celui de-al doilea volum, dar tocmai această structură este cea care permite continuarea nelimitată a poveştii sau până se ajunge la …1000 de zăpezi.

Koizumi Kanna s-a îndrăgostit la prima vedere de un bărbat care vine la restaurantul unde lucrează ea şi de fiecare dată comandă un burger fără ceapă. Se pare că şi Toujo Ren, tipul respectiv, este interesat de ea, dar din cu totul alte motive. Kanna seamănă aproape identic cu o femeie din trecutul lui. Acesta este şi motivul pentru care Toujo o salvează pe Kanna, după ce aceasta este implicată într-un accident şi este pe punctul să moară. Dar prețul pe care Kanna trebuie să-l plătească pentru a rămâne în viață o năucește. Pentru că ... Toujo a transformat-o într-un vampir.

Atenție! Acest review va conține niște SPOILLERE!

Stilul lui Fujiwara Kaoru nu este printre preferatele mele. Personajele mi se par, uneori, a fi mai mult schițate, decât desenate în toată regula. Alteori, mi s-a părut că are un farmec al lui, arta fiind un pic mai realistă şi mai „cu picioarele pe pământ”, iar personajele arată destul de grațios.

Povestea este învăluită în mister. Toujo Ren este un personaj destul de straniu şi enigmatic, iar Kanna este suprinzător de interesantă. Dar nici un caracter nu pare a fi bine definit. Vorbim totuşi de o perioadă de ... 400 de ani (?!!) pe care trebuie să o înțelegi în 3 volume. Însă ceva te atrage în poveste. Cel mai probabil este chiar însăşi misterul. Toujo pare un tip interesant, nu are valențe de om rău sau măcar ceva ce să displacă. Dar cititorul „miroase” cumva un mare secret ce-l învăluie. Kanna începe ca orice elevă. Se îndrăgosteşte, se fâstâceşte, urmăreşte fiecare mişcare a „prințului” ei. Şi brusc, eşti practic aruncat într-o lume nouă, printre vampiri şi felul lor de a trăi, net diferit de cel al oamenilor obişnuiți. Iar peste toate acestea, se adaugă şi taina care începe să se clarifice pe capitol ce trece.

Urăsc totuşi să fiu printre multitudinea de faini care scâncesc încântați de un manga, iar eu să apar contra. Manga este foarte interesantă, iar nivelul pshihologic destul de captivant. Însă nu-mi dau seama ce a vrut mangaka să creeze de fapt! Pentru că intriga este atât de slab țesută, încât mă derutează. Primele 2 volume sunt bine închegate, însă al treilea devine foarte confuz. Mai vin niște personaje, atenția se concentrează pe ele, dar legătura lor cu personajul principal e mult prea transparentă.

Multe comentarii pozitive se bazează pe ideea că acest manga iese din spectrul obişnuit al shoujo manga. Dar pentru mine, acesta nu este nici un motiv pentru a adora o manga. Putea să fie cea mai originală poveste (şi nu este departe de asta), dar atâta timp cât nu există o îmbinare eficientă, nu prea ai ce aprecia. În al doilea rând, un alt punct masiv care i se acordă ... este pur şi simplu faptul că povestea este dramatică. Aşa şi?

Adevărul este că într-o piață plină până la refuz de poveşti cu niște copilaşi la pubertate care se îndrăgostesc, se împiedică de diferite pietricele pe drum şi, după ce împlinesc 18 anişori, se căsătoresc şi trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți, vrei poveşti unice ... vrei complicații serioase, vrei iubire pasională şi măcar ceva tragedie pe bune ca să simți că citeşti o poveste realistă. Doar că uneori se ajunge la capătul opus, când tragedia devine „kitch”, oameni mor fără să înțelegi cu exactitate ce rol are moartea lor în poveste şi se doreşte o dramă accentuată şi eventual fără sfârşit. Eh, Vampire Girl nu ajunge chiar pe acolo, însă nici departe nu-i.

Se mai spune că este inteligentă ... mai mult mi se pare a fi un puzzle pe care trebuie să-l faci tu, de aici şi ideea că îți supune intelectul la ceva activitate. Dar intriga fiind atât de confuză, împărțindu-se pe mai multe planuri, nu-ți prea reuşeşte puzzle-ul. Şi încă ceva .. romance? Unde ... unde? Povestea începe cu ea îndrăgostită de una singură, ca apoi să-l deteste pentru încă o mare parte din manga. Mă rog, cică încă îl iubeşte, dar se comportă total opus acelui sentiment. Şi care-i treaba cu visele cu băiatul care se joacă? Eu mi-s mai blondă de felul meu şi nu prea am înțeles aluzia sau simbolistica ...

Şi ce vrea să spună la sfârşit?! După ce se depictează frumos sentimentele de dragoste dintre cei doi, ai un sfârşit cu iz de „Ayashi no Ceres” ... moaaammă cât te iubesc eu pe tine, dar şi ce plăcere îmi face să te omor (fac referire la Ceres, care deşi îşi iubea soțul, tot plină de sânge a fost). Nu pot să înțeleg cum poți prezenta atât de

frumos o iubire ce transcede timpul şi să o sfârşeşti, lăsând impresia că cei doi se vor reîncarna mereu şi se vor ucide deopotrivă.
Sincer, mi-a plăcut acest manga. Povestea este destul de ok şi te captivează. Vrei să vezi ce şi cum, vrei să îţi dai seama care este problema şi să rezolvi misterul. Cu toate acestea nu mă pot abține din a spune că am rămas cu buza umflată. Mă aşteptam la mai mult. *Model*, de exemplu, bate acest anime la capitolul mister, serios de tot. Şi la capitolul înțelegere a intrigii şi chiar dacă sfârşitul este obscur, ai o senzație plăcută că ai avut de-a face cu nişte oameni care, chiar dacă au o iubire imposibilă, se comportă matur şi îşi rezolvă problemele ... cumva.
Pe când, aici, iubirea pare mai mult pshihotică ... mai mult o obsesie de nebun, decât o iubire pe care o poți admira.

Şi am terminat manga-ul cu imaginea celor doi, reîncarnându-se şi alergându-se cu satârul prin timp. Înțeleg ideea că este necesar ca ei să mai trăiască sute de vieți pentru a se dezvolta şi pentru a se „curăța de păcate".

Repet, Vampire Girl îmi place. Baza sunt vampirii, ideea reîncarnării şi cea a ... karmei (dacă se poate spune aşa). Însă, autoare vrea ca lucrurile să fie complicate şi cam pierde frâiele poveştii pe undeva. Primele două volume sunt foarte interesante, al treilea dezamăgeşte. Vă recomand acest manga, dar e bine să nu vă aşteptați la mare lucru. Astfel, s-ar putea chiar să vă placă foarte mult.

Lectură plăcută!

A.K.A.: Omae ga Sekai wo Kowashitai nara;
If You Wanna Break Out of this World
Manga – 3 volume/17 capitole
Complet
Autor/Artist: Fujiwara Kaoru
An: 1999
Genuri: Drama, Historical, Josei, Mature, Mystery, Pshihological, Romance, Supernatural, Tragedy

Bloody Kiss

Autor: Tzakey

Katsuragi Kiyo moşteneşte o vilă de la o bunică pe care nu şi-o aminteşte. Cum ea este destul de săracă, nici nu se gândeşte de două ori când vine vorba de a accepta. Însă fericirea ei este curmată brusc când vede că imensa casă este deja locuită. Şi nu de orice fel de oameni, ci de doi vampiri care nu vor să plece de acolo. Lui Kiyo nu-i rămâne altă alternativă decât ... să se descurce în prezența unor vampiri pofticioşi. Oare va reuşi?

Povestea suplimentară se învârte în jurul lui Miku Taira care îşi doreşte să devină frumoasă pentru balul de sfârşit de an. Astfel apelează la un om misterios, pe nume Nagase, despre care se zice că îți poate îndeplini orice dorință. Însă, pe „drumul" înfrumusețării ei, Miku începe să învețe şi alte lecții prețioase.

Bloody Kiss are un stil mult prea simplist, părerea mea. Mi-a plăcut mult mai mult cum arăta Nagase decât vampiraşul din povestea principală. Este o artă frumoasă, dar nici pe departe ceva uimitor.

Punctul forte al acestei poveşti este ... drăgălăşenia. Cam atât! Este un manga drăguț, cu personaje drăguțe care te face să exclami „Kyaaaaaa ... what a cute lil' vampire". Dar nu cred că este de ajuns pentru a caracteriza acest manga ca fiind unul dintre cele mai bune din categoria lui. Probabil va depinde şi de „experiența" fiecăruia la capitolul citit shoujo/romance. Nu există mare dezvoltare a personajelor, nu există o mare prezentare a personalității fiecăruia. Tot ce putem urmări este felul în care evoluează relația dintre Kiyo şi Kuroboshi.

Ca şi personaje, Kyo este ... drăguță. Destul de țeapănă pe picioarele ei, e cam năucită de vampiraşul pofticios ce nu rezistă la vederea gâtului ei.

Titlu:
Bloody Kiss

Autor/Artist:
Furumiya Kazuko

An:
2005

Kuroboshi ... este şi el la fel de drăguț. Dar mare lucru nu aflăm despre el. Nici nu cred că am simțit nevoia neapărat. Alsh-san ... e mai mult folosit pentru a isca nişte zâmbete sau hohote de râs. Cam acesta e rolul lui şi doar atât. Mizukami Sou este un personaj menit doar pentru un singur lucru. De data aceasta, acela de a complica situațiile şi de a aduce un final mai „aprofundat". Prin urmare, avem deja vreo două personaje care sunt mai mult de umplutură.

Prea multe lucruri despre acest manga nu am ce spune. Nici măcar de rele nu pot spune multe pentru că ... nu ai ce zice. În 2 volume nu vom avea parte de multă acțiune sau de vreo iubire fulminantă. Este o poveste naivă, cu personaje plăcute şi o intrigă practic ... inexistentă.

Este o manga drăguță, foarte uşoară şi pe care o citeşti relativ repede. Are nişte vampiri simpatici şi o fată normală, nimic ieşit din comun. Părerea mea personală este că este o manga de umplutură. Nu vreau să jignesc fanii, dar nu-i pot acorda nişte note importante.

Însă, pentru toți cei cărora vă plac vampirii şi poveştile drăgăstoase ... şi mai ales aveți tendințe spre manga oneshot *laughs* acest manga este pentru voi!

Lectură plăcută!

Manga – 2 volume/6 capitole + o poveste suplimentară
Complet Tradus
Autor/Artist: Furumiya Kazuko
Anul lansării: 2005
Genuri: Comedy, Fantasy, Romance, Shoujo, Supernatural, School Life

Midnight Secretary

Autor: Tzakey

Kaya este genul de femeie care dă absolut totul când vine vorba de muncă. Îşi găseşte slujba de vis, ca secretară pentru Kyouhei Toma, directorul unei companii profitabile şi destul de cunoscută. Kyouhei este un bărbat capabil, însă are o anumită faimă de afemeiat şi de tip foarte arogant. dar Kaya nu îi ia în considerare comportamentul şi încearcă să-şi facă meseria cât mai bine. Cu toate acestea planurile ei sunt date peste cap când, într-o seară, află că directorul este de fapt un vampir. De aici încolo, relația dintre cei doi evoluează pe nesimțite undeva mai presus de cea pur profesională. *[din câte se anunță, mai trebuie încă un capitol de tradus şi manga va fi oficial ... completă]*

M-a atras stilul folosit de Ohmi Tomu. Este un stil destul de simplist, nu există foarte multe detalii şi nici nişte peisaje mai interesante. Se pune mult accent pe ochii personajelor, fiind un pic mai încărcate pentru a părea mai expresive. Kyouhei, de exemplu, nu este cel mai sexy personaj masculin din manga-uri. Nici Kaya nu este o minune de femeie. Însă, ca şi design al caracterelor, se potrivesc destul de bine. Prin urmare, deoarece arta este destul de curățică, nu va atrage mulți cititori.

Povestea conține multe clişee. Începe destul de interesant şi te captivează repejor, însă cu cât se prelungeşte, cu atât unele chestii pot deveni deranjante. În general, poveştile cu vampiri, aş zice în proporție de 80%, sunt destul de asemănătoare. Avem o persoană de genul feminin care este tipică sau nu genului shoujo. În anumite circumstanțe se întâlneşte cu un bărbat extrem de atractiv, dar arogant, cinic, puternic şi dominator etc.. care se dovedeşte a fi vampir ... Ea se îndrăgosteşte de el, vampirul este refractar, dar atracția lui pentru „unicitatea" femeii îi învinge sovăiala. Pentru protejarea

Titlu:
Midnight Secretary

Artist/Autor:
Ohmi Tomu

An:
2007

relației lor ei ajung să se lupte cu familia, sau clanurile conducătoare ale vampirilor, ori într-un fel sau altul se trezesc cu tot felul de dușmani. Cu toate acestea, iubirea lor devine din ce în ce mai puternică, legătura dintre ei se aprofundează cu fiecare piedică, iar în final înving. Cum spuneam ... clișee.

Oricum Ohmi Tomu are o istorie pentru manga care implică povești de dragoste ce au un iz de imposibilitate. În Kindan no Koi wo Shiyou (și continuările aferente) urmărim relația dintre o femeie obișnuită și un fel de vârcolac, mai exact un bărbat care se tranformă din lup în om, numai când este lună plină. Barairo My Honey este altă manga ce prezintă tot o iubire dificilă dintre o femeie mai ... agitată ... și un bărbat ale cărui emoții puternice se manifestă prin apariția unui tigru. Femeia devine un fel de îmblânzitor al tigrului și ei doi trebuie să se lupte cu lumea din jur pentru a le fi acceptată relația.

Trebuie totuși puțină atenție la acest manga. Conține destul de mult smut (pentru cei care nu știu, manga-urile smut conțin scene sexuale destul de explicite. Nu se ajunge la nivelul hentai, dar uneori ... nici departe nu-i) și poate fi destul de „jignitoare" pentru persoanele cărora nu le plac astfel de momente. Nu este recomandabilă minorilor pe nici un site, de aici și calificarea 18+.

Personajele nu sunt foarte complicate, însă au personalități destul de puternice și bine definite. Din păcate, numai Kaya și Kyouhei au îndeajuns de multă atenție încât să poți fi mulțumit. Mai sunt și personaje secundare care sunt atractive, dar nu afli despre ele mai mult decât trebuie (adică mai puțin decât ai vrea). Relația dintre cei doi se dezvoltă ușor, poate chiar prea încet. Însă este destul de plăcut sa vezi cum își dau seama treptat de adâncimea sentimentelor lor și de cum ajung să se schimbe, să-și modifice comportamentul pentru a putea fi împreună. Pe de altă parte, cum spuneam și mai sus, este o relație destul de previzibilă. Chiar dacă lui Kyouhei îi ia ceva timp să îi spună îndărătnicei secretare ce simte pentru ea, cititorul știe foarte bine ... că o va zice la un moment dat.

Kaya încearcă să se separe de tipicul personajelor feminine ce apar prin poveștile romantice. Vorbim despre o femeie destul de serioasă și absolut decisă pe cea vrea de la viață. Constanta ei „forță muncitoare" devine uneori iritantă, pentru că de cele mai multe ori gândul ei este numai la muncă și la ce trebuie să facă.

Este competentă, inteligentă și bătăioasă. Nu prea se lasă intimidată de Kyouhei și întreaga lui prezență impunătoare, ceea ce de l-a început o face să fie un personaj plăcut și „proaspăt". Chiar dacă nu se lasă "dusă de val", iubirea pentru Kyouhei o face să înceapă să fie mai maleabilă. . Îi accepta oricum, de la bun început, toanele și felul dominator de a fi. Dar, din perspectiva iubirii, ajunge să înghită chiar mai multe. Ceea ce poate fi destul de „dezamăgitor", considerând cât de încăpățânată era la început.

Oricum Kaya ... gândește prea mult, vorbește prea mult ... și repetă totul. Ceea ce face ca intriga să se mai împiedice din când în când.

Nu putem să o judecăm pe săraca fată doar din ideea că, iubirea a făcut-o mai moale. Cred că este destul de normal să accepți mai multe de la persoana pe care o iubești. Altfel, nu ai fi în stare să ai o relație mai deloc. Nu mă înțelegeți greșit, nu o zic în ideea de a da într-una, fără să primești o boabă. Totuși sentimentele ei au o reciprocitate, deci nu e de una singură în relația respectivă. Zic doar că, multă lume a adorat acest manga la început, tocmai datorită faptului că Kaya ținea numai la principiile ei.

Kyouhei cere bătaie ... multă, cum s-ar zice. Rar mai vezi personaj principal bun atât de detestat de fani, cum este Kyouhei. Felul lui arogant de a fi, stilul de a se comporta, de parcă el este centrul și el merită totul și ce este mai bun, îl fac mai mult să pară un personaj rău. Și toată povestea cu mândria lui de vampir putea fi rezolvată mult mai repede. În plus, în afară de ideea că sexul îi face sângele să fie mai gustos (?!!), întreaga situație în care Kaya trebuie să suporte „ieșirile" vampirului, o face pe femeie să pară o masochistă. Trebuie însă să-i acordăm „prezumția de nevinovăție". Nu de alta dar, atunci când realizează ce simte cu adevărat pentru Kaya, este capabil să își pună în cârcă tot clanul. Deși poate fi foarte bine doar o nouă încercare pentru el, cred totuși că o iubește cu adevărat pe Kaya. Se vrea a fi genul tipic de bărbat care este pasional și devotat, dar e misterios și nu vrea (sau poate) să se manifeste, pentru că ar părea vulnerabil (dau cu bâta-n baltă momentan) dacă își afișează sentimentele, vulnerabil în fața lui și a altora.. Pentru mine rămâne un personaj controversat, dar mi-a plăcut. Deși recunosc că m-a scos și pe mine din sărite, este un personaj interesant și captivant. Plus, e vampir, o mare calitate!

Sfârșitul manga-ului este previzibil. Nici nu trebuie să se termine ca să îți dai seama cum va fi. Această „dezumflare" prin care trece povestea pe drum, de la foarte interesantă la început, la destul de repetitivă la sfârșit, cam sperie cititorii. Adevărul este că începe incitant. Felul în care sunt portretizate personajele este foarte clar din primele pagini, știi cu cine și cu ce ai de-a face. Însă intriga se moleșește, se intră pe planul iubirii și a luptei pentru a o menține pe linia de plutire. Este un romance, așa că trebuie să vă așteptați la o morală despre iubire. Din fericire este și josei, prin urmare se oprește înainte de pragul „pufos" ce implică naivitatea și copilăria.

Chiar și așa, rămâne o manga frumoasă și mai ales este un „must read" pentru fanii smut, vampiri ... și smut cu vampiri. S-ar putea să vă placă enorm, sau să o găsiți absolut plictisitoare. Gusturile ... nu se discută!

Lectură Plăcută!

Manga ongoing – **Atenție 18+**
7 volume – 33 capitole (în momentul de față)
Genuri: Josei, Romance, Smut, Supernatural
Anul: 2007

[Atenție : 18+]

Blood: The Last Vampire

Tamaoki Benkyo este pseudonimul folosit de Sumi Toshihiko pentru a-și semna manga-urile. S-a născut în anul 1973, iar manga-urile sale aparțin în marea lor majoritate genului hentai. Tamaoki Bennkyo a reușit să își creeze propriul stil, el nu scrie hentai-uri pur și simplu – cu mult sex ce pot fi prea puțin relaționate cu viața, ci include o mare cantitate de detalii de natură pshihologică (sau cel puțin așa afirmă cunoscătorii, eu nu am citit nici un alt titlu în afara celui despre care voi vorbi în rândurile de mai jos). Prima sa colecție s-a lansat sub titlul 'Ero-i Hon' ('Erotic-ish Book') în anul 1995. Cea mai cunoscută manga a acestui autor rămâne însă **'Blood: the Last Vampire'**.

Folosind același concept de la care a plecat *Mamoru Oshii*, Production I.G îi cer lui Benkyo Tamaoki să scrie o continuare pentru Blood: The Last Vampire pentru a completa povestea. Acțiunea se petrece în anul 2002 când Saya, *acompaniată* (manipulată de fapt) de o altă echipă de supraveghere, luptă pentru stârpirea *chiropteran*ilor.

Manga-ul are un singur volum și a fost publicat în aprile 2001 de Kadokawa Shoten și ulterior a fost licențiat și în America de Nord, fiind publicat de către editura VIZ sub titlul **Blood: The Last Vampire 2002**.
Pe lângă manga-ul sus menționat mai există o trilogie ce cuprinde trei **nuvele** scrise de doi autori diferiți. Primul volum, intitulat *Blood: The Last Vampire: Night of the Beasts,* poartă semnătura lui Mamoru Oshii, iar celelalte două nuvele care alcătuiesc trilogia poartă semnătura lui Junichi Fujisaku (care a fost implicat în realizarea seriei anime Blood +). Prima dintre cele două nuvele care îi aparțin lui Junici Fujisaku a apărut în ianuarie 2001 sub titlul *Blood: The Last Vampire: The Blood Which Invites the Darkness,* iar cea de a doua a apărut în luna iulie a aceluiași an și se numește *Blood: The Last Vampire: A Tragic Dream in Shanghai*.

Există, de asemenea, și un **joc** ce are la bază povestea Sayei, este vorba de Blood:The Last Vampire video-game ce a fost lansat în 2000 pentru PlayStation2 și are două volume. Pe lângă o coloană sonoră semnată deYuki Kajiura, jocul beneficiază și de peste două ore de animație. În anul 2006 Production I.G, în colaborare cu Sony, au relansat jocul, dar - de această dată - cele două volume au fost combinate într-un singur volum pentru PlayStation Portable (PSP).

Jocul a fost relansat sub titlul *Yarudora Series Vol. 5: Blood: The Last Vampire,* beneficiind de noi opțiuni, o galerie de artă digitală și de câteva filmulețe care nu au fost incluse în varianta orginală.

Am vorbit despre manga, despre nuvele, despre jocuri și iată-ne ajunși și la capitolul **anime.**

Există un film anime intitulat **Blood: The Last Vampire** care a fost produs de Productions IG și Aniplex și regizat de Hiroyuki

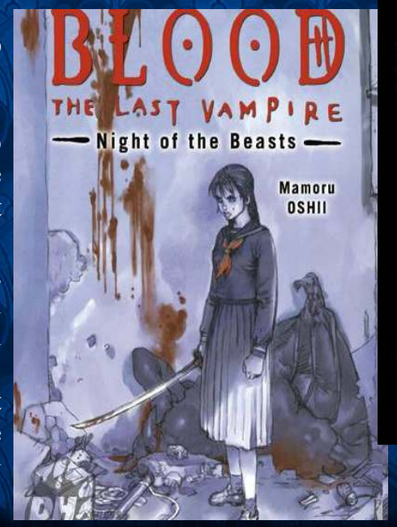

Autor: Kîsmet

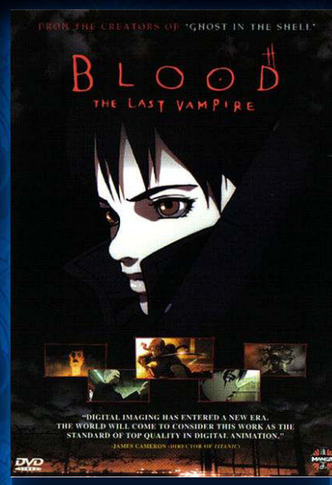

Titlu:
Blood: The Last Vampire

Autor/Artist:
Tamaoki Benkyo

An:
2001

Kitakubo. Premiera acestui film s-a făcut în noiembrie 2000 în Japonia.

În anul 2005 Sony şi Production IG anunţă seria de 50 de episoade **Blood +.**

Seria are foarte puţine legături cu manga-ul sau cu filmul precizat mai sus – atât ca poveste, cât şi ca *artă*. Junichi Fujisaku este cel care se ocupă de regizarea serie, iar de *character design* (care, spuneam mai sus, diferă de cel original) se ocupă Chizu Hashii.

Şi Blood +, ca şi Blood: The Last Vampire, a fost urmat de crearea a mai multor manga-uri (Blood + şi Blood + Adagio), nuvele şi jocuri.

Personajele din manga sunt diferite de personajele din film, a cărui acţiune se presupune că o continuă. În centrul poveştii o avem pe **Saya,** care vânează chiropterani folosind o katana. Se sugerează că Saya ar fi *originalul* după care s-au făcut copii în încercarea de a descoperi nemurirea. Ca urmare a unor greşeli toate acele copii nereuşite (chiropterani) scapă din laborator.

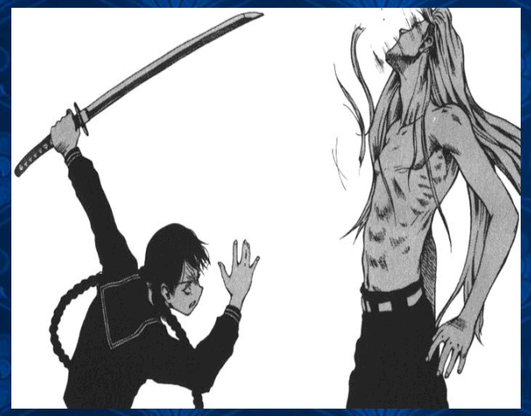

Deosebirea dintre Saya şi chiroptereni este aceea că ea nu are nevoie să consume sânge pentru a supravieţui, dar – ca urmare a puterilor supranaturale pe care le are şi a vitezei cu care se vindecă - este numită – în nenumărate rânduri – de membrii *echipei* "monstru" şi tratată ca atare (ea nu e tratată ca un membru al echipei, ci ca o unealtă). Deşi în cadrul echipei este numită *original*, mai târziu în poveste aflăm că ea este un hibrid om-vampir. Vârsta ei este necunoscută, dar apare o poza de-a ei, însoţită de câţiva oameni, datată din anul 1892.

Saya pare a dispreţui oamenii care o înconjoară, lucru care nu mă miră, dat fiind comportamentul şi modul acestora de a îi vorbi. Singura persoană pe care Saya pare să o respecte este David, de la care va primi o scrisoare şi o altă katana atunci când cea veche este distrusă într-o luptă. De altfel relaţia dintre aceştia – deşi

slab conturată – vădeşte respect şi tandreţe (nu are conotaţie romantică).

Chiroptera sunt fiinţe rezultate în urma experimentelor de laborator. Acestea se hrănesc cu sânge şi au capacitatea de a lua înfăţişare umană şi de a se amesteca printre oameni. În formă umană puterea lor este micşorată, dar complet transformaţi sunt foarte agili, puternici şi posedă o capacitate de vindecare incredibilă. Din acest motiv singura modalitate de a îi ucide este de a le provoca o pierdere masivă de sânge (decapitare în special).

Nu vă voi vorbi despre restul de personaje, însă sunt convinsă că cei care au văzut anime-ul intuiesc o parte dintre ele, precum şi o anumită evoluţie a acţiunii.

Manga-ul, deşi redus ca dimensiune, rezervă destul de multe surprize când vine vorba de evoluţia acţiunii. Actiunea din manga o continuă destul de bine pe cea din film, însă finalul este la fel de ambiguu ca cel din anime.

Nu aş recomanda acest manga nimănui care nu a văzut filmul. Aş recomanda mai întâi vizionarea filmului şi dacă sunteţi împăcaţi cu violenţa de acolo, consideraţi lecturarea acestui manga ca fiind o opţiune valabilă.

De asemenea, pe lângă violenţa din anime, manga-ul conţine şi o doză de nuditate, însoţită de anumite imagini care implică o relaţie de tip homosexual şi de anumite practici de tip bondage. Dacă şi numai dacă nu vă repugnă aceste aspecte, atunci puteţi să citiţi şi această manga.

Eu consider manga o continuare interesantă a anime-ului, dar păstrez regretul pentru excesul de nuditate şi introducerea scenelor cu conotaţie sexuală care restrâng cercul celor care se pot bucura de povestea din manga (care aduce lămuriri necesare după simpla vizionare a filmului, e drept că în cazul celor care au vazut şi Blood +, evoluţia din manga nu cuprinde mari revelaţii, deci mă refer strict la cei care au vizionat filmul.)

Blood Hound

Autor: Kîsmet

Kaori Yuki este o mangaka cunoscută cel mai mult pentru manga-urile gotice **Earl Cain**, **Godchild** şi **Angel Sanctuary**.

"Kaori" este partea reală din numele ei, "Yuki" este pseudonimul literar. Pe lângă manga-urile publicate sub pseudonimul Kaori Yuki, ea are şi o serie de doujinhsi pe care le semnează "Moon Clock".

Kaori Yuki este recunoscută ca artistă profesionistă în anul 1987, când câştigă un concurs iniţiat de revista Hana to Yume.

Are puţine apariţii publice şi îşi ţine viaţa particulară departe de "ochii lumii".

Printre manga-urile care îi poartă semnătura se numără şi **Blood Hound.** Din această manga au apărut până în momentul de faţă patru capitole şi se presupune că în final va număra cinci (trei cuprinzând povestea principală şi două poveşti secundare). Ce pot să vă spun este că la finele celui de-al patrulea capitol nu veţi rămîne frustraţi, pentru că povestea pare a fi finalizată (evident într-o manieră mai ambiguă, care de altfel caracterizează majoritatea operelor lui Kaori Yuki).

Titlu:
Blood Hound

Autor/Artist:
Kaori Yuki

An:
2004

POVESTEA

Personajul principal este Rion – adolescenta care crede cu tărie în existenţa vampirilor (ca urmare a unui incident petrecut în copilărie). Când află despre existenţa unor cazuri de adolescente răpite şi găsite abandonate în diferite locuri cu corpurile golite de sânge, în mintea ei este clar faptul că doar un vampir ar putea fi autorul.

La câteva zile de la aflarea acestor incidente, una dintre prietenele ei – Shiho – dispare, iar ea primeşte din partea acesteia o carte de viztă ce îi poartă semnătura şi care are inscripţionată adresa unui club.

În urma refuzului primit de la reprezentanţii poliţiei de a investiga dispariţia prietenei şi de a ţine cont de cartea de vizită, Rion decide să cerceteze singură cazul, convinsă fiind de faptul că făptaşul nu poate fi decat un vampir (deoarece înainte de dispariţia ei, Shiho a spus ceva în acest sens).

Acesta este punctul în care Rion năpusteşte în Krankenhaus, înarmată cu o cruce pe care o înfinge în faţa unui vampir şi aşteaptă să îl vadă pe acesta tăvălindu-se şi implorând-o să aibă milă …scenă urmată de o confesiune. Evident că această acţiune nu are efectul scontat şi Rion sfârşeşte într-o situaţie extrem de hilară, eşuând lamentabil. Urmează o scenă ce pare a parodia Ouran Host Club (care nu exista pe atunci), când Rion sparge o sticlă de Dom Perignion şi se întoarce triumfătoare spre membrii clublui, spunând că acum ea va trebui să lucreze acolo pentru a "plăti" paguba produsă.

Aşa încep aventurile lui Rion. Din acest moment firul epic şi evoluţia personajelor va fi plină de răsturnări de situaţie care reuşesc să surprindă cititorul (pentru că în asta constă marele talent al lui Kaori Yuki – de a se juca cu cititorul şi de a transforma certitudinele în incertitudini, de a transforma binele în rău şi vice-versa, de a crea personaje care aproape întotdeauna se dovedesc a nu fi ceea ce par a fi la o primă

vedere).

Personajele care ne însoţesc în această aventură sunt **Rion Kanou** – o adolescentă care – aşa cum am spus în rândurile de mai sus – bănuieşte că membrii *Clubului de însoţitori* ***Krankenhaus*** se află în spatele dispariţiilor unor adolescente, printre care se numără şi prietena ei şi membrii clubului sus menţionat, dintre care se remarcă **Suou** – care bănuieşte că Rion ar fi reîncarnarea "madonei cu cel mai pur sânge" – Ellone.

Bineînţeles că relaţiile dintre personaje sunt mult mai complexe decât cititorul poate bănui la început, fiecare capitol aducând o tuşă nouă unui personaj sau relaţiilor dintre acestea. Spre deosebire de alte manga-uri ale artistei, în **Blood Hound,** Kaori Yuki nu reuşeşte să realizeze o descriere complexă a tuturor personajelor aşa cum ne-am obişnuit în majoritatea manga-urilor sale, de vină fiind şi dimensiunea acestuia, destul de redusă.

În timp ce Rion înregistrează o evoluţie vizibilă pe parcursul capitolelor, celelalte personaje par să rămână simple elemente de *décor*. Ca urmare a acestui fapt, cred că nimeni nu ar fi deranjat dacă anumite personaje ar fi lipsit cu desăvârşire. Kaori Yuki avea alte planuri şi îşi cere scuze faţă de cititori într-unul dintre colţurile în care artistul *comunică* cu cititorul. Mărturiseşte că plănuia o altă evoluţie şi că anumite personaje aveau rezervat un alt loc în poveste, însă numărul redus de pagini o pune în imposibilitatea de a urma cursul iniţial pe care il dorea. Unul dintre personajele dragi ei este Tien-Ran, însă în ciuda rolului destul de important pe care acesta pare să îl joace în poveste, ca urmare a lipsei de detalii, sfârşeşte prin a rămâne destul de nesemnificativ până în momentul în care au loc anumite clarificări.

În ceea ce priveşte **arta**, Kaori Yuki nu se dezminte – este una dintre cele mai bune şi acest lucru se vede şi la o simplă răsfoire a paginilor, începând cu *character designul* personajelor şi terminând cu decorurile care – ca întotdeauna - se potrivesc ca o mănuşă acţiunii, atmosferei invocate.

Deşi nu se numără printre cele mai bune manga-uri ale autoarei, se numără printre cele mai interesante când vine vorba de vampiri. Kaori Yuki abordează ca întodeauna problema într-o altă manieră, făcând legături cu trădarea lui Iuda şi creând o simbolistică foarte interesantă. Păcat că numărul de pagini redus nu îi dă posibilitatea artistei de a se manifesta

la adevărata ei valoare.

În puţinele pagini, Kaori Yuki reuşeste totuşi să contureze o tipologie interesantă pentru vampiri, dar nu se limitează la atât, ci abordează şi ***vampirismul ca boală*** - idee întâlnită şi în Hitsuji no Uta. Ea numeşte boala "Hematodipsia" şi o caracterizează ca fiind o "poftă de sânge". De această dată însă cei afectaţi de ea nu se numără printre eroii principali.

La final de articol, cu speranţa că v-am trezit interesul, vă urez **lectură placută.**

Personalităţi japoneze în funcţie de grupele sangvine

În Japonia există o anumită credinţă în ceea ce priveşte grupa sanguină. Dacă o persoană are grupa sanguină A, B sau O, a cărei denumire este *ABO* sau *ketsueki-gata*, persoanei respectivă i se oferă anumite caracteristici, în funcţie de acea grupă sanguină, temperament şi compatibilitate.

Cei care au grupa sanguină **O** sunt denumiţi "**Războnici**". Pot lansa o modă foarte uşor, sunt loiali, pasionali, plini de încredere, independenţi şi foarte ambitioşi. Evident, fiecare grupă are micile dezavantaje, dacă le-aş putea numi aşa. În acest caz acele trăsături mai puţin admirate ar fi vanitatea, gelozia şi uneori pot fi chiar foarte nepoliticoşi.

Grupa sanguină **A** este denumită grupa "**Fermierilor**". Au ca trăsături definitorii: calmul, răbdarea, sunt responsabili, extrem de atenţi în tot ce fac, sensibili, încăpătânaţi şi sunt incapabili de a se relaxa. Pot deveni destul de mofturoşi şi de asemenea exagerat de serioşi, două dintre trăsăturile mai puţin apreciate.

Grupa **B**, denumită grupa "**Vânătorilor**", are ca trăsături specifice: individualismul, detestă rutina, puternici, optimişti, creativi, flexibili, sălbatici şi destul de imprevizibili. Aceşti **Vânători** au ca trăsături negative egoismul şi ajung să fie iresponsabili.

Ultima grupă, **AB**, denumită şi grupa "**Filantropilor**", are ca trăsături distincte: raţionamentul, sunt foarte sociali şi populari, controlaţi. Trăsăturile negative constau în faptul că cei din această grupă sanguină ajung să critice de cele mai multe ori, sunt înţepaţi şi indecişi.

Cât despre compatibilitatea între grupe, se spune că A este cel mai compatibil cu el însuşi şi de asemenea cu AB; B este ocazional narcisist şi este de asemenea compatibil cu el însuşi, dar şi cu AB; AB nu este pretenţios şi se poate combina cu oricine (AB, B, A, O – cam uşuratic dacă mă întrebaţi pe mine), iar domnul O are puţin narcisism în sânge, astfel ajungând şi el pe căi eronate, dar posibilitatea de salvare există, fiind în relaţii bune şi cu AB.

FAN ART

Autor: Deceitful Angel

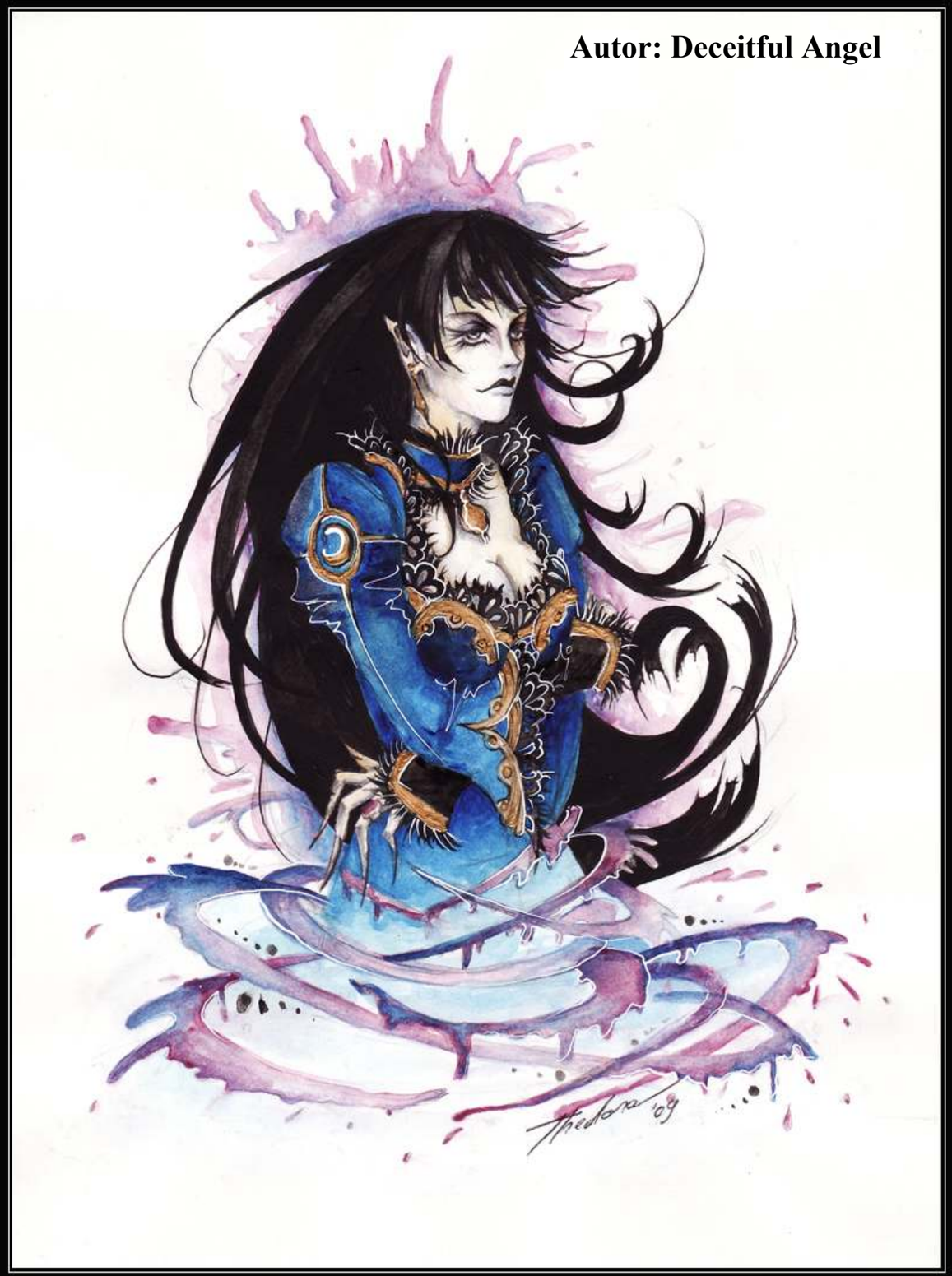

Moonlight Nocturne

anathema-creature.deviantart.com

Colectivul de redacție

Blue Mint
Chibi
Deceitful Angel
Kagaroth
Kîsmet
Launico
Nephthys
Serene
Tzakey

Felicitări şi mulţumiri celor ce au participat la acest număr.

Sunteți cei mai tari !